Viaţa dincolo de mormânt
Profesor Scarlat Demetrescu

Introducere

Cu mii de ani în urmă omul nu era atât de ştiutor de cele ce se află în jurul lui şi de legile care conduc materia. Trăia o viaţă simplă în mijlocul naturii, muncind din greu pentru a-şi agonisi cele necesare traiului. Dar tocmai prin faptul că era lipit de natură avea mereu înaintea ochilor măreţia muntelui, auzea vuietul codrilor, se îmbăta de splendoarea răsăritului soarelui şi noaptea îl fascina bolta înstelată a cerului. Această nemărginire, această splendoare năştea în mintea lui întrebări şi sufletul său descoperi mai târziu pe Autorul lor: o Forţă infinită, o Voinţă infinită, o înţelepciune infinită - Tatăl Ceresc, Creatorul a tot ce ştim şi nu ştim, a ceea ce vedem şi nu vedem. înfrigurat, temător, plin de respect, îşi înălţă el ruga către Cel Atotputernic, să-l lumineze, să-l apere, să-l ierte. Şi aşa secolele s-au înşirat şi omuj a intrat în legătură cu Puterile din spaţiu şi s-a bucurat în simplitatea cunoştinţelor lui, de fericirea de a auzi vocea Cerului, de a fi povăţuit, condus şi ridicat la Lumină. Pe măsură ce omul se ridica în cunoaşterea materiei şi afla tot mai mult din legile care o conduc, cu cât viaţa lui se îndepărta de natură îndreptându-se tot mai mult spre sate şi oraşe, cu cât traiul lui devenea mai abundent şi mai luxos, cu atât mintea lui era mai distrată, până când a pierdut complet contactul cu Cei ce conduc viaţa şi ordinea în univers. Iniţial era conştient de existenţa unei lumi invizibile cu care intra în relaţie, dar mai târziu nu-şi mai aduse aminte de ea, materialismul copleşindu-l cu desăvârşire. Cu toată suferinţa, cu toată dragostea şi lumina pe care a semănat-o pe pământ Fiul iubit al Tatălui ceresc, omul tot nu a devenit mai bun, mai iubitor de aproapele lui. Răul lua proporţii din ce în ce mai mult. Aşadar, către mijlocul secolului trecut, cu învoirea Celui Atotputernic, din lumea invizibilă se coborâră spiritele celor morţi, manifestându-se printre oameni prin diferite mijloace. Misterele sanctuarelor orientale au reînviat, fenomenele oculte din Evul Mediu s-au reînnoit - se născu spiritismul. La început manifestările erau inferioare: mesele se învârteau ca într-un dans nebun, obiectele se mişcau de la un

loc la altul fără să fie atinse, zidurile vibrau, mobilele trosneau şi loviturile se auzeau în diferite obiecte şi în podea. Existau o serie de fenomene, e drept vulgare, dar nu mai puţin convingătoare, potrivit timpului şi stării de spirit pozitive a societăţii moderne. Aceste fenomene vorbeau simţurilor, pentru că ele sunt porţile care duc la înţelegere. Aceste impresii deşteaptă în om surpriza, îl împing la cercetare şi mai apoi aduc convingerea. După o perioadă de fenomene grosolane, aceste manifestări îmbracă o nouă înfăţişare. Loviturile se ordonează, urmând după un alfabet convenţional stabilindu-se astfel comunicări inteligente. De acum lumea invizibilă intră în comunicare cu lumea terestră şi omul este zguduit în cunoştinţele şi în

credinţa lui. Află că există un spirit nemuritor, află scopul lui pe pământ şi ţelul către care este destinat să ajungă. Ca şi creştinismul la începutul lui, şi spiritismul în primele timpuri a fost batjocorit, calomniat, persecutat, pentru că aducea la cunoştinţă lucruri noi pe care ştiinţa nu le putea explica. Dar timpul îşi face opera lui. Omul vede, reflectează, oscilează şi mai apoi se convinge. Azi aceste manifestări cuprind tot pământul. Pe când la început ele erau simple şi vulgare, azi îmbracă un caracter tot mai înalt. Mediumi scriu comunicări transmise de duhuri din spaţiu. Instrumente muzicale cântă fără contactul omului. Creioanele scriu singure pe hârtie, conduse de o mână nevăzută. Se aud voci din spaţiu, răsună melodii sublime care par a coborî din cer, tulburând chiar şi pe cei mai materialişti. In fine, în timpurile din urmă, entităţi din lumea invizibilă se încorporează în câte un medium adormit şi comunică prin viu grai asistenţilor lucruri din trecut sau care se vor realiza în viitor.
După trei luni, timp în care nu s-a petrecut nimic ieşit din comun, loviturile au revenit, dar de data aceasta mult mai impresionante. Se auzeau lovituri în podelele casei, tremurau zidurile, fenomene ce se produceau mai cu seamă în timpul nopţii. Din această cauză nu mai era chip de dormit. Obosită, îngrijorată, familia chemă vecinii ca să-şi dea şi ei părerea. Lumea veni din toate părţile, s-au pus la pândă cinci-şase inşi prin podul casei, alţii prin pivniţă şi alţii au înconjurat casa, dar nu au aflat nici ei nimic. într-o seară, doamna Fox se culcă cu cele două fiice ale sale în aceeaşi cameră dar abia au adormit că loviturile începură şi mai puternice ca altădată. Atunci una din fete bătu şi ea cu degetele în podea, imitând pe agentul invizibil. Observă curând că atunci când bătea mai des, când rărea sau oprea bătăile, agentul o imita bătând şi el la fel. Arunci domnişoara Fox i s-a adresat: „lată, eu bat două lovituri; bate şi tu două". Şi imediat agentul a răspuns prin două lovituri, „lată, bat cinci." Agentul bătu cinci şi aşa mereu, agentul bătea numai de atâtea ori de câte ori lovea şi domnişoara Fox. Mamei domnoşoarei Fox îi veni atunci în minte să întrebe: „Spune-mi, invizibilule, câţi ani are fata mea Caterina?" Au urmat loviturile indicând exact numărul de ani pe care îi avea această copilă. Mirată, doamna Fox întrebă: „Invizibilule, eşti o fiinţă omenească?" Nu

i se răspunse nimic. întrebă a doua oară: „Eşti sufletul unui muritor de pe pământ? Dacă da, loveşte de două ori." Imediat se auziră două lovituri. Aceasta este cea dintâi conversaţie consemnată a timpurilor moderne între un pământean şi o fiinţa din lumea spaţiilor. Doamna Fox îl mai întrebă: „Dar dacă aş chema vecinii, tu ai răspunde şi la întrebările lor?" Răspunsul a fost afirmativ. Vecinii chemaţi din nou au pus rând pe rând întrebări şi erau miraţi cu toţii de răspunsurile exacte pe care le primeau.

Unuia dintre asistenţi îi veni în minte un procedeu ingenios. „Ascultă, suflete - zise el - eu am să înşir literele alfabetului, iar tu să loveşti la litera cu care doreşti să formulezi o silabă sau să începi un cuvânt." Şi spiritul execută admirabil. Astfel au aflat că cel cu care vorbesc este spiritul unui om care s-a numit Charles Rian, a locuit în casa unde sade acum doamna Fox, că era colportor de meserie şi că a fost asasinat cu mulţi ani în urmă, la vârsta de 32 de ani, de către stăpânul casei pentru

a-i lua banii pe care îi agonisise. Vâlva acestui straniu fenomen se răspândi ca fulgerul şi în curând sosiră din toate părţile magistraţi, ziarişti, profesori, medici etc. ca să vadă şi ei acest ciudat fenomen. Familia Fox se mută într-o altă casă, dar agentul invizibil o urmărea peste tot locul în fine, se decise să plece din oraşul Hydesville în oraşul Rochester, dar nici aici n-a scăpat de prietenul invizibil şi de lumea care năvălea cu întrebări şi o silea să i se permită să cerceteze dacă nu e la mijloc vreo şarlatanie. Din această cauză, bieţii oameni nu mai aveau momente de linişte, ba chiar într-o zi lumea adunată se dedă la manifestări duşmănoase pe motivul că sunt în legătură cu dracul şi puţin a lipsit să nu fie chiar omorâţi de bigotismul omenesc. în această epocă au început să se producă şi prin alte ţinuturi diferite manifestări, întinzându-se în curând în toată S.U.A. Ziarele din acea epocă scriau articole zilnice asupra acestor cazuri, încât autorităţile, dar mai ales savanţii, vedeau în aceste împrejurări o cauză, o tulburare a minţilor şi au hotărât să le cerceteze pentru ca să demonstreze lumii absurditatea existenţei unor fiinţe invizibile. Cu această misiune a fost însărcinat dl Edmond, şeful Curţii Supreme din New York şi în acelaşi timp preşedintele Senatului, ca împreună cu marele profesor de chimie al Academiei naţionale, dl Mapes, să cerceteze şi să se pronunţe asupra acestor cazuri. Concluziile raportului lor sunt: „Fenomenele sunt absolut reale şi nu pot fi atribuite decât unor fiinţe invizibile". Din acest moment toată lumea avea ca subiect de discuţie fenomenele spiritiste. Celebrul savant Robert Haare, profesor la Universitatea din Pennsylvania, a făcut şi el cercetări personale, scrise, şi se pronunţă categoric cum că există spirite care sunt foarte doritoare să comunice cu noi oameni, trăitori pe pământ. Un alt mare savant, în acelaşi timp diplomat şi scriitor cu renume, Robert Dale Oven, scrise şi el mai multe cărţi care au avut un mare succes în lumea întreagă. De atunci mari celebrităţi ale S.L.A. au scris şi au vorbit de existenţa acestor spirite. Aceste fenomene au început să se producă însă şi în alte ţări. Anglia este ţara unde ele au fost cercetate metodic şi studiate în amănunt. în anul 1869 se formează o societate, savanţi, lumini intelectuale dintre cele mai mari ale lumii, printre care cităm pe Lubok, Vallace, Crooks, Huxley şi alţii, care au decis

să adune fenomenele produse în Anglia şi să le cerceteze. După 18 luni de studii şi experienţe, comisia în raportul ei recunoaşte realitatea acestor fapte şi conchide la existenţa unei lumi invizibile, populată de entităţi trăitoare în spaţiile infinite. De atunci episcopi, ziarişti, medici s-au ocupat şi au scris mii de pagini despre acest adevăr al existenţei sufletului după moarte şi al manifestărilor lui printre noi, pământenii. Cităm între alţii pe Stenton Moses - profesor la Facultatea din Oxford, pe Oliver Loodge - rectorul Universităţii din Birmingam, Valery - fizician şi inginer, Morgan - preşedintele Societăţii Matematicienilor din Anglia, W. Baret -profesor la Universitatea din Dublin şi lista este destul de lungă. Rând pe rând, în Italia, Franţa, Germania, Spania şi în alte ţări s-au produs fenomene spiritiste îmbrăcând o infinitate de forme. în Franţa aceste fenomene au fost studiate de savantul Charles Richet, astronomul Camille Flammarion, D. Gibier - directorul Institutului Antirabic din New York, poetul şi scriitorul Victor Hugo, D. Duclaux -directorul Institutului Pasteur etc. Italia enumera printre spiritişti pe savantul Cesare Lombroso, pe Schiapareli - directorul Observatorului din Milano, Ercole Chiaia -

profesor la Universitatea din Neapole, D. Milesi - profesor la Universitatea din Roma şi alţii.
Şi acum, după ce am vorbit despre manifestările spiritiste din timpurile moderne şi personalităţile de seamă care în urma numeroaselor comunicări din diferite ţări au studiat şi au scris despre aceste fenomene, vom concentra cunoştinţele adunate prin aceste comunicări despre lumea invizibilă şi evoluţia omului şi prin sintetizare le vom expune în paginile următoare.

Planurile în care îşi duce omul existenţa

Pământul cu toţi munţii, văile, dealurile, câmpiile, mările şi uscatul, plantele şi animalele care îl populează, rasele de oameni şi aerul care ne înconjoară, constituie lumea fizică sau planul fizic. Toate lucrurile şi fiinţele din lumea fizică sunt formate din materia cea mai concentrată, cea mai densă, numită materie fizică. Ea este percepută prin simţurile corpului nostru fizic, poate fi văzută, pipăită, cercetată în laborator.
Departe de pământ, dincolo de atmosfera lui se află o pătură de o altă materie, în stare eterică, cu mult mai fină, formată din atomi extrem de fini, materie care nu mai poate fi cercetată cu organele fizice ale omului. Această pătură de materie fină constituie planul astral. Materia planului astral pătrunde atmosfera, se furişează printre moleculele şi atomii fizici ce intră în alcătuirea regnului mineral, vegetal şi animal, pătrunde peste tot, prin toate, până în centrul pământului. Prin urmare noi, oamenii, pe lângă materia fizică (solidă, lichidă, gazoasă, radiantă), suntem înconjuraţi şi de materie astrală. Ca să înţelegem această penetraţie a materiei astrale prin materia şi corpurile fizice, ne vom referi la pătura de aer care se află deasupra apei oceanelor. Este adevărat că aerul din atmosferă şi apa oceanelor sunt două stări diferite ale materiei; cu toate acestea, aerul pătrunde în apa oceanului, asigurând viaţa plantelor şi animalelor. Deşi aceste două elemente sunt separate, totuşi unul dintre ele, cel subtil, pătrunde prin cel dens. Tot astfel materia planului astral pătrunde materia planului fizic.
Dincolo de planul astral se află o altă categorie de materie, care constituie planul mental, planul spiritual. Materia planului mental e cu mult mai fină decât cea a planului

astral. Atomii care formează această materie sunt de cea mai fină constituţie. Mintea noastră, extrem de redusă, nu poate înţelege rarefierea, fineţea acestei materii, şi nici nu găseşte în lumea fizică ceva de comparat. Substanţa care este răspândită în planul mental este aşa de fina, încât e considerată a fi esenţa materiei, prima fază, începutul materiei, intermediarul între energie şi materia astrală, este eterul de bază de la care şi cu care încep toate creaţiile din univers. După cum materia astrală străbate materia fizică, tot astfel şi materia planului mental străbate materia astrală şi pe cea fizică până la centrul pământului.

Prin urmare, omul este scăldat de un ocean de materie mentală, astrală şi fizică (aerul). Aceste trei materii intră în constituţia corpurilor de pe pământ astfel:

mineralele vor avea numai materie-fizică şi astrală; plantele vor avea materie fizică, astrală şi, cele superioare, o infimă parte din materia mentală; animalele vor avea materie fizică, astrală şi materie mentală proporţional cu gradul de superioritate al animalului; omul este constituit din materie fizică, astrală şi mentală. în existenţa lui veşnică, omul va trăi în acest circuit care începe în planul fizic, apoi în cel astral, după care va trece în planul superior, în planul mental, pentru a reveni din nou ca om pe pământ sau pe altă planetă şi aşa mii şi mii de ani, învăţând şi evoluând mereu.

Corpul fizic al omului

Corpul nostru, format din carne, oase, sânge, diferite organe, nu este altceva decât unul din învelişurile fiinţei noastre reale, învelitoarea externă a spiritului nostru, servindu-i ca instrument de manifestare, pentru a putea observa, munci şi gândi în lumea fizică, în lumea vizibilă. Acest corp este format din materie fizică sub şapte stări distincte unele de altele: solidă, lichidă, gazoasă şi patru stări de materie eterică sau radiantă, de o fineţe din ce în ce mai mare. Oricare din aceste şapte stări pot să se transforme în una inferioar, prin concentrare sau condensare, şi pot să se transforme într-o stare superioară, prin rarefiere sau dilatare. Aşa de exemplu un solid poate deveni lichid, iar acesta un gaz sau invers: eterul 4 să dea prin condensare eterul 3,2, 1 şi să treacă mai departe în gaz, lichid şi la urmă în solid. După cum un meşteşugar poate produce lucrări mai fine, mai de artă, având un bun instrument, tot astfel spiritul omului va putea lucra, cugeta, voi, într-un cuvânt, se va putea manifesta cu atât mai bine cu cât învelişul său va fi mai pur şi mai armonios constituit. Ca atare, corpul nostru trebuie să fie educat, întreţinut curat, dezvoltat prin exerciţii fizice şi constituit din elemente care să facă din el un instrument admirabil pentru evoluţia omului spirit pe pământ.

Deoarece materialele din care se constituie corpul fizic sunt de două categorii, unele vizibile, tangibile şi analizabile, iar altele invizibile şi deci imposibil de cercetat, suntem nevoiţi să deosebim în corpul nostru fizic două părţi: corpul carnal şi corpul eteric sau dublul eteric al corpului carnal. Corpul carnal este partea cea mai externă a corpului nostru fizic. El

este format dintr-un complex de organe, fiecare organ la rândul său fiind format din celule, iar fiecare celulă - din molecule şi acestea din atomi. Atomul se comportă în lumea fizică ca şi o fiinţă vieţuitoare, deci este capabil să ducă o viaţă independentă, având o conştiinţă a sa proprie, extrem de redusă, dar nu mai puţin reală ca şi a oricărei fiinţe, formă de conştiinţă pe care noi, pământenii, nu o putem aprecia. Celula este un complex de atomi şi molecule având şi ea viaţa ei proprie şi o formă de conştiinţă superioară atomului, iar o asociaţie de celule formează un tot organic, un corp care serveşte ca instrument de exprimare unei conştiinţe şi mai înalte decât cea a atomului, a moleculei sau a celulei.

Acestui corp, pentru a servi cât mai bine spiritului nostru, trebuie să-i procurăm alimente din cele mai simple, mai apropiate de natură, formate din particule cât mai fine, care prin absorbţie să formeze un corp sensibil, bun reflector în exterior a ceea

ce produce spiritul şi un bun primitor al impresiilor lumii fizice şi astrale. Un corp care să răspundă intervenţiilor lumii astrale şi care să redea fidel şi integral manifestările spiritului, trebuie hrănit cu alimente vegetale şi produse lactate în proporţii şi în forme cât mai asimilabile. Vom evita carnea, narcoticele şi băuturile alcoolice, pentru că aceste substanţe introduse în corpul nostru fizic îl întunecă şi îl fac nesimţitor la vibraţiile eterice venite din lumea invizibilă şi rău intepretator al voinţei şi înţelegerii spiritului nostru. Se impune deci eliminarea lor din viaţa noastră sau reducerea într-o proporţie cât mai mare. S-ar părea că viaţa nu este posibilă fără carne, şi cu toate acestea sute de milioane de oameni trăiesc prin alte regiuni ale pământului şi sunt pe deplin sănătoşi şi inteligenţi, hrănindu-se numai cu vegetale şi produse lactate. E o problemă numai de obişnuinţă.

Cine doreşte să progreseze mai repede spiritual, cine doreşte să scurteze din numărul revenirilor în mii şi mii de vieţi fizice, acela nu are decât să acorde mai multă atenţie aerului pe care îl respiră, apei pe care o bea, alimentelor pe care le consumă - mai ales, niciodată carne, tutun şi băuturi alcoolice. Fără această hotărâre, mii şi mii de ani, vii şi pleci de pe acest pământ, realizând un progres, dar acest progres este prea lent, în loc să urci dintr-o dată multe trepte ale evoluţiei tale spirituale.

încorporând şi asimilând alimente fizice, formăm în corpul nostru noi celule care înlocuiesc pe cele uzate, astfel că în decurs de şapte ani toate celulele şi deci toate organele corpului nostru, inclusiv creierul, sunt înlocuite. Din această cauză toate părţile corpului nostru, de la substanţa moale a creierului şi până la partea tare a scheletului, toată fiinţa noastră fizică este supusă necontenite primeniri. în timpul vieţii noastre, aşadar, corpul carnal se topeşte şi se re-formează de mai multe ori. Cu toate aceste transformări, noi rămânem aceiaşi. Materia creierului nostru se reînnoieşte, dar gândirea rămâne aceeaşi şi cu ea - memoria, suvenirurile unui trecut la care actualul nostru corp carnal nu a luat parte. Tocmai aceasta dovedeşte existenţa în noi a unui principiu deosebit de materie, a unei forţe invizibile care persistă în mijlocul acestor prefaceri.

Facultăţile noastre spirituale nu au nimic comun cu materia. Inteligenţa, judecata, voinţa sunt lucruri abstracte care nu se pot confunda sau presupune a fi produsul sângelui, muşchilor sau materiei cenuşii a creierului nostru. Dacă spiritul nostru persistă, dacă spiritul nostru e mereu acelaşi, înseamnă că după dispariţia, după dizolvarea finală a acestei materii, va rămâne spiritul nepieritor.
Fizica şi chimia ne spun că materia nu piere, ci se transformă. Ei bine, la moartea noastră, materia fizică se va reîntoarce în lumea fizică de unde a fost luată. De asemenea cunoştinţele ştiinţifice de azi ne spun că energia nu piere nici ea, ci se transformă. Ei bine, spiritul nostru, forţa care conduce trupul fizic la moartea trupului va părăsi această haină, locuinţă, care nu ne mai poate servi la nimic, dar rămânând acelaşi ca şi mai înainte şi ducându-şi mai departe sub o formă foarte subtilă noua sa viaţă.

Corpul eteric.

Cu ajutorul unui aparat foarte sensibil, cu un galvanometru, se constată că atunci când celulele corpului carnal sunt în activitate, când muşchii se contractă ori nervii sunt în funcţiune, se produc în corpul nostru curenţi electrici mai mari sau mai mici, în funcţie de intensitatea activităţii celulelor organelor corpului carnal. Prezenţa electricităţii implică prezenţa materiei eterice din aer. Rezultă aşadar că toate celulele, toate asociaţiile corpului nostru sunt înconjurate şi pătrunse de eter, reproducând astfel o copie exactă a organelor şi deci a întregului corp carnal, un dublu, un al doilea corp, de natură eterică, de unde şi numele de dublul eteric al corpului carnal. De fapt corpul eteric este tiparul, matriţa în care este turnat corpul carnal. Cu toate că până acum acest eter nu a fost captat şi studiat în laborator, el se poate vedea ca şi orice obiect fizic (masă, scaun etc), însă nu cu vederea ochilor fizici, ci cu vederea astrală pe care unele persoane o au naturala, ca un dar de la Dumnezeu, sau o pot obţine prin anumite antrenamente. Deci un om înzestrat cu vederea astrală vede acest dublu eteric, care are o culoare cenuşiu-violetă. Calitatea, fineţea, organizarea şi puterea de funcţionare a acestui dublu eteric depind de calitatea şi fineţea corpului carnal. Când printr-o anumită alimentaţie şi conduită morală purificăm corpul carnal, atunci în mod automat, inconştient, purificăm, înnobilăm şi dublul nostru eteric. Rolul acestui dublu eteric este ca să întreţină vigoarea, puterea şi căldura corpului carnal. Graţie lui muşchii se contractă, nervii conduc impresiile din afară sau ordinele venite de la creier, inima pompează sângele care curge prin vene şi artere, se prefac alimentele etc.

întreaga vitalitate a corpului carnal se datoreşte unei forţe plecate din soare, care scaldă sistemul nostru planetar şi pătrunde prin pielea şi organele noastre, în lungul substanţei eterice a dublului eteric. Această forţă plecată din soare şi care întreţine viaţa în plante, animale şi om se numeşte forţă vitală sau curent vital. Dublul eteric mai joacă şi rolul de punte între corpul carnal şi corpul sufletesc al omului. Toate impresiile culese din lumea exterioară se transmit în lungul nervilor prin materia eterică a dublului eteric şi toate gândurile şi voinţa plecate de la spirit se transmit la organe

sau în afara corpului tot prin materia eterică ce însoţeşte nervii corpului nostru carnal. Dacă dublul eteric pierde prin radiere în spaţiul înconjurător prea mult din fluidul său eteric, deci forţă vitală, atunci corpul carnal oboseşte şi dacă se continuă această stare, cădem bolnavi, în acest caz se impun repaus, linişte, aer curat, alimente uşoare şi substanţiale, pentru ca să absorbim din spaţiu şi din alimente, noi forţe vitale, care să redea sănătatea şi vigoarea necesară traiului.
în timpul somnului, spiritul se furişează afară din corpul fizic - format din corpul carnal şi eteric - lăsându-l în pat să doarmă, pentru ca primind curent sau forţă vitală din spaţiile planetare să-şi câştige forţele necesare lucrului pentru ziua umiătoare. în această escapadă spiritul rămâne mereu în legătură cu corpul fizic printr-un fir fluidic, fiind gata în orice secundă să reintre în trup.

La moarte spiritul iese din corpul carnal, dar de această dată definitiv, rupând orice legătură cu el şi târând acum după el şi dublul eteric, pe care îl va lepăda curând după ieşirea din corpul carnal.
Dublul eteric trăieşte astfel câteva ceasuri lângă asociatul său de existenţă - corpul carnal - devenit cadavru şi poate fi văzut de cei din jurul mortului, mai ales în prima noapte, deasupra sicriului sau a mormântului, ca o fantomă mută şi nemişcată. Ea va pieri peste câteva minute, materia ei risipindu-se în materia eterică a planului fizic înconjurător, servind în viitor la crearea unui nou corp eteric al unui copil ce va îmbrăca spiritul care va veni în lumea terestră. Din cele spuse rezultă că depinde de noi ca acest corp carnal şi dublul eteric, să le avem grosolane sau să le formăm mai fine, prin alimentaţia noastră, prin gândurile şi acţiunile noastre nobile. După cum un om - prin cultură muzicală şi prin educaţia simţului muzical ajunge să perceapă cele mai fine note şi tonul fiecărui instrument dintr-o orchestră, tot astfel printr-o lungă şi metodică preparare - care nu este timpul şi locul a o descrie - omul îşi poate face corpul foarte sensibil, ca auzul şi vederea lui să perceapă vibraţii mai fine decât cele fizice şi astfel să poată auzi şi vedea în lumea invizibilă, în lumea astrală, care e chiar în jurul său. Asemenea persoane sunt rare, dar cei care prin vieţile lor trecute, pline de cuminţenie, şi prin prepararea din viaţa prezentă au ajuns la această supersensibilitate, la această simţire mai fină decât cea obişnuită - fie auditivă, fie vizuală - sunt datori ca aceste daruri dumnezeieşti să le pună la dispoziţia umanităţii, să le întrebuinţeze dezinteresaţi pentru progresul omenirii. Corpul carnal şi eteric constituie corpul fizic. Prin el conştiinţa noastră, spiritul nostru gândeşte, acţionează în lumea sau în planul fizic, în lumea supusă cercetărilor noastre, în lumea ce cade sub simţurile corpului fizic.

Corpul astral

Un alt înveliş ce intră în alcătuirea omului este corpul astral. El este format din şapte feluri de eteruri, mai fine decât eterul corpului fizic. Această fineţe rezultă din modul de asociere a lor, din distanţa care îi desparte, din mărimea lor, din mişcarea lor în spaţiu, dar mai ales din viteza extraordinar de mare pe care o au particulele ce compun atomii acestei

materii astrale. Spiritul omului cât trăieşte pe pământ, în corpul său fizic, nu poate să se manifeste, să aibă percepţii auditive, vizuale, tactile etc. decât atât cât îi permite acest înveliş fizic; spiritului nu-i poate veni din spaţiu nici o ştire, nici o manifestare care ar trece hotarul planului fizic. Spiritul stă aşadar închis în trupul fizic ca într-o puşcărie. De îndată ce spiritul iese din închisoarea trupului, el poate să se manifeste mai liber, devine mai înţelegător, mai văzător în trecut, în prezent, ba chiar şi în viitor, mai puternic în acţiunile lui, în voinţa lui, dar şi de astă dată este limitat de învelişul al doilea, corpul astral.

După cum corpul fizic poate fi de diferite calităţi sau stări de purificare, tot astfel şi corpul nostru astral poate fi mai grosolan sau mai fin. De asemenea, după cum în corpul nostru fizic circulă curenţi de forţă vitală, tot astfel şi în învelişul astral circulăm toate sensurile curenţi de forţă vitală veniţi din spaţiu şi intraţi fără ştirea noastră în adâncul corpului nostru. Această forţă întreţine vitalitatea corpului astral.

Materia corpului astral pătrunde toate celulele, toate organele corpului fizic şi iese din el formând în jurul său o zonă astrală. Din cauza acestei întrepătrunderi, corpul astral - asemenea corpului eteric - reproduce forma celulelor, ţesuturilor, organelor, forma întreagă a corpului carnal, adică are forma unui om, dar de materie astrală.
La fel se întâmplă şi cu animalele, plantele şi mineralele: toate au în corpul lor materie astrală şi o formă astrală. Să presupunem acum că ar pieri materia fizică. Cum materia astrală reproduce perfect forma corpurilor fizice, am vedea atunci (cu ochii mentali) o lume identică populată cu oameni, animale, plante şi minerale astrale - un peisaj asemănător cu cel fizic, dar format numai din materie astrală. Aşa se explică cum spiritelor oamenilor inferiori care, trăiesc în planul astral, văzând acelaşi decor ca şi pe pământ, le vine a crede că încă trăiesc în sânul lumii fizice. Această lume astrală nu poate fi văzută de oameni cât trăiesc pe pământ, pentru că ei nu posedă vederea astrală. Ei nu văd această lume, după cum orbul fizic nu vede lumea fizică din jurul lui. Şi după cum chiar în lumea fizică nu poţi vedea tot ce e fizic, decât numai când întrebuinţezi un microscop, tot astfel în lumea astrală, prin exerciţii lungi şi perseverente, prin aplicarea unor metode ce solicită multă răbdare şi credinţă, poţi ajunge să vezi în lumea astrală, să auzi muzica spaţiului, cuvinte venite din planul astral de la spirite. Bineînţeles că şi între aceste facultăţi sunt diferite grade, ca între auzul, văzul, înţelegerea unui copil şi ale unui matur, ca între inteligenţa unui sălbatic şi a unui om civilizat. învelişul astral este un intermediar între corpul fizic şi spirit, având rolul de a primi impresiile din afară venite prin nervi şi a le transforma în senzaţii şi, astfel elaborate, să fie trimise către spirit. Corpul astral este sediul în care impresiile venite din afară se transformă în plăcere sau durere, în senzaţii de căldură sau frig, de neted sau aspru etc. Este sediul de unde pornesc sentimentele de ură, pasiune, generozitate, egoism sau iubire. Este sediul mândriei noastre, a vanităţii, a dorinţelor senzuale, într-un cuvânt este corpul sentimentelor, dorinţelor, înclinaţiilor nobile sau josnice. Persoanele la care s-a format în mod natural vedere astrală, aşa-numiţii clarvăzători sau lucizi, văd foarte bine în jurul corpului nostru

o aureolă cu culori cu atât mai vii, tinzând spre roz, cu cât omul este mai cult sau are o dezvoltare spirituală mai mare. Cu cât omul este mai evoluat, cu atât aureola sa este mai definită pe margine, având un contur bine determinat. Această aureolă nu este în marea ei parte decât radierea în afara corpului nostru fizic a învelişului astral. Corpul astral al omului sălbatic este mai puţin dezvoltat, având o calitate inferioară şi vibrând numai la dorinţele şi pasiunile cele mai animalice. La omul profund credincios, la omul cult, cu desăvârşire moral, el este foarte dezvoltat, format dintr-un material fin şi vibrând puternic la sentimentele nobile de iubire, milă, la auzul unei muzici sau poezii subtile, într-un cuvânt la tot ce este nobil, moral şi conform cu Legile divine de iubire, adevăr şi justiţie.
Perfecţionarea corpului astral se îndeplineşte şi din afara lui - de către corpul fizic, şi din interior - de către un înveliş şi mai intern, numit corpul mental. Când ne gândim la lucruri frumoase, înalte, nobile, aceste gânduri cheamă, atrag din mediul înconjurător particule astrale fine şi elimină treptat din sânul său particulele astrale

de calitate grosolană. Când gândurile noastre sunt bestiale, josnice, de ură, de nedreptate, atunci atragem - fără ştirea noastră - particule astrale de cea mai proastă calitate şi corpul nostru astral devine grosolan. Cum acest înveliş joacă un rol foarte însemnat în existenţa noastră terestră, dar mai ales în cea spaţială, se impune să veghem ca mentalul nostru să nu fie preocupat decât de gânduri inspirate de iubire, frumos, bunătate şi milă de aproapele nostru, de tot ce poate înălţa umanitatea şi duce la progresul spiritual şi material. Pe de altă parte, corpul astral este în intimă legătură cu corpul fizic şi din această cauză orice impuritate a corpului fizic ar vătăma şi corpul astral. Cu cât corpul fizic este mai pur, cu atât această puritate înlesneşte şi pe aceea a corpului astral. Când un om a ajuns să fie preocupat numai de idei frumoase şi altruiste, care au ca bază înţelegerea că toţi oamenii sunt fraţii noştri, fii ai aceluiaşi Tată creator, arunci corpul lui astral înnobilat nu va mai vibra la toate gândurile care curg în valuri prin astralul lumii, ci numai la acelea care sunt frumoase, în unison cu calitatea lui. După cum o coardă nu intră în vibraţie decât atunci când va vibra o altă coardă de aceeaşi înălţime, de acelaşi ton, tot astfel ajungem cu vremea să fim mişcaţi numai de sentimentele frumoase, potrivite corpului nostru astral. Ajunşi la cunoaşterea acestui fapt, nu avem decât să punem în practică voinţa noastră şi vom acorda prin această voinţă corpul nostru astral ca şi o coardă de vioară, practicând binele şi iubind sub toate formele pe semenii noştri.
în stare de veghe, corpul astral al omului funcţionează în interiorul corpului său fizic, în timpul somnului, corpul astral este atras de spirit afară din corpul pământesc, pe care îl lasă în pat împreună cu corpul eteric. Corpul astral apare lucizilor, somnambulilor, hipnoticilor ca o masă ceţoasă, oscilând, iar în cazul în care omul nu este prea avansat spiritualiceşte neputând să se depărteze de trupul de care ţine. Dacă însă o persoană este de o înălţime mai mare de cugetare este animată de sentimente frumoase, nobile, atunci corpul astral e capabil să se întindă, legat printr-un cordon fluidic de materie astrală, imperceptibil de subţire. Pe când spiritul omului inferior nu poate să se exprime, să se manifeste, să înţeleagă prin intermediul corpului astral

decât atunci când e în interiorul corpului fizic, la omul evoluat corpul astral serveşte pe deplin spiritului, pentru a călători în orice parte a pământului şi a se întoarce în corp cu amintirea celor văzute şi auzite. Spiritul trăieşte, se manifestă aşadar în acest corp astral pe deplin şi perfect conştient ca şi cum ar fi în corpul fizic. Puterile lui în acest caz sunt mai mari, facultăţile mai înalte, înţelegerea mai deplină, iar deplasarea de la un loc la altul se face cu repeziciunea gândului. In tot acest timp trupul carnal stă liniştit, adormit profund în patul său şi îşi recuperează. Există şi o serie de stări intermediare. Aşa de exemplu spiritul cu haina lui astrală părăseşte corpul fizic, vagabondează în spaţiul astral, află, vede, ştie pe unde a fost, dar întorcându-se în corp, la deşteptarea trupului carnal nu-şi mai aduce aminte de nimic. Aceasta din cauză că nu s-a stabilit încă o legătură deplină între creierul fizic şi creierul astral. Corpul astral reintrat în corpul fizic produce vibraţiile necesare, dar creierul fizic nu poate traduce acele vibraţii sau nu poate memora impresiile culese de corpul astral în timpul plimbării sale pe când

trupul dormea. în fine, sunt cazuri când pentru un moment omul e conştient de plimbările sale în astral, dar imediat după deşteptare pier toate din memoria creierului său. Şi cazuri din acestea sunt numeroase. Sunt cazuri, când în timpul zilei omul e preocupat de rezolvarea unei probleme tehnice sau de orice altă natură şi nu poate găsi soluţia cea mai fericită. Ei bine, în timpul nopţii, când spiritul se degajează împreună cu corpul astral afară din corpul fizic, atunci el - lucrând încă asupra acelei probleme - o vede mai clar, îi găseşte soluţia şi după deşteptare constată cu mirare că rezolvă cu mare uşurinţă problema insolubilă de ieri. Acei oameni care îşi sacrifică viaţa lor terestră, care lucrează pentru binele şi progresul omenirii, pe măsură ce se devotează spiritelor superioare ale spaţiului, pe măsură, ce îndeplinesc o parte din planul de evoluţie al omenirii care li s-a încredinţat spre îndeplinire pe pământ, aceşti oameni dezvoltă în ei corpul lor astral în aşa măsură că spiritul îmbrăcat în haina sa astrală poate părăsi corpul fizic. Chiar ziua sau oricând voiesc, călătoresc în planul astral, lucrează, gândesc cu putere şi înţelegere înzecită, după care revin în corpul fizic conştienţi pe deplin şi de momentul plecării, şi de momentul sosirii, păstrând perfect în memorie tot ce a gândit şi a văzut în planul astral. O dată ce omul a ajuns această etapă, începe să dea adevărata sa valoare vieţii fizice şi de acum moartea nu-l mai nelinişteşte, nu-l mai înspăimântă. Viaţa terestră capătă pentru el altă înţelegere. Acum înţelege sensul vieţii terestre, necesitatea suferinţelor de tot felul prin care învaţă şi cunoaşte pentru iluminarea spiritului său.

După moartea fizică duhul se poate arăta rudelor, prietenilor, sau dacă e vorba de un om care a ajuns la starea de a se dedubla, de a-şi părăsi corpul fizic, de a ieşi în astral, atunci poate să se ducă la depărtări oricât de mari şi să se arate unui prieten. In ambele cazuri spiritul atrage din atmosferă particule de materie fizică pe care le introduce îri corpul său astral şi astfel devine mai material, mai vizibil pentru prietenul său, pentru ochii săi fizici, carnali. în cazul în care persoana vizitată este un clarvăzător sau un lucid, atunci această materializare nu mai este necesară. Cazurile acestea sunt rare, dar omul căruia i s-a arătat o asemenea fantomă a

unui prieten mort sau viu, crede că a fost înşelat de o iluzie optică, de o halucinaţie a creierului, şi de cele mai multe ori - de ruşine de a nu fi ridiculizat - nu spune la nimeni. Sunt împrejurări când oamenii - fără a avea darul lucidităţii şi fără a fi la mijloc o materializare - totuşi văd fantoma unui prieten. Aceste persoane au pentru un moment sistemul nervos foarte sensibil din cauza slăbirii corpului de vreo boală sau mare osteneală. Ei bine, această slăbire a fizicului da o libertate mai mare corpului astral, din care cauză el începe să funcţioneze mai intensiv şi omul devine pentru acele momente clarvăzător, lucid. Dacă o persoană are pe cineva drag într-o ţară îndepărtată şi se culcă cu gândul încordat, de exemplu la mama sa, în timpul nopţii va pleca prin vehiculul astral spre mama sa şi dacă aceasta este într-o stare de hipersensibilitate, va vedea câteva minute pe fiul său. Acesta e cazul când cel care vede e într-o stare excepţională, dar sunt şi cazuri când voiajorul care pleacă în astral este cel care se află într-o stare spirituală încordată şi se arată mamei sale, a cărei stare este normală. Acest caz este e des întâlnit mai ales când cineva e în

ultimele momente ale morţii sau este într-un moment de mare pericol; într-o secundă spiritul iese din corpul fizic şi ca un fulger vine lângă mama lui şi i se arată. Aproape întotdeauna asemenea arătări fantomale sunt semnul morţii celui care s-a arătat. Gândul de iubire pentru mama lui, dorinţa de a o mai vedea sau a-i comunica un secret, o recomandare, îl fac pe muribund ca într-o secundă, între momentul morţii şi viaţă, să se prezinte fiinţei lui iubite. După părăsirea definitivă a corpului fizic, după moartea terestră, spiritul învelit de corpul astral se înalţă în regiunile superioare ale spaţiilor. Aici începe să piardă treptat din păturile ce constituie învelişul astral, începând din exterior, care este cel mai grosolan, spre interior. Cu cât pierde din materialul mai greoi al acestui înveliş, cu atât el se înalţă mai sus. Cu cât această haină este în ansamblul ei mai fină, cu atât mai sus se va înălţa şi spiritul. Am putea compara ascensiunea spiritului în spaţiu cu nişte baloane umplute cu gaze de diferite densităţi: unele se vor opri mai jos, altele mai sus după greutatea lor specifică, după puterea cu care sunt atrase de pământ.

Durata acestei ascensiuni este în funcţie de calitatea de materie astrală a celor şapte scoarţe sau straturi de materie astrală. Cu cât stratul de materie astrală grosolană va fi mai mare, în lipsa altora mai fine, cu atât şederea în straturile inferioare ale planului astral va fi mai de lungă durată, de zeci, ba chiar de sute de ani.

Depinde de noi, câtă vreme trăim pe pământ, ca prin viaţa noastră, prin gândurile noastre, prin sentimentele noastre să construim astfel corpul nostru astral ca atunci când vom părăsi trupul fizic, trecerea prin planul astral să fie mai scurtă şi ridicarea noastră către un plan superior şi mai fericit, planul mental, să se facă cât mai repede şi cât mai automat, adică conştiinţa noastră să nu mai lucreze în planul astral, prin haina sa astrală aproape deloc. Un om care a avut o viaţă corectă, morală, pioasă, înţeleaptă, va trece prin planul astral întocmai ca şi călătorul care străbate adormit în tren anumite regiuni ale ţării fără să le fi văzut şi deci aprecia. Am văzut că în corpul astral sunt localizate, fixate toate dorinţele, poftele, aspiraţiile, sentimentele şi pasiunile noastre. După un timp mai lung sau mai scurt de

şedere a omului spirit în planul astral, are să vină o vreme când el va trebui să părăsească şi acest plan. La termenul hotărât pentru acest lucru, spiritul leapădă şi haina astrală, iar omul moare a doua oară. A murit o dată pe pământ, în planul fizic şi a părăsit trupul său fizic; acum moare în spaţiu, în planul astral, părăsind şi trupul astral. încă înainte de a lepăda haina astrală, tot ce fusese înscris, localizat în acest corp astral: sentimente, aspiraţii, pasiuni etc, toate se transcriu în învelişul sau haina internă în corpul mental, sub formă de germeni, de esenţe.
Pentru a înţelege această transcriere, voi reaminti ceea ce face planta în vederea perpetuării speciei sale. Copacul face flori, fructe, seminţe. în structura intimă a seminţei, în embrionul ei se înscrie, se pune ca esenţă, în stare de germene toate calităţile copacului, forma frunzelor şi a florilor, toate sucurile caracteristice ale diferitelor părţi din copac. Acolo, în micul embrion se îngrămădesc imaginile copacului generator, însuşirile lui, necesităţile lui etc. Toate aceste particularităţi

sunt închise în embrion nu sub forme concrete, ci ca imagini, ca forţe ce vor sta molcom, somnolente până în ziua când această sămânţă va fi pusă în lumea ei firească, în pământul roditor. Arunci şi numai atunci aceste forţe-esenţe vor intra în acţiune şi micul embrion va reproduce o plantă cu frunze, rădăcini, tulpină, asemenea cu ale părintelui copac care a produs această sămânţă şi embrion. Şi evoluţia ei va urma până la completa reproducere a copacului generator. Materia astrală a învelişului astral al omului se va reîntoarce în oceanul de materie astrală de unde fusese luat, iar omul real, spiritul, se va ridica de acum într-un plan superior, în planul mental.

Corpul mental

învelişul care, dintre cele descrise până acum, este şi mai apropiat de interior, de spiritul omului se numeşte corpul mental. El este format din materie mentală, materie cu mult mai fină, şi mai eterată ca materia învelişului astral, vecină cu energia, adică în pragul materiei. Rolul acestui înveliş este de a servi ca centru al inteligenţei, al memoriei, al voinţei. El constituie în acelaşi timp şi vehiculul cu care călătoreşte şi lucrează spiritul în planul mental al lumilor. Ca şi corpul astral, şi corpul mental poate să fie format dintr-o materie mentală puţin dezvoltată şi neorganizată, sau prea puţin organizată. în acest caz, omul are puteri mentale foarte reduse, judecata întunecată. Spiritul lucrează la un asemenea om în planul fizic şi astral prin corpul său astral. Aşa se explică că omul inferior, omul sălbatic, este dominat în existenţa lui terestră mai mult de simţul foamei, al setei, al odihnei, al cruzimii, pentru că în viaţa lui pământească spiritul său se manifestă mai mult prin corpul simţurilor, al pasiunilor, al geloziei, al poftelor, al fricii, al sentimentelor inferioare, într-un cuvânt prin corpul astral şi mai deloc prin corpul său mental, care nu este încă bine organizat. Materia acestui corp este aşa de fină, că nu mai este văzută prin vederea astrală de lucizi sau clarvăzători.

Cu cât omul în viaţa pământească are o activitate cerebrală mai mare, cu cât subiectele care fac obiectul gândirii lui sunt mai abstracte, cu cât aceste gânduri sunt de un profund adevăr şi îmbrăţişează idei de frumos, de bine, de iubire, de milă, de dreptate pentru toţi, cu atât corpul său mental se

dezvoltă, se organizează, atrăgând din spaţiu, din planul mental particule mentale fine care zi de zi contribuie la înnobilarea, la purificarea corpului său mental. Nu numai că el devine mai fin, dar în acelaşi timp creşte, cum nu poate creşte corpul astral, creşte în mărime pe măsură ce omul se ridică mai sus. Pe când materia astrală se introduce în toate celulele, în toate organele corpului nostru fizic şi formează o inimă astrală, un ficat astral, un stomac astral etc. - aşadar un corp astral asemănător ca formă cu corpul fizic, corpul mental din contră: are o formă ovoidă, mai mic ca omul, dar având raze care străbat corpul astral, corpul fizic şi ies afară, depăşind aura formată de corpul astral şi pe cave o colorează cu culori foarte frumoase.

Numai oameniicare şi-au consacrat viaţa pentru cercetări spirituale, pentru cultivarea iubirii aproapelui, printr-un antrenament foarte greu de realizat pentru majoritatea oamenilor din cauza vieţii lor fireşti pământeşti, numai aceşti oameni

foarte rari ajung să li se dezvolte în fiinţa lor simţul mental. Numai aceşti oameni pot vedea la alţii aura mentală, culoarea şi mărimea corpului lor mental. Pe când în corpul astral se găsesc mai multe centre (chakre) ale simţului (auzului, văzului etc), corpul mental este capabil de a vedea, auzi, mirosi, gusta sau pipăi cu orice parte a lui, cu toată suprafaţa sa. Cu alte cuvinte, corpul mental are un singur sumţ, dar acesta este general, însumând toate simţurile astralului şi fizicului, simţ cu mult mai puternic decât cele fizice sau astrale. Se înţelege că acest simţ se exercită mai bine când spiritul se află în planul corespunzător acestui simţ, adică în planul mental. Sunt unele persoane care - din cauză că în vieţile lor anterioare au exersat mereu corpul lor mental cu preocupări dacă nu înalte, cel puţin nu josnice - în viaţa prezentă au corpul mental aşa de bine organizat şi simţul mental aşa de puternic, încât în stare de veghe, legaţi la ochi, sunt în stare să citească un ziar punându-l la picior ori la creştetul capului. Se înţelege că asemenea cazuri sunt extrem de rare.
întărirea, dezvoltarea corpului nostru mental trebuie să o urmărim cu voinţă şi conştienţi prin activitatea noastră mentală ordonată, logică, şi animaţi fiind de sentimente înalte spirituale sau artistice. Să nu lăsăm ca mintea noastră, corpul nostru mental să lenevească, căci în acest caz el va fi asaltat de curenţii, de valurile, de gânduri care circulă prin spaţiu. Cum omenirea pe pământ, în momentul de faţă, este în majoritatea ei încă înapoiată, ea emană mereu gânduri care pornesc prin spaţiu şi dacă vehiculul tău mental nu este în activitate, este primitor, visător, atunci te pomeneşti că eşti cuprins de o idee, apoi de alta, şi mereu gândeşti şi la un moment dat te miri de unde ai pornit cu gândul şi unde ai ajuns. E o gândire dezordonată, deoarece creierul nostru astral şi corpul mental au devenit o răspântie unde se opresc torentele de idei ce aleargă prin spaţiu. Se cade aşadar să fim atenţi şi să ne revenim, să ne scuturăm mintea de idei care răsar fără nici un rost, fără nici o logică. Să ne silim să avem idei serioase, ordonate, în ordinea lor firească. Numai aşa vom organiza corpul nostru mental, numai aşa vom exercita prin mentalul nostru, ca un magnet, o atracţie din spaţiu a ideilor bune şi vom respinge în mod automat pe cele rele.

Corpul cauzal

De când a apărut omul pe pământ şi până azi, corpul său mental s-a îmbunătăţit în calitate, s-a organizat treptat şi s-a diferenţiat în două părţi. Jumătatea externă a constituit mai departe sediul voinţei şi al inteligenţei, deci ca vehicul mental, iar jumătatea internă a constituit un nou înveliş spiritului, un nou corp numit corpul cauzal. I s-a dat denumirea de cauzal pentru că în el se înscrie, în esenţa sa, tot binele şi tot răul pe care l-a făcut omul în viaţa lui terestră, în el se înscrie, se aşează ca recolta într-un hambar tot ce a semănat pe pământ. Această recoltă va determina în viaţa lui viitoare pe pământ bucuriile şi nefericirile, tot destinul lui, rolul pe care îl va juca în viitoarea lui reîncarnare. Viitorul său corp mental, viitorul său corp astral şi fizic cu care va trăi în viitor pe pământ vor fi astfel făcute după cele ce au fost înscrise în corpul cauzal. Cu alte cuvinte, tot ce va întâmpina omul în viaţa viitoare terestră este înscris în corpul cauzal şi îşi găseşte cauzele în ceea ce a

făcut pe pământ în precedenta viaţă. Semeni într-o viaţă şi culegi în altă viaţă. Cu alte cuvinte, viaţa prezentă pregăteşte viaţa viitoare. Noi suntem făuritorii destinului nostru.

Corpul cauzal este format şi el dintr-un eter extrem de subţire, pe a cărui fineţe nu ne-o putem închipui. El fiinţează în jurul spiritului mii şi mii de ani, sute şi mii de încarnări până ce omul ajunge aşa de evoluat încât nu va mai fi nevoie să se mai încarnneze. Atunci corpul cauzal piere şi el şi spiritul va fi acoperit de un nou înveliş format din forţă comprimată a cărei natură nu o putem cuprinde cu mintea noastră slabă, înveliş numit corpul budhic. In lungimea secolelor nesfârşite şi în miile de încarnări, corpul cauzal a înregistrat toate actele, cunoştinţele şi facultăţile noastre câştigate. Sunt înscrise mii şi mii de pagini a tot ce am fost, pe unde am trăit, ce am înfăptuit, ce bine sau ce rău am comis - o cinematografie fidelă a tuturor vieţilor noastre nenumărate.

Tot răul pe care l-am putut face în aceste vieţi, nu contribuie cu nimic la organizarea corpului cauzal. Tot binele însă care l-am făcut contribuie nemăsurat de mult la subtilizarea, din viaţă în viaţă , a corpului nostru cauzal. Credînţa profundă în Divinitate, iubirea, aproapelui nostru, până la sacrificiu, gândurile cele mai înalte spirituale, contribuiesc la înnobilarea, la fortificarea corpului cauzal. Cum asemenea împrejurări sunt cât se poate de rare, evoluţia acestui corp este şi ea cât se poate de lentă.

Corpul astral, corpul mental şi corpul cauzal la un loc constituie în jurul spiritului o învelitoare materială, dar invizibilă, numită perispirit. Tot timpul cât spiritul va fi nevoit să se reîncarneze pe o planetă oarecare, pentru a se ridica în evoluţie spirituală, va purta în jurul său aceste haine pe care le va lepăda rând pe rând, şi le va schimba mereu cu altele. Numai pe una o va păstra mereu aceeaşi, mii şi mii de ani, pe toată durata reîncarnărilor, şi acesta este corpul cauzal. Deci totdeauna spiritul are un perispirit în jurul său.

Evoluţia omului pe pământ sau în planul fizic

La început, omul a fost foarte aproape de animalitate. Mintea lui era foarte simplă. Gândurile lui se reduceau la mijloacele de a-şi găsi un adăpost şi a-şi procura hrană, iar sentimentele sale se concentrau în jurul dorinţei de a avea cât mai multă

mâncare, a-şi potoli setea, a-şi odihni trupul. Pentru realizarea acestor dorinţe el a săvârşit acte de cea mai mare cruzime: îşi părăsea copiii, pentru a nu le mai da de mâncare, ori îşi omora femeia, ca să-şi astâmpere foamea care îl chinuia. Cunoştinţele sale erau extrem de reduse. Nu avea instrumente de nici un fel şi singurul mijloc de apărare îi era fuga, unghiile si dinţii. Asemenea tipuri umane au trăit pe pământ în urmă cu 20-30.000 de ani. Ele se mai întâlnesc pe pământ, dar pe o treaptă evolutivă mai ridicată, prin Australia, pădurile Braziliei ori centrul Africii. Ceva mai târziu, omul prin observaţie, comparaţie, suferinţă, a învăţat o mulţime de lucruri. Capitalul de cunoştinţe i s-a înmulţit. Mintea i s-a mai ascuţit, iar sentimentele au devenit ceva mai înalte. Se născu în el mila. întemeiază o familie,

iubeşte copiii pe care îi apară cu sacrificiul vieţii. Devine deci sociabil şi viaţa i se desfăşoară mai bogată.

Moartea

Actul cel mai enigmatic din existenţa noastră, care l-a preocupat pe om veacuri nesfârşite, este moartea. Este unul din marile mistere pe care noi nu l-am cunoscut, dar pe care acum înalta şi nesfârşita înţelepciune care a creat totul şi conduce totul, găsind că omul a ajuns la evoluţia suficientă de a înţelege acest mister, ni l-a revelat. Nici ştiinţa, nici religia nu ne-au spus nimic în această privinţă. Ştiinţa merge până unde se termină materia tangibilă. Religia merge până în pragul spiritualităţii, dar mai departe nu ne spune nici ea nimic.

Numai spiritele înalte, misionarii Celui Atotputernic, ne-au luminat asupra constituţiei noastre, asupra modului cum se face această trecere de la viaţa pământească la cea astrală, a spaţiilor cereşti. Ele ne spun că senzaţiile care preced şi urmează morţii sunt infinit de variate de la om la ora şi ele depind mai ales de meritul, de înălţimea morală a spiritului care părăseşte pământul. în general, separarea sufletului de corp se face gradat, încetul cu încetul. Uneori această separare se face cu mult timp înainte de încetarea funcţiilor organismului nostru. Cu cât legătura fluidică dinte corp şi suflet este mai strânsă, mai puternică, cu atât cel ce moare simte o mai mare durere şi agonia este mai lungă. Momentul dezîncarnării spiritului este plin de frică pentru cei ce au greşit în viaţa terestră - ce va fi? unde va merge? Are impresia că un abis se va deschide în curând lângă el, în dare va pieri pentru totdeauna. Celor ce au fost blânzi, miloşi, morali în viaţa lor terestră, moartea le face impresia unei slăbiciuni, îi cuprinde o piroteală care îi trage pe nesimţite într-un somn dulce, plăcut, care va avea o deşteptare fericită. Degajarea spiritului la aceştia se face pe nesimţite, pentru că, îndeplinindu-şi datoriile morale pe pământ, prin aceasta ei au fost slab uniţi de partea materială a acestei lumi şi de corpul lor fizic, gândurile lor ridicându-se din când în când la lumea spirituală, la bunurile spirituale.

Câtă luptă, câtă agonie la cel ce a fost lipit de bunurile pământului, la cel ce n-a cunoscut decât plăcerile materiale şi a uitat că e vremelnic pe acest pământ!

Când omul e gata să treacă din planul fizic în cel astral, adică din viaţa terestră în cea spirituală, se observă că funcţiile se sting din ce în ce mai mult, deşi se constată că organele fac mari eforturi pentru a-şi îndeplini şi mai departe rolul lor, pentru că vitalitatea, forţa universală care circulă în corpul omului se reduce, se stinge ca şi lumina candelei în care s-a isprăvit uleiul. In cazuri de accidente, procesul acesta fiziologic este scurt, de numai câteva minute, iar în caz de boală, slăbiciune fiziologică, îl cuprinde pe om încetul cu încetul. Când ora morţii a sunat, nici o putere din lume, nici o ştiinţă omenească nu poate împiedica plecarea spiritului din lumea fizică şi trecerea lui în lumea spaţiului. In momentul în care perispiritul începe să se desfacă de adeziunile atomilor, moleculelor, celulelor, organelor, de întregul corp fizic al omului, acesta simte furnicături în tălpile picioarelor. Treptat, de-a lungul

extremităţilor corpului, din mâini şi din picioare, perispiritul începe să se retragă. Vitalitatea nemaicirculând în aceste extremităţi, ele încep să se răcească şi devin insensibile. Perispiritul se retrage apoi din picioare în lungul abdomenului şi se întâlneşte cu cel din mâini în regiunea toracelui. Aici se face un mic popas, după care retragerea se urmează în lungul gâtului, ajungând în cap, unde înconjoară creierul. Din cauza îngrămădirii perispiritului în craniu, creierul, dobândeşte o puternică luminozitate, care radiază prin oasele craniului în afară, luminozitate care poate fi văzută când camera este ceva mai întunecoasă sau în timpul nopţii de către cei ce veghează pe lângă cel în agonie. în aceste momente omul e dus, pierdut ca într-un vis, şi vede defilându-i pe dinaintea minţii toate actele vieţii sale, toate întâmplările prin care a trecut, toate nedreptăţile şi mâhnirile ce Ie-a săvârşit, toate actele de cruzime sau de iubire ce Ie-a arătat. Nimic nu se uită. Toate trec ca un film de cinematograf pe dinaintea spiritului său. îşi vede ambiţiile neîmplinite sau triumful acţiunilor lui în alte direcţii, vede recunoştinţa celor pe care i-a mângâiat sau ura celor pe care i-a făcut să sufere pe nedrept. Te vezi aşa cum eşti spiritualiceşte, nu mai eşti nici bogatul, nici împăratul, nici savantul, ci omul cu merite sau cu greşeli contra omenirii, contra iubirii pentru aproapele tău. Această revedere a tot ce a întâmpinat şi făcut în viaţa terestră se face fulgerător şi imediat spiritul este cuprins de o uitare completă, de o întunecime, de o pierdere desăvârşită a conştiinţei de sine. De acum spiritul învelit de perispirit se strecoară

afară prin creştetul capului, ieşind sub forma unei cete alburii ce se înălţă spre tavanul camerei. Când tot perispiritul s-a degajat din corpul fizic, această masă se concentrează şi reproduce o formă de om identică cu a celui ce moare. E spiritul lui, învelit în perispirit. Acest om de ceară, ieşit din trupul celui ce zace pe patul de moarte, este legat printr-un fir fiuidic invizibil de corpul fizic, care ţine pentru câtva timp fantoma de corpul fizic, după curn o sfoară ţine legat un balon ca să nu se înalţe. Această fantomă are o uşoară legănare la dreapta şi la stânga, ca şi cum ar fi mişcat de vânt, mişcări ce au ca scop desprinderea cordonului sau firului fiuidic de capul celui ce moare. în fine, cordonul fiuidic se desprinde şi spiritul îşi ia zborul spre regiunile eterate ale spaţiului, trecând prin tavan, pereţi ori fereastră ca şi cum acestea n-ar exista. Până ce nu s-a desprins sufletul de corp, creierul încă funcţionează, vorbirea se poate manifesta; bineînţeles, automat, sub voinţa sufletului ce s-a exteriorizat, şi atunci omul ce agonizează vorbeşte, spune că vede în camera lui fiinţe fluidice în care îşi recunoaşte părinţii, fraţii sau prietenii plecaţi înaintea lui din lumea terestră. întreţine o conversaţie cu ei, cei de faţă se uită, dar nu văd nimic. Aceste fiinţe invizibile au venit din iubirea ce o poartă celui ce moare, să-l conducă, să-l petreacă în noua lui călătorie. Unul din ei este călăuza şi instructorul în noua viaţă a spaţiilor. în fine, o respiraţie prelungă, un suspin profund e semnul separării complete a spiritului de corp. în acest moment inima îşi încetează activitatea şi totul s-a isprăvit. Omul real, adevărat, şi-a părăsit haina trupească. în acest moment solemn cei din jurul mortului sunt cuprinşi de fiori şi jalea năpădeşte în sufletul lor. încep să plângă, să se jelească şi să

se arunce peste trupul celui ce moare, dar totul este zadarnic. E fapta cea mai necugetată, pentru că aceste ţipete, explozii sufleteşti ale celor ce l-au iubit, tulbură spiritul celui ce moare

şi nu-i dau libertatea necesară de a se separa de trup, ba chiar îl atrag, îl reîntorc în trup pentru câteva momente pentru ca din nou să se efectueze dezîncarnarea.
Dacăar şti lumea ce mare durere, cât mare rău fac aceste lamentaţii, s-ar abţine de la ele. Dacă cu adevărat l-am iubit pe acest om, se impune să ne stăpânim durerea. Să păstram o linişte desăvârşită în jurul lui şi în această tăcere religioasă să pronunţăm în gândul nostru rugăciuni fierbinţi către Cel ce a orânduit aşa de sublim totul, rugăciuni care vor da puteri spiritului ca să se poată separa şi desprinde de trupul fizic şi cu forţe câştigate să se înalţe în planul astral. Să nu mai plângem pe cel ce moare, pe cel care se naşte într-o lume unde omul este mai văzător, mai înţelegător al legilor şi fenomenelor, ci să ne plângem pe noi care rămânem încă în planul suferinţei, al întunericului spiritual. Să nu-i mai plângem pe iubiţii noştri, pentru că ei vor flutura mereu în jurul nostru, din spaţiu ochii lor vor fi mereu spre noi şi dragostea şi ajutorul lor mereu vor lucra pentru ridicarea noastră şi pentru a ne sprijini în suferinţe. Ei ne plâng pe noi, cu drept cuvânt, pentru că încă n-am terminat seria încercărilor şi sufletul lor e torturat de mila noastră. Fac şi ei ce pot pentru întărirea corpului şi spiritului nostru, pentru a trece şi noi aceste încercări care ne asigură ascensiunea spirituală. Trecând pragul morţii, spiritul nu-şi redobândeşte câtăva vreme cunoaşterea, conştiinţa, tocmai din cauza condiţiilor noi pe care le găseşte în planul astral.

Tulburarea spiritului în timpul morţii terestre

Trecut în planul spiritual, duhul priveşte în jurul său şi îl cuprinde o negrăită mirare. Se simte sănătos şi cu toate acestea vede că cei din jurul său îl plâng cu lacrimi amare. Vrea să le vorbească celor de faţă, dar lucru ciudat, vorbirea lui nu este auzită. Crede că poate boala, slăbiciunea organică sau medicamentele care le-a luat i-au adus o slăbire a glasului. Ridică atunci tonul, dar în zadar; nimeni nu dă atenţie celor spuse de el. Mirarea îl cuprinde şi mai tare şi se întreabă dacă nu cumva visează ceea ce vede şi aude. Dar nu, el se vede treaz şi pe deplin vindecat, întrucât crede că cuvintele lui n-au răsunet, se gândeşte că poate cel puţin gesturile sale vor atrage atenţia lor. Se îndreaptă către cel pe care îl iubeşte şi vrea să-l ia de mână, dar - minune: mâna sa se închide fără

să apuce nimic, ca şi cum degetele sale ar fi trecut prin mâna acelei persoane. Poate, se gândeşte el, nu sunt destul de îndemânatic, şi mai repetă gestul, dar şi de această dată tot fără rezultat. Nu ştie ce să mai creadă. Priveşte în jurul său şi recunoaşte totul. Vede camera în care a zăcut, recunoaşte mobilele pe care Ie-a cumpărat. Ei, atunci ce e cu el? Ascultă la cei din cameră şi înţelege ca e vorba de moartea lui. El mort? El se vede viu, trăieşte. Cum de nu-l văd ai săi? Vede pe unul din ai casei apropiindu-se de pat şi închizând ochiiunui om. Atunci o groază îl cuprinde. Cum, în patul în care a fost până adineauri este un om, un mort? Dar groaza sa se măreşte pe măsură ce priveşte, pentru că în cadavrul pe care îl vede în patul său vede un om identic cu el. O groază profundă îl cuprinde. „Eu sunt mort?" Dar aceasta nu se poate. Aici e o eroare sau se joacă o comedie lugubră pe seama lui? El nu poate fi mort pentru că trăieşte. Nu este mort pentru că nu a căzut în neant, în neştiinţa de sine. Nu este mort, crede cel

credincios, pentru că atunci ar trebui să se prezinte înaintea judecăţii. Pe când reflectează el ce o fi la mijloc, vede că se aprind lumânările la capul mortului. Atunci porneşte în strigăte disperate: „Dar bine, oamenilor, eu nu sunt mort! Eu sunt bine acum, mai bine ca oricând. Dar strigătele sale nu se aud, nu mişcă pe nimeni. Se procedează la toaleta funerară, unii plâng, alţii se prefac. .

Dar curios: el înţelege că unii plâng sincer, iar alţii în dosul măştii plânsului nu simt nimic în inima lor, pe cât voiesc să arate. Unii din ei încep să estimeze valoarea lucrurilor din casă, să reflecteze asupra averii moştenite. După câtva timp uşa se deschide şi în pragul ei se arată unul din cei mai buni prieteni cu care a împărţit bucurii şi supărări, dureri şi plăceri. Cum îl zăreşte, se repede la el şi îi strigă: „A, dragul meu, bine ai venit, cel puţin tu poţi spune acum că aceşti oameni se înşeală, că eu trăiesc!" Dar lucru curios: nu a mutat picioarele, nu a păşit, ci a fost dintr-o dată lângă el, fără să ştie cum. Vrea să-l ia în braţe, dar braţele sale nu apucă nici acum nimic. Şi lucru şi mai curios: prietenul care nu-l aude şi nu-l vede, trece apropiindu-se de pat prin corpul lui! Atunci vede pe prietenul său foarte abătut şi profund mişcat, curgându-i lacrimile sincere. înţelege că l-a iubit din toată inima. Şi mereu îi vine în minte: „Doamne, dar cum nu-i vine nici unuia de aici ideea că nu am murit." Timpul trece, seara vine şi rând pe rând prieteni şi amici se retrag şi rămân numai cei ce vor veghea la capul lui. îi priveşte în tăcere şi observă în jurul lor o lumină colorată. Se miră ce să fie cu această lumină din jurul lor. El nu a auzit niciodată de aura pe care o au toţi oamenii în jurul lor. Se apropie de pat, priveşte omul culcat şi lucru ciudat: el are o lumină, dar nu e colorată ca aceea a celor ce veghează în jurul lui. Lucru şi mai curios e că vede corpul celui mort prin .... care reprezintă luminozitatea cea mai mare. Şi mirarea creştemereu... Vede acum că luminozitatea de la cap este legată printr-un fir luminos de el. Atunci pentru prima oară i se furişează în minte ideea că acela care zace acolo, în patul lui ar putea fi propriul său corp. Dar iar revine. „Nu se poate, pentru că eu văd că tot trăiesc. Nu e corpul meu, pentru că dacă eu sunt viu, atunci corpul meu s-ar mişca, pe când acesta e înţepenit. Pe când reflectează astfel, simte un suflu continuu

de fluide în jurul său, deşi observă că flăcările lumânărilor stau nemişcate Şi deci aerul din cameră nu se mişcă nici el. în goana acestui fluid care se rostogoleşte în toate sensurile pare a zări sclipiri, forme bizare care vin, trec şi pleacă de lângă el, apar şi dispar. îngândurat, cuprins de nelinişte, zăreşte deodată o dâră luminoasă care se coboară din tavan în cameră, se apropie învăluindu-l. în curând se configurează în această lumină nişte figuri în care recunoaşte rude plecate de pe pământ pentru care a simţit pe când trăiau o adevărată dragoste. Acum aude şi glasul lor: „Dragul nostru, vino cu noi, tu acum ai părăsit regatul umbrelor pentru a intra în regatul luminii. Te-am iubit şi acum lasă-ne să te conducem. Vino cu noi în spaţiile nemărginite unde locul tău este pregătit." „Eu sunt, spune unul dintre ele, copilaşul pe care tu atât l-ai plâns." „Eu sunt tatăl tău pământean şi te-am iubit în viaţă cum te iubesc şi la moarte şi te aştept să vii lângă mine?" „Noi ţi-am fost prieteni pe pământ - spun ceilalţi - te-am aşteptat şi te-am asistat în cele din urmă momente ale trecerii tale din lumea pământului în aceea a noastră, lumea astrală. Eram colea

în umbră şi am aşteptat momentul când, în fine, tu vei fi înţeles trecerea ta peste fluviul necazurilor, din viaţa materială în cea spirituală. Vino cu noi să-ţi urmezi destinul în spaţiul infinit! Vino să te refaci de încercările pământeşti, înainte de a-ţi luă zborul spre regiunile divine. Corpul tău carnal e mort, vino între cei cu adevărat vii şi înţelegători." Dar el respinge cu violenţă acele fiinţe pe care le socoteşte nişte creaturi ale viselor sale, vedenii ale coşmarului în care se zbate de câtăva vreme. „Da, voi aveţi înfăţişarea celor scumpi ai mei, dar voi nu sunteţi ei. Plecaţi! Voi sunteţi nişte umbre, pe când eu sunt un trăitor. Vedeţi bine că eu vă văd tot aşa cum am văzut şi până acum. Cum spuneţi că eu sunt mort? Vedeţi, eu sunt aici pe pământ şi de mâine îmi voi relua treburile." Şi fiinţele astfel respinse se depărtează triste. I se pare că aude spunându-i-se: „Noi rămânem alături de tine, gata de a veni la chemarea ta." Raza luminoasă dispare şi el rămâne scufundat în gânduri. „Doamne, dar când are să se risipească această negură ce mă apasă?" Se face ziuă şi el tot în această nelămurire rămâne. Atunci îi vine în gând să fugă de acolo, dar grozăvie: o putere, ceva ca un magnet, îl ţine legat de această formă omenească în care el refuză să vadă propriul cadavru. încetul cu încetul se naşte intuiţia că trebuie să fie ceva comun între el şi acest om întins în patul lui. încep iar a defila prieteni, rude, curioşi, cuprinşi de milă şi regrete, alţii rămânând indiferenţi. Vede pe florari care aduc flori, vede pe cei ce servesc în ocazii mortuare, iată şi pe medicul care face cea din urmă vizită, cu inima uşoară şi toată sinceritatea şi minciuna ce se ascunde în dosul voalului ipocriziei. Se face slujba religioasă şi el, împietrit, nu ştie ce să mai creadă, ascultă şi el până la sfârşit. Dar când a sosit momentul să fie luat cadavrul pentru a-l pune pe carul mortuar, o groază îl cuprinde, ţipă, urlă, aleargă, se roagă de unul, de altul, cere să se convingă dacă acest corp este al său. Obosit, cade în letargie şi cere să i se aducă medicul, ca să-i dea ceva fortifiante spre a-l readuce la viaţă. Nimeni nu-l vede, nimeni nu-l aude. Dar disperarea cea mai grozavă o încearcă atunci când a ajuns la cimitir, unde vede cum îl aşează în groapă. Niciodată cântecele religioase nu l-au pătruns ca acum. O puternică credinţă se naşte în el şi mintea îi fuge către Cel Atotputernic. „Doamne,

Doamne, fă minunea ca acest cadavru să se ridice ca pe vremea lui Isus!" Dar minunea nu se produce. Dumnezeu este departe şi Ajutoarele Lui sunt neputincioase pentru a schimba Legea vieţii şi a morţii stabilită de divinul Creator. Bulgării de pământ se rostogolesc cu un sunet îngrozitor peste coşciug. Capul i se pleacă şi se lasă târât de ideea că într-adevăr corpul aşezat în pământ a fost al său, că a plecat din lumea pământului.

Această înţelegere, această idee la cei care s-au împăcat în lumea suferinţei cu ideea morţii revine mai repede. La alţii care au trăit mai intens, s-au bucurat de toate bunurile pământeşti cu tot elanul, care au fost lipiţi de materie, această înţelegere întârzie foarte mult, spiritul lor stând în apropierea gropii sau revenind spre a-l vizita. Cei ce au crezut că viaţa este atât cât este pe pământ, cei cu totul alipiţi vieţii terestre stau ani în preajma cadavrului, asistând la destrămarea, dizolvarea părticică cu părticică a corpului lor, văzând cum viermii se hrănesc cu ceea ce a fost el odată. Moartea fizică este deci o naştere în lumea astrală, naştere

care se aseamănă cu cea fizică. într-adevăr, în momentul naşterii, noul-născut trece printr-o mare zăpăceală provenită de presiunea exercitată asupra copilului în momentul expulzării, de tăierea cordonului ombilical care sileşte sângele să ia alte direcţii în corpul copilului, de pătrunderea aerului în plămâni şi de prima respiraţie aeriană. Din cauza acestor suferinţe, noul-născut are nevoie de odihnă. Rudele apropiate, după primele îngrijiri, îl culcă în leagănul lui dinainte pregătit de dragostea maternă şi îl lasă în linişte să doarmă, pentru a se obişnui cu noile condiţii de viaţă. Ei bine, tot astfel se petrece şi cu cel ce se naşte la viaţa astrală. Ca şi la copil, trecerea dintr-o lume într-alta se face cu oarecare durere, resimţită în special la cap. Şi el suferă ruperera unui cordon ombilical - cordonul fluidic care unea corpul astral de cel fizic. Şi el trebuie să se obişnuiască cu noua viaţă astrală ca şi copilul venit în lumea fizică; şi în fine tata, mama sau alte persoane apropiate ce au părăsit înaintea lui pământul, arată celui venit în lumea astrală toată dragostea şi îl înfăşoară cu o pătură fluidică ce-l adoarme, pentru ca în acest repaus mental omul venit în acest mediu să se obişnuiască şi natura să lucreze asupra sa, fără ştirea lui. Numai astfel se face separarea de cei iubiţi lăsaţi pe pământ, de suveniruri, de bunuri materiale. Când acest proces s-a îndeplinit, spiritele ce l-au asistat la trecerea din lumea terestră revin lângă acest suflet şi îl înconjoară cu toată dragostea lor. Spiritul ghid îl ia atunci şi-l duce în spaţiul astral.

Viaţa omului în planul astral

O dată ce s-a rupt orice legătură dintre corp şi perispirit, spiritul cuprins încă de zăpăceală, de întunericul conştiinţei, este luat şi purtat în spaţiu pină la acel nivel al planului astral până unde materia acestui plan se potriveşte cu materia astrală a perispiritului. Nu este dus mai sus deoarece condiţiile de existenţă din regiunile superioare ale planului astral nu i-ar permite, acelea fiind mai fine, nepotrivite cu natura corpului său astral. în acest nivel şi numai în acesta spiritul trăieşte şi se poate deplasa în toate părţile. Durata zăpăcelii, a întunericului care înconjoară mintea spiritului, variază după viaţa pe care a dus-o omul pe pământ. La unii este lungă, foarte lungă, la alţii scurtă, cum a fost în exemplul

precedent, când aproape după o jumătate de oră sufletul se vede în lumea astrală. în general însă, chiar la spiritele ceva mai evoluate ieşirea din întunericul pricinuit de trecerea pragului morţii se face ceva mai târziu, după câteva ore. La aceştia spiritul începe să audă şoapte în jurul lui, care devin din ce în ce mai clare. în fine, îl aude bine pe spiritul său povăţuitor, care îi spune să se roage Celui fără de început şi fără de sfârşit. El îşi înalţă mental ruga către Atotputernicul şi treptat lumina se arată în jurul său. Ca la un revărsat de zori se luminează totul în jurul său. Acum vede şi înţelege noua sa situaţie. Lumina în planul astral este ceea ce respiraţia este pentru noul-născut în planul fizic. Ea nu vine puternică dintr-o dată, deoarece spiritul transpus din planul fizic în cel astral nu ar suporta-o. Unele spirite ies din întuneric foarte repede, pe când altele foarte târziu, după zile, săptămâni, luni sau chiar ani.
Spiritul evoluat - după ce şi-a revenit la conştiinţă, după câteva ore de la moartea terestră - este luat de spiritul său ghid şi dus acasă la el, sau la biserică, ca să-şi

vadă corpul, haina sa carnală rece şi neînsufleţită, pentru ca privindu-l să înţeleagă că adevărata sa viaţă nu este pe pământ, că ceea ce vede nu era el, omul real, ci o simplă haină ajunsă acum dărăpănată prin întrebuinţare îndelungată sau prin boală. Haină pe care a trebuit să o părăsească ca nemaiputându-i folosi la învăţătură, la avansarea spirituală în viaţa terestră. Acest spectacol îi produce o mare traumă spirituală, pentru că îi face foarte rău bocitul celor pe care i-a lăsat pe pământ. Lacrimile lor, spiritualiceşte, se transformă în râuri de lacrimi pe care cu greu le trece.

Nu este deci bine să plângem pe cei plecaţi dintre noi. Le îngreunăm ascensiunea spirituală. îi tulburăm cu lamentările noastre, îi atragem către planul fizic, către noi, în loc sale înlesnim zborul către regiunile înţelegerii adevărurilor eterne, ale vieţii din planul astral, care este mai apropiată de real decât cea terestră. Mai bine să-i ajutăm prin rugăciunile noastre. Toată rugăciunea se înalţă în infinit şi vibraţiile ei în materiile eterice, fine ale planului astral. Rugăciunea dă puteri spiritului, îl ajută la dematerializarea fizică completă şi la evoluţia lui în această nouă lume în care se găseşte.

Spiritul apoi însoţeşte corpul său până la mormânt şi vede cum îl aşează în locul unde se va desface în părticele din ce în ce mai mici de materie. Din pământ, aer şi apă, din materie fizică a fost format, din momentul conceperii şi până în ceasul morţii; în pământ, în aer se reîntoarce corpul fizic după ce a fost părăsit de purtătorul său real, de spiritul său, materie fizică ce va intra în ciclul fizic pentru a forma noi corpuri vegetale, animale şi umane.

Spiritul-călăuză îl ia apoi pe noul-născut în lumea astrală şr-l poartă prin toate părţile pe unde şi-a petrecut viaţa terestră, şi spiritul îşi retrăieşte, în haina sa astrală, toată viaţa terestră, într-un chip fulgerător. Este o reamintire a fazelor acestei vieţi, pentru a-i da prilej spiritului ca să mediteze ce fel de fapte a făcut, care au folosit sau nefericit pe alţii, ce fel de vorbe a spus, ce gânduri l-au frământat şi din analiza lor să tragă concluzii foarte exacte despre viaţa pe care a dus-o pe pământ. După ce a făcut această călătorie, spiritul îşi începe în astral ucenicia, sub călăuzirea spiritului superior care îl însoţeşte mereu din momentul dezîncarnării sale. în astral spiritele evoluate desfăşoară o intensă

activitate, fiecare având o misiune de îndeplinit fie pe lângă spiritele neevoluate ce au domiciliul în astral, fie devenind călăuze pe lângă spiritele încarnate de pe pământ, conducându-i şi apărându-i de influenţe negative şi de duşmănia altor spirite neevoluate. Dacă această viaţă este oarecum plăcută pentru un spirit evoluat, pentru că el curând se obişnuieşte cu ea şi îşi dă seama de trecerea care a avut loc, nu tot astfel este şi cu un spirit neevoluat. La acesta ieşirea din întuneric se face cu mare greutate, după vreme îndelungată de la dezîncarnare. Pe când se trezeşte şi începe să se orienteze, se vede şi se simte în coşciug, în întunericul mormântului. îi este frig, foame şi simte o puternică durere fizică, deoarece corpul său astral este puternic impregnat cu materie fizică. De aici nevoia de a se arde lumânări, pentru că aceste spirite dezîncarnate le zăresc în lumea fizică, luminându-le întunericul mormântului. Dar

aude un glas care îi spune să părăsească mormântul; e glasul spiritului său ghid şi, susţinut de acest spirit, el iese la suprafaţa pământului şi câtva timp rătăceşte în jurul gropii. în aceste momente cei care locuiesc în vecinătatea cimitirelor au prilejul să vadă umbrele celor morţi îmbrăcaţi în alb. Nici acum spiritul nu-şi dă seama de schimbarea ce s-a întâmplat cu el. Spiritul-călăuză îl poartă pe acasă, unde are o impresie foarte penibilă, o frământare cumplită, văzându-şi bunurile împărţite, risipite, folosindu-se alţii de ele. Această durere îi este necesară ca să tragă învăţăminte că averile acumulate nu folosesc omului real în existenţa lui veşnică decât în măsura în care cât a trăit pe pământ a putut alina cu ele durerile altora, a produs bucurie copiilor sau a ridicat din mizerie pe alţii.
Cei care au fost pătimaşi, beţivi, cartofori, afemeiaţi, sunt lăsaţi de călăuză să viziteze localurile unde se practică asemenea patimi şi, la văzul celor care se dedau la aceste pasiuni, ei sunt cuprinşi şi mai puternic de viciile lor, dar nemaiavând corp fizic, organe fizice, ei nu-şi pot potoli pasiunea; plăcerile care i-au copleşit când erau pe pământ, şi de aici o durere şi mai sfâşietoare. Multă, foarte multă vreme pentru cei vicioşi, pentru cei răi, care au semănat în jurul lor numai ură şi dezastru, viaţa în astral este nefericită, dureroasă, cu mult mai chinuitoare decât cea terestră, pentru că simţurile în acest plan sunt mai puternice decât în lumea fizică. Rătăcesc în toate părţile, sunt zbuciumaţi de pasiunile lor şi au conştiinţa deplină a durerii lor nesfârşite. Pentru aceste spirite, viaţa petrecută în necontenite dureri corespunde viţii descrise de preoţi, corespunde iadului, unde omul suferă de focul curăţitor al păcatelor de pe pământ.
Cum până azi majoritatea omenirii se găseşte pe o treaptă foarte joasă din punct de vedere moral şi spiritual, înţelegem că şi în spaţiile astrale mişună o lume imensă de spirite cu aceleaşi sentimente, cu aceleaşi greşeli, cu aceleaşi neînţelegeri, cu aceleaşi înclinaţii spre rău ca şi atunci când trăiau pe pământ. Cum aceste spirite trăiesc la baza astralului, înţelegem căaici la suprafaţa pământului ele se amestecă în viaţa oamenilor de pe pământ. Ele simt o nespusă plăcere văzându-i şi pe ei căzuţi cât mai adânc în această bestialitate. în neştiinţa lor, în pornirea lor spre rău,

cei care au fost beţivi pe pământ îndeamnă pe pământeni să bea, să facă exces, să se îmbete. Cei ce au fost nişte mincinoşi se complac pe lângă alte persoane de acest fel, îndemnându-i să mintă mereu. Alţii roiesc prin casele de joc, influenţând prin cuvintele lor spiritul vizitatorilor ca să-şi încerce norocul, cu deplină ştiinţă că îi împing la pasiune, că ei se vor ruina până la ultima centimă. Toată gama pornirilor spre rău este pusă rând pe rând în acţiune, pentru a îndemna şi pe alţi pământeni către fapte rele. Aşa învrăjbesc fraţi între ei, seamănă discordie, provoacă divorţuri între soţi, împing copiii pe căi rele etc. Toate acestea le săvârşesc împinşi de natura lor înapoiată, neevoluată sau din răzbunare. într-adevăr, în planul astral îşi aduc aminte de persoanele de la care în viaţa precedentă sau în vieţi anterioare au suferit nedreptăţi, calomnii sau alte prejudicii. Ei bine, le caută, le găsesc în planul fizic, pe pământ, şi toată ura lor o revarsă asupra acestor oameni de care se ţin tot felul de necazuri, de nereuşite, de boli şi nenorociri. Bietul om caută o explicaţie, dar nu o găseşte pentru că viaţa lui actuală o ştie foarte corectă şi atunci murmură

contra lui Dumnezeu că-i dă numai supărări, dureri şi nenorociri, nemeritând asemenea lovituri. El nu ştie, sărmanul, că a greşit în altă viaţă faţă de cineva care acum se răzbună din spaţiu, ori de pe pământ, dacă s-a reîncarnat. Spiritele neevoluate, neştiutoare, care fac rău, care torturează pe cei de pe pământ şi răspândesc în jurul lor numai suspine şi dureri, sunt acele entităţi din spaţiu pe care biserica creştină îi numeşte draci.

Nu există deci draci, demoni, ci există viaţă înapoiată pe pământ şi în Cer, există spirite neevoluate, neştiutoare, încarnate - pe pământ, sau dezîncarnate - în spaţiu. Aceste sărmane spirite înapoiate vor fi pedepsite şi în planul astral pentru faptele lor rele. Sunt lăsate în această rătăcire vreme lungă, de zeci şi sute de ani, până când ele însele îşi vor da seama de starea în care se găsesc, pentru că de la un timp sfaturile spiritului-călăuză şi ale celorlalte spirite evoluate care le vin în ajutor lucrează asupra lor şi de la o vreme începe să încolţească în ei înţelegerea noii lor vieţi, încep să se căiască de toată viaţa lor terestră, de greşelile acelei vieţi şi se hotărăsc pentru îndreptare.

Când spiritul a sosit în planul astral - după ce a ieşit din întuneric şi şi-a revenit pe deplin - printre alte întrebări care îi vin în minte e şi aceasta: „Ce s-a întâmplat cu mine?" îşi aduce aminte de o amorţire, de un leşin în care a căzut când era pe pământ, care vede că a durat până ce a ajuns în planul astral. Se lămureşte că a murit în planul fizic şi că s-a deşteptat în planul astral. Şi în minte îi fuge a doua întrebare: „Dar cât să fie de atunci? Cât timp am stat eu aşa adormit?" Se sileşte să aibă o noţiune a timpului, dar aici noţiunea de timp este alta, cu totul deosebită de cea de pe pământ. Anii par zile, secolele ani, existenţa omului pe pământ foarte scurtă. Spiritul nu are noţiunea timpului pentru că nu are ceva după care să aprecieze scurgerea lui. Cât trăieşte omul pe pământ are ca punct de reper pentru măsurarea timpului răsăritul şi apusul soarelui, ziua şi noaptea, schimbarea vremii o dată cu venirea noului anotimp sau diferite instrumente de el inventate.

Aşa ne explicăm pentru ce în comunicările spiritiste, când este vorba de a se fixa termene, spiritele greşesc de multe ori.

înfăţişarea omului în planul astral e asemănătoare cu cea de pe pământ, numai că e fluidic, diafan, putându-se vedea lucrurile din spatele lor ca printr-un geam. Când o persoană este magnetizată şi spiritul se exteriorizează, ea se arată asistenţei ca un fum alburiu, ca o ceaţă, prezentând o formă identică cu aceea a omului fizic alăturat din care a ieşit. Talia omului astral este însă mai mică decât aceea a omului fizic. Dacă spiritul voieşte, poate da învelişului astral orice formă, orice înfăţişare: aceea a unei alte persoane, ori chiar a unui animal, câine, pisică, urs. Asemenea fenomene se pot repeta şi în şedinţele de dedublare prin magnetizare, magnetizorul rugând spiritul să dea înfăţişarea unui animal corpului său astral.

Deşi omul astral mai are picioare, întrucât aceste picioare în lumea spaţiului şi a fluidelor nu mai funcţionează, ele se reduc, se subţiază, prezentandu-se la spiritele mai evoluate ale planului astral ca două prelungiri ale abdomenului.

Ca şi când trăia pe pământ, aici tot voinţa e motorul noului organism şi ca şi în lumea fizică, tot dorinţa constituie axa principală, izvorul acţiunilor duhului. Doreşte ceva şi apoi pune în acţiune voinţa pentru a-şi satisface dorinţa. Deşi duhul locuitor al planului astral mai are picioare, în deplasările sale nu se foloseşte de ele, ci doreşte să fie într-un anumit loc şi când s-a hotărât a şi sosit acolo unde vroia să fie. Viteza de deplasare e mai mică decât aceea a gândului, dar este mai mare ca aceea a luminii. Această absenţă de tranziţie între punctul de plecare şi cel de sosire e greu de înţeles pentru omul terestru, obişnuit cu mişcarea greoaie a materiei fizice şi fără o reprezentare conştientă a experienţei astrale. Se întâmplă omului carnal să viseze că pluteşte prin aer, că aleargă ca un nor mânat de vânt, peste dealuri şi câmpii, situaţie care îl umple de mirare şi în acelaşi timp de o senzaţie nespus de plăcută; aceasta însă e departe de a fi egalată cu aceea pe care o simte omul când se transportă instantaneu de la un punct la altul prin infinitatea planului astral.

Corpul astral prezintă şi două mâini, dar ele nu mai au funcţiunea mâinilor carnale. E destul ca duhul să-şi îndrepte atenţia spre ceva, spre o plantă astrală, fluidică, şi are de îndată impresia tactilă a acestei plante. în alte împrejurări, întinde mâinile spre obiectul pe care vrea să-l atingă şi din mâinile lui pleacă un fluid care se duce şi se combină cu fluidul obiectului, având astfel o senzaţie de contact.

Aparatul digestiv, circulator, excretor şi respirator - care în corpul fizic al omului umpleau cavitatea toracică şi abdominală -în planul astral nu-şi mai au raţiunea de a exista, pentru că omul aici nu se mai hrăneşte şi nu mai respiră elemente ale materiei fizice, rămânându-i doar amintirea lor, pentru timpul când spiritul va veni iar în lumea fizică. Cât priveşte organele genitale, ele dispar cu totul. Omul astral este fără sex, nici bărbat nici femeie. Sexualitatea nu există decât în lumea fizică şi sexul se schimbă în seria reîncarnărilor după necesitate, după cum vor decide spiritele conducătoare ale omenirii. în general, când va trebui ca spiritul să desfăşoare pe pământ o voinţă hotărâtă, o judecată profundă, spiritul va veni pe pământ sub formă de bărbat. Când însă spiritul va avea să treacă prin grele

încercări în viitoarea încarnare, când deci i se va cere o mai mare rezistenţă la durere, o sensibilitate mai accentuată, o răbdare mai mare, spiritul va veni sub formă de femeie.
Toată viaţa omului astral e concentrată în gândire, astfel că creierul său astral are aproximativ aceeaşi mărime ca şi fostul creier fizic şi tot din această cauza capul îşi păstrează mărimea şi forma capului fizic. Cunoaşterea, înţelegerea, conştiinţa omului astral, în totalitatea ei, se arată mai clară, cu un orizont mai vast decât cea de pe când era pe pământ.
Organele de simţ - ochii, urechile, nasul - se menţin ca formă şi ele, dar funcţiile lor respective nu mai sunt localizate în aceste organe. Simţul este răspândit pe toată suprafaţa corpului, duhul având percepţii vizuale, auditive, olfactive, gustative şi tactile, prin întreaga suprafaţă a corpului astral şi cu o intensitate ce întrece cu mult pe cea a simţurilor din planul fizic. Duhul dedublat al unei persoane magnetizate va auzi sunetele cele mai fine, şoapta cea mai subtilă, nepercepută de ceilalţi carnali.

Ceea ce e curios este că sunetele în această lume fluidică au culoare. Prin urmare, deşi spiritul în planul astral are ochi, vederea nu se realizează prin intermediul lor, ci cu întreaga suprafaţă a corpului astral. Omul astral însă nu vede lucrurile numai la exteriorul lor, ci vederea lui pătrunde prin interiorul corpurilor.
Trebuie să spunem că toate lucrurile şi fiinţele din planul astral sunt într-o oarecare măsură luminoase şi vederea spiritului pătrunde prin lumina lor până în cea mai profundă constituţie a lor.
Spiritele se văd unele pe altele, dar numai cele care sunt de aceeaşi valoare evolutivă. Un spirit superior vede pe cel inferior, dar unul inferior nu vede pe cel superior, în afară de cazul când spiritul superior vrea să se facă văzut, producând pentru acest lucru o dispoziţie anumită a materiei astrale din corpul său astral. în acest caz, spiritul inferior vede trecând o scânteie, dar nu ştie cine a fost, nu-l recunoaşte, pentru că nu-i vede forma corpului astral, chiar dacă acest spirit i-ar fi fost cunoscut.
O altă experienţă a duhului din planul astral care îl uimeşte peste măsură este că el vede gândurile altora, când vrea, dar constată că acest lucru îl poate exercita numai asupra spiritelor inferioare lui, fără a fi capabil de a vedea gândurile spiritelor superioare lui. Această vedere a gândului este pusă în evidenţă şi în şedinţele de magnetizare. O dată duhul exteriorizat, magnetizorul va gândi, iar duhul va citi gândurile, persoana adormită (trupul carnal al duhului exteriorizat) reproducând verbal aceste gânduri ale magnetizorului. Chiar în viaţa ordinară se dau diferite spectacole cu persoane adormite, mediumi, care citesc gândurile asistenţilor din sală.
Dar cea mai frumoasă dintre facultăţile câştigate în acest plan astral este facultatea, aproape divină, de a transforma o idee într-o fiinţă reală. Omul a auzit de pe când era în trup de carne pe pământ, de puterea creatoare a cuvântului, dar nu i-a înţeles sensul. Aici e destul să gândească la ceva şi imediat apare vederii sale o fiinţa astrală. Omul creează aşadar în planul astral, în mic, ceea ce a creat în mare Tatăl ceresc numai gândind - universul cu tot ce se cuprinde în el. E greu pentru mintea omului de pe pământ să înţeleagă asemenea

lucruri, deoarece pe pământ nu a trecut prin nici o experienţă asemănătoare.
Este adevărat că pictorul sau sculptorul are la un moment dat o inspiraţie, o idee pe care caută să o materializeze într-un tablou sau statuie, dar această creaţie făcută prin muncă fizică şi din material fizic e departe de ceea ce creează spiritul gândind în planul astral. Curios însă: aceste creaţii ale gândirii duhului, aceste forme trăitoare, după puţin timp pier, ele sunt efemere. Din timp în timp, în planul astral spiritul este cuprins de o uşoară letargie, care ar corespunde cu somnul omului carnal. La revenirea din această dulce reverie, aceste forme vieţuitoare create de spirit nu mai există. Creează mereu şi mereu pier creaţiile sale, un fel de muncă a Penelopei.

Când gândurile spiritului sunt însoţite de sentimentul profundei recunoştinţe către Cel Nevăzut, Creator al spaţiilor infinite, atunci creaţiile lui sunt de o frumuseţe răpitoare şi el este cuprins de o senzaţie deosebită, care îi umple fiinţa cu o nesfârşită fericire.

în lumea fizică omul vede lucrurile şi fiinţele pentru că sunt luminate la exterior de lumina venită de la soare, lună şi stele, distingând astfel forma şi culoarea lor.

Privită în profunzime, materia planului astral se arată albastră închisă şi în el se desemnează fiinţele şi lucrurile luminoase şi colorate cu forme diafane, cu nori străvezii. Totalitatea lor constituie, ca şi pe pământ, peisaje fluidice care reproduc imaginea celor de pe pământ, dar cu mult mai splendidă. Privind în jurul său şi mai ales spre pământ, spiritul vede un imens ocean de materie astrală, prin care vede cum aleargă cu mare viteză curenţi, valuri fluidice ce par a avea uneori o direcţie, alteori având un joc de balansare sau sensul unor vârtejuri colosale care se pierd în depărtare. Curenţii şi vârtejurile acestea fluidice par a stabili un hotar mai evident între lumea astrală şi cea fizică a pământului. Mari sforţări şi mari dureri încearcă spiritele ca să învingă aceşti curenţi astrali, pentru ca să se pună în comunicare cu cei lăsaţi pe pământ. Această comunicare ei o realizează prin voinţa lor, dar mai ales sunt ajutaţi de apelul, de rugăciunile fierbinţi ale celor de pe pământ, care solicită comunicarea cu cei plecaţi în lumea invizibilă. Rugaţi-vă, gândiţi-vă mereu la cei scumpi ai voştri, care au plecat în Cer şi ei vă vor vizita. De câte ori îi fuge spiritului gândul la cei iubiţi lăsaţi pe pământ, el face eforturi ca să comunice cu ei, dar nu o poate face decât foarte rar şi atunci doar în somnul lor terestru sau în şedinţele spiritiste. Nu numai curenţii astrali împiedică spiritele să intre în comunicare cu fraţii lor încarnaţi de pe pământ, ci alături de această barieră mai este suferinţa - nespus de mare - pe care o îndură spiritele, pentru că venind către lumea fizică se agaţă, de corpul lor fluidic particule de materie fizică, particule care le provoacă mari dureri. Şi cu toate acestea el suferă, se sacrifică în dragostea ce o poartă unei mame duioase, unei soţii neconsolate, unui copil iubit, pe care i-a lăsat pe pământ, pentru a-i încuraja, instrui şi apăra.

Comunicarea cu lumea astrală se realizează cu atât mai uşor cu cât gândurile noastre sunt mai concentrate la cei plecaţi în lumea spaţiilor, cu cât în sufletul nostru şi buzele noastre murmură rugăciuni mai fierbinţi, cu cât noi le împrumutăm fluide mai multe şi mai fine din corpul nostru în timpul şedinţelor de spiritism. Cât timp a trăit pe pământ, omul a iubit cu toată puterea sufletului său o fiinţă, o mamă, o soţie, un copil. Sufletul lui se simţea atât de strâns legat de această persoană, că se socotea fericit alături de ea sau nefericit departe de ea, fiind în stare de orice sacrificiu pentru această fiinţă iubită. Mai târziu, ajuns în planul astral, este întâmpinat de fiinţa iubită, plecată înaintea lui, şi în compania ei îşi va petrece toată viaţa astrală. Cuvintele ne lipsesc pentru a descrie sentimentul de fericire resimţit de aceste fiinţe în existenţa lor unită, în această lume a celor mai profunde simţuri.

în planul astral, ca şi în planurile superioare, există o ierarhie deplină - de la spiritul cel mai neştiutor până la cele mai evoluate ale acestui plan. La baza planului astral

locuiesc, se mişcă spiritele neevoluate, vicioase, sinucigaşii, criminalii, toxicomanii etc. într-un nivel mai ridicat este o altă serie de spirite ceva mai evoluate şi totuşi înapoiate prin avariţia, egoismul, gelozia, răutatea lor. într-un nivel şi mai înalt sunt spiritele care tind spre înălţare, cu tendinţe spre bine, dar posedând totuşi urme de aplecare spre rău. în fine, în nivelele superioare plutesc spiritele evoluate care, de curând venite în astral, aşteaptă trecerea în planul superior, în planul gândirii, planul mental.
Exista aşadar în planul astral - de la baza lui spre partea lui superioară - o scară pe care se înşiră, după gradul lor evolutiv, spiritele de la cele mai întunecate la cele mai evoluate. Voinţa unui spirit superior este poruncă pentru spiritul inferior şi aşa din grad în grad, până la cel mai înalt. în acest plan astral, în afară de spiritele plecate de pe pământ prin moarte, mai rătăcesc din când în când şi spiritele celor capabili de a se dedubla şi pleca, în cercetare în planul astral. Mai sunt apoi spiritele persoanelor magnetizate, care au fost trimise după anumite spirite de către magnetizorii lor, pentru a le aduce anumite cunoştinţe. Tot în acest plan mai rătăcesc spiritele nefericiţilor care trăind pe pământ îşi ruinează fizicul cu droguri -morfină, eter, cocaină, cloroform etc. Tot în planul astral se mai găsesc sufletele animalelor, spiritul vegetalelor şi al mineralelor. Spiritele animalelor sacrificate de om pentru experienţele sale sau pentru nutriţie formează la baza astralului o zonă înfiorătoare, prin care spiritele care au părăsit pământul abia pot străbate, sub protecţia ghidului şi a spiritelor apropiate. Tot în regiunea aceasta se află şi arhetipurile-formă ale corpurilor de pe pământ din trecut şi prezent, ba chiar modelele celor viitoare.
Am putea compara astralul cu dulapul unui arhitect, în care se păstrează o serie de modele, planuri. Când se prezintă un client - un duh candidat la încarnare - se materializează unul din aceste planuri într-o construcţie pe pământ. Aceste forme-arhetip au fost create de Divinitate, în planurile divine. Din planul mental, unde au fost făcute din esenţa materiei, au trecut în planul astral, unde au fost îmbrăcate şi cu materie astrală. Aici aşteaptă momentul când vor veni în lumea fizică pe pământ.

Clişeele acestea astrale nu reprezintă doar arhiva şi viitorul corpurilor de pe pământ (minerale, vegetale, animale, oameni); ele reprezintă şi memoria gândurilor şi a faptelor entităţilor. Acei oameni carnali care au darul prezicerii viitorului, care au darul dedublării, trec în planul astral şi aici citesc clişeele viitoarelor evenimente apropiate şj ale gândurilor din trecut, prezent şi viitor ale anumitelor persoane. Aceşti oameni sunt foarte rari şi după cum există medicamente autentice şi medicamente false, tot astfel în această materie sunt şi oameni pretinşi văzători ai faptelor din trecut, prezent şi viitor, oameni care amăgesc pe bieţii muritori ai pământului.
Spiritul omului - fie pe pământ, fie în planul astral - este toarte activ, nu stă în repaus niciodată. într-adevar, în lumea fizică, noaptea, pe când trupul doarme şi primeşte din spaţiu forţe noi, spiritul lucrează mereu, analizează, combină, călătoreşte prin spaţiu şi trage învăţăminte din tot ce a văzut şi auzit în timpul zilei,

ori în timpul nopţii prin spaţiu. Această activitate se desfăşoară cu o viteză incredibilă. Ca să ne facem o idee despre această viteză cu care lucrează spiritul, voi aminti că în caz de mare pericol, să zicem în caz de înec, defilează înaintea minţii lui cu o viteză vertiginoasă toate actele, toate suvenirurile vieţii lui din copilărie şi până în acel moment, care poate să fie chiar momentul morţii. Durata acestei panorame cinematografice a unei întregi vieţi carnale nu ţine mai mult de câteva secunde. în legătură cu aceasta se vorbeşte în diferite tratate de un vis provocat de o lovitură fizică, vis care s-a desfăşurat în mai puţin de o secundă. în timpul somnului, un om visează că e acuzat de o crimă. Se vede arestat, asistă la scena judecăţii sale, aude pledoaria procurorului care îl acuză şi apărarea avocatului din oficiu, se vede protestând că nu e vinovat de ceea ce i se impută, dar în fine aude condamnarea sa la moarte. Se vede readus la închisoare şi apoi scos din celula lui şi condus la ghilotină, unde i se taie capul. în momentul când cuţitul i-a căzut pe gât, se deşteaptă plin de sudori, într-o agitaţie extraordinară. Ce se întâmplase? Constată atunci că acoperişul patului care susţinea pologul căzuse jos şi îl lovise la gât. Ei bine, tot visul, toate imaginile care i-au trecut pe dinaintea ochilor mentali, s-au perindat în timpul - mai puţin de o secundă - de când s-a rupt pologul şi până când I-a lovit la gât. Iată cât de activ lucrează spiritul omului. Şi dacă pe pământ, în haina de carne, el poate să lucreze atât de activ, în planul astral, unde nu mai are această piedică, activitatea lui este şi mai mare. Spiritele aleargă, lucrează asupra fluidelor, dar activitatea lor este mai ales mentală. Această activitate are nevoie şi ea de odihnă, deci în planul astral se manifestă o uşoară oboseală, ca urmare a acestei activităţi mei tale, clar ea nu se referă la corpul astral, care nu simte nimic, ci la corpul mental care este reprezentantul gândirii, la creierul astral, care transmite aceste gânduri şi deci şi el simte de la o vreme o oarecare oboseală. Acest lucru se poate demonstra în experienţele de magnetism. O persoană adormită prin pase magnetice vede, ştie, răspunde bine, clar la început. Treptat, de la o vreme vederea astrală i se reduce şi răspunsurile devin neclare. Atunci e de prisos să se mai continue cercetarea. Creierul astral, ca şi cel fizic i-a obosit şi

mediumul este deşteptat.
Şederea, imobilitatea în planul astral este necunoscută. Acolo toate spiritele sunt într-o continuă activitate. Ele aleargă în toate părţile, să vadă, pentru a trage noi învăţăminte, să asculte fie spiritele avansate din spaţiu, fie pe pământenii mai ştiutori, fie asistă la şedinţe spiritiste spre a se ridica în moralitate prin audierea prelegerilor spiritelor evoluate ce comunică asistenţilor. Alteori se duc în căutarea ghidului lor spre a-l întreba şi a primi de la el explicaţii în ceea ce priveşte unele probleme auzite sau văzute; sau vin noaptea la cei pe care îi iubesc de pe pământ spre a le comunica mental, în somn, ceva care le-ar folosi la apărarea lor, la îndreptarea lor spre bine, la întoarcerea de pe calea greşită pe care eventual au apucat-o. La deşteptare, sentimentele deosebite care ne cuprind, glasul conştiinţei care ne îndeamnă spre iubire, altruism şi ne trage din calea răului, nu sunt decât reminiscenţele sfaturilor date de cei iubiţi ai noştri, care veghează asupra noastră din spaţiu.

Ca şi pe pământ, spiritele se adună, se grupează după afecţiunile lor, după natura încercărilor prin care au trecut pe pământ, după aspiraţiile lor, formând cercuri, familii astrale. Deci ca şi pe pământ cei aseamănători se adună. Aceste cercuri îşi întind simpatia lor asupra unor anumiţi oameni de pe pământ care gândesc ca ei, care suferă după cum au suferit şi ei, care fac cum au făcut şi ei. Atunci când vreunul din aceştia vine în planul astral, îi ies în cale şi îi explică noua lui viaţă. Peste asemenea grupuri se află un spirit mai avansat, un povăţuitor, un instructor, care îi iniţiază în viaţa din astral, în energiile fizice şi chimice ale acestei lumi şi le arată ţinta către care este destinat omul în ascensiunea lui infinită. Li se explică pentru ce unele spirite strălucesc de lumină şi urcă în regiuni mai fericite, şi pentru ce spiritele neevoluate stau jos în lumea întunericului şi a viciului: pentru că primele şi-au îndeplinit datoriile lor morale, au executat programul pentru care s-au încarnat, pe când cele din urmă s-au abătut de la legea iubirii şi nu au făcut nimic pentru îndreptarea defectelor din trecut, pentru avansarea lor spirituală. La rugăciunile celor adunaţi într-o şedinţă spiritistă, rugăciune ce răsună în spaţiile astrale şi mentale, unele spirite mai avansate răspund şi vin între cei adunaţi. Atunci spiritul chemat magnetizează mental o persoană din asistenţă, care cade în câteva minute într-un somn profund. Spiritul comunicator împrumută de la persoana medium şi de la asistenţi fluide odice său ale dublului lor eteric, pe care le va uni cu astralul lui şi va forma astfel un aliaj temporar, care îi va procura o putere fizică cu care va lucra asupra creierului lui fizic, a nervilor şi muşchilor mediumului care va rosti ceea ce comunică spiritul, adică spiritul întrebuinţează corpul fizic al mediumului ca pe un instrument pentru a comunica fizic asistenţei. în tot acest timp spiritul mediumului, învelit în hainele lui, stă la o parte, lângă trupul său în inactivitate. Câteodată intervine şi el în conversaţie, în comunicare. Tot astfel se petrec lucrurile şi în cazurile de ectoplasmie, deplasări de obiecte sau levitaţii.

Din cele descrise se vede că tot timpul cât stă spiritul în planul astral, totul în fiinţa lui este spiritul, iar haina lui astrală nu este decât păstrătoarea sentimentelor, dorinţelor,

pasiunilor pe care le-a avut pe pământ, care aici sunt puse în funcţiune, analizate până ce omul ajunge să le distingă josnicia unora sau înălţimea altora şi din reflecţia care o face, după sfaturile celor din jurul lui şi mai ales după explicaţiile ghidului său, ajunge să le înţeleagă. Cu ajutorul acestui înveliş astral, spiritele -când voiesc şi dacă au permisiunea conducătorilor superiori - pot să se arate celor de pe pământ. Pentru acest lucru au nevoie de un medium (a cărui faptă de sacrificiu şi iubire de a se pune în evidenţă adevărul nemuririi sufletului va fi răsplătit în Cer), care împrumută, ca şi asistenţii, fluide din dublul lor eteric şi mai luând şi materie astrală din natură, le prelucrează, le modifică cu ştiinţa pe care au dobândit-o în planurile superioare şi realizează un corp fizic care trăieşte, vorbeşte, cântă, se mişcă şi după câteva ore piere într-o ceaţă, în văzul asistenţilor.
în fine, după o şedere mai lungă sau mai scurtă în planul astral, după valoarea spiritului, viaţa în astral îşi dă fructul: omul înţelege ce a fost, ce este, ce a greşit şi doreşte să se ridice. Viaţa aceasta astrală s-a terminat atunci şi omul moare a doua oară, şe dezbracă şi de haina a doua ce acoperă spiritul, haina astrală. Cu această

ocazie spiritul cade iar într-un fel de neştiinţă de sine, de tulburare ca şi atunci când a trecut din viaţa terestră în cea astrală. Din acest moment se destramă ultimul înveliş astral, ajutat în această operaţie de spiritele binevoitoare. De acum spiritul rămas acoperit numai cu haina mentală se ridică şi trăieşte în planul mental.

Viaţa în planul mental

Planul mental este regiunea de splendidă lumină, de completă conştiinţă, unde omul este cuprins de o nespusă fericire. Când spiritul a sosit în acest plan, este învelit în corpul său mental. Prin el simte tot ce îl înconjoară, prin el se exprimă sub toate formele. Ajuns în acest nivel, facultăţile lui, cunoştinţele câştigate în viaţa terestră, în ultima sa existenţă, îi vin în memorie rând pe rând şi i se arată mai puternice, mai complete, pentru că nu mai există haina astrală care îi reducea mult din puterea de exprimare a acestor cunoştinţe, a acestor facultăţi. Toate bucuriile, toate satisfacţiile îi vin rând pe rând, cu puteri înzecite resimte o mare fericire pentru toate actele izvorâte din iubire care îi dau acum prilejul acestor mulţumiri. Supărările, amărăciunile, actele de egoism sau gelozie, de răutate sau vanitate nu le mai simte, nu-şi mai aduce aminte de ele, pentru că nu mai are în jurul său nici un material inferior (dezbrăcându-le în sfera astrală) a cărui vibraţie să-i reamintească de aceste pete întunecate ale existenţei lui terestre. Aici aşadar nu se mai ştie nimic de răul care l-a făcut sau l-a suferit. Aici ştie numai binele, mulţumirea pe care a provocat-o altora, ajutorul acordat, lacrimile pe care le-a şters, toate actele frumoase ale vieţii sale constituie materialul de care îşi reaminteşte cu plăcere. Aici reflectează cât ar fi trebuit încă să mai facă pentru ca bucuria altora şi a lui să fie şi mai mare. Acesta e Cerul, e locul unde nu sunt lacrimi, nici suspine, ci o viaţă plina de fericire. Oricât de puţin bine a fâcut omul cel mai depravat, acest puţin e pus aici în evidenţă pentru ca reamintindu-şi, reflectând la el, să vadă folosul pentru el, dar mai ales urmarea acestui bine pentru omenire, pentru semenii lui, şi să devină astfel conştient că a făcut prea puţin şi ce mari bucurii l-ar fi cuprins aici dacă ar fi făcut şi mai mult. Durata cât va sta în omul în acest plan, bucurându-se de fericirea ce o resimte,

este în raport cu măsura actelor frumoase, cu binele ce l-a înfăptuit faţă de fraţii săi pe când era pe pământ. Unii stau în acest plan câteva luni, alţii zeci de ani, în fine, puţini dintre oameni, anume acei care au fost adevăraţi sfinţi sau martiri, cei ce au îndurat nedreptăţi, moarte pentru neadevăr, pentru o credinţă, marile lumini intelectuale ale omenirii, care au fost dublaţi de o moralitate desăvârşită, toţi aceştia îşi duc existenţa chiar sute de ani în acest plan.
în timpul existenţei sale în planul mental, omul constată cât de nereală era viaţa în planul fizic, cât de reduse puterile lui, percepţia a tot ceea ce îl înconjura, cât de întunecate erau sunetele ce le auzea şi culorile ce le vedea. Cât a trăit omul pe pământ, gândurile lui nu puteau fi traduse în practică decât ca nişte acte imperfecte, în nişte creaţii mult reduse. Aşa de exemplu, pictorul nu putea realiza frumosul absolut, deoarece culorile sale erau prea puţin luminoase şi simţurile sale prea reduse, deoarece concepţiile sale - plecate de la spirit, trecând prin haina

mentală, astrală şi fizică - se reduceau treptat şi se concretizau în afară în nişte creaţii mult mai prejos decât ceea ce spiritul concepuse. Aici sculptorul, în loc de marmura grosolană, pictorul în loc de culori posomorâte, muzicianul în locul instrumentelor imperfecte au la dispoziţie un ocean de materie mentală, din care cu gândurile lor spiritul poate făuri forme, culori şi sunete sublime, ceea ce nu era posibil pe pământ. Privindu-şi creaţia cu ochii lui mentali, spiritul îşi găseşte cea mai desăvârşită fericire, ca urmare a perfecţiunii acesteia. Se înţelege că această fericire pe care o simte omul în planul mental nu e resimţită la fel de toţi oamenii. Cei care au venit aici cu o recoltă mică nu se vor putea simţi fericiţi decât atât timp şi atât de intens cât a semănat pe pământ. Cei ale căror fapte sunt multiple, care au avut ca scop general avansarea cunoştinţelor umanităţii şi înaintarea ei morală, se vor bucura mult mai intens şi fericirea lor va fi mai profundă, recolta lor mai abundentă, potrivit cu ceea ce au semănat în existenţa lor terestră.
Aici îţi apar înaintea ochilor spirituali toate fiinţele pe care le-ai iubit pe pământ -părinţi, fraţi, copii, prieteni. Gândul la ei îi atrag şi spiritul creează cu materia mentală a planului, forma trupului lor din viaţa terestră. Ei se arată aici frumoşi, deşi au fost urâţi, se arată mai tineri, deşi au fost bătrâni, iar spiritul lor îşi manifestă dragostea prin aceste forme, reproducând imaginea corpului fizic de pe pământ. Fiinţele care i-au urât, duşmănit, persecutat, nu pot apărea niciodată, pentru că aceste fiinţe nemaivenindu-le în minte, nemaiavând idee de ei, nu le mai pot crea forma fiinţei lor terestre, şi ca atare ei nu le mai apar, ca să le tulbure fericirea planului mental.
Tot în acest plan întâlnesc fiinţe care le întrec, prin evoluţia lor. Regiunile cutreierate de ele se întind foarte departe, până unde le este lor posibil, deocamdată. Ei se apropie de ele, le laudă activitatea, le ajută prin explicaţii în înţelegerea lucrurilor şi fenomenelor, a actelor trecute, le dau poveţe de viitor, le arată o mare iubire, de care cu adevărat sunt profund mişcaţi.
Comunicarea între oameni în acest plan se face prin exprimarea gândului care, ieşind din spirit, se traduce în forme colorate însoţite de unde sonore. Aceste gânduri ies

valuri-valuri din spiritul vorbitor şi în acelaşi timp sunt văzute, auzite de cel ce ascultă. Schimbul acesta de idei se desfăşoară cu o viteză vertiginoasă şi astfel se întreţine o conversaţie cu un înţeles mult mai profund decât cea pe care o întrebuinţăm pe pământ, prin vorbe care redau palid ideile emise, vorbele nefiind decât simboluri ale ideilor spiritului nostru.

Viaţa în acest plan este o viaţă plină de fericire, dar nu trebuie să credem că e una de visare, de şedere în lenevire, ci o viaţă de muncă spirituală. Aici se cercetează şi se frământă tot ceea ce am gândit, vorbit, făcut în viaţa terestră, aici are loc vizionarea cinematografică a filmului vieţii noastre spirituale din timpul scurtei noastre existenţe terestre. Facem bilanţul binelui realizat pe pământ şi al câştigului spiritual pe care l-am realizat. Comparăm starea spirituală din acest moment faţă de progresul realizat până aici din alte vieţi şi constatăm ascensiunea mai mare sau mai mică a spiritului nostru. Din acest întreg material extragem învăţăminte, iar

învăţăturile le transformăm în facultăţi mentale şi morale cu care vom veni pe pământ în noua viaţă, în viitoarea reîncarnare. Aşa de exemplu, un duh când era pe pământ a învăţat muzica. în planul mental, acest învăţământ se întăreşte şi se transformă în facultate mentală, în aptitudine spirituală. Când va veni pe pământ în viitoarea sa renaştere, această facultate sau aptitudine se va arăta de timpuriu şi va produce mirare la cei din jurul copilului, atât părinţilor, cât şi cunoştinţelor. Va fi un copil precoce muzical, reamintindu-şi ceea ce a învăţat în altă viaţă.

Tot astfel se întâmplă şi cu alte aptitudini în alte domenii. Simple încercări din viaţa terestră sau numai aspiraţiile se transformă în planul mental în forţe care se vor realiza în acte reuşite în viitoarea viaţă terestră. Greşelile şi suferinţele ce le-am îndurat pe pământ sunt pietre preţioase, care vor împodobi mintea noastră cu raze de înţelepciune şi de voinţă în noua reîncarnare. Totul este analizat, din tot se trag învăţăminte, totul este transformat în forţe ce vor fi puse în joc când duhul va reveni pe pământ. La fiecare venire în planul mental, înţelegerea, cunoştinţele noastre sunt mai largi şi la fiecare revenire în planul fizic puterile noastre mentale - mai mari, moralul nostru - mai accentuat, viziunea noastră - mai clară asupra scopului vieţii, ca şi o înclinare din ce în ce mai clară către problemele spirituale.

în fine, când tot materialul a fost complet transformat, asimilat, facultăţile mentale care erau localizate în corpul mental sunt trecute la interior, în corpul cauzal, sub formă de germeni, unde vor rămâne în stare latentă tot timpul cât omul va sta în planul mental superior. După aceea spiritul leapădă şi acest al treilea veşmânt, care începe a se dezagrega, reîntorcându-se şi el în oceanul de materie mentală de unde a fost luat.

De acum spiritul, învelit numai decorpul cauzal, trăieşte în planul mental superior sau în planul unde nu mai există forme, deci nici chipuri de oameni, ci numai scântei, fiecare fiind un spirit care radiază în jurul lui lumină cu atât mai vie, mai strălucitoare, cu cât spiritul este mai înalt pe scara evoluţiei. Această lumină orbitoare a spiritelor evoluate provine din învelişul lor infinit de subtil, de diafan -corpul cauzal, înveliş pe care îl vor purta mii şi mii de ani în

nesfârşitele reîncarnări.
Cât trăieşte omul pe pământ, lumina acestui corp cauzal nu se poate vedea, pentru că nu poate pătrunde prin corpul astral - dar mai ales prin corpul fizic - decât redus, extrem de redus, formând în jurul omului aura lui cu totul desăvârşită cea mai viu colorată, cu culori pe care nu le putem cunoaşte după ştiinţa noastră, culori care nu corespund spectrului solar cunoscut de noi, pământenii. Numai cei ce posedă simţul mental pot vedea această aură a spiritului nostru.
Existenţa duhului în acest nivel al mentalului superior este scurtă şi se petrece în stare de inconştienţă, de somnolenţă, la cei a căror iubire s-a limitat la familia lor. Ea este mai lungă şi petrecută într-o stare semiadormită la cei ce au dus o viaţă modestă, dar plină de pietate. Şi este îndelungată şi plină de fericire pentru cei ce au fost iubitori ai semenilor lor, pentru cei ce au luminat pe semenii lor, pentru cei ce s-au ridicat prin concepţiile lor geniale şi au împins omenirea în evoluţie mai

departe, prin descoperirile lor. Cei ce au parte însă de o reşedinţă cât mai prelungă şi de o infinită fericire sunt cei ce s-au ridicat deasupra materiei şi vieţii plină de tentaţii a pământului, la o viaţă pur spirituală în acest stadiu, spiritul învaţă principiile lumii mentale, care în lumea astrală se traduc în legi după care se construiesc corpurile în lumea fizică şi le conduc după norme imuabile. Aici spiritul învaţă cum se mânuiesc fluidele, cum se nasc esenţele, cum se formează din ele substanţa astrală şi cum din acestea se naşte materia fizică. Şi tot aici spiritele iau cunoştinţă cum se mânuiesc diferitele feluri de materii, pentru a se face materializările şi aporturile în şedinţele spiritiste. în acest plan spiritul face şcoala înţelegerii fenomenelor ce au loc în diferitele puncte ale universului. Spiritul învelit numai de corpul cauzal trăieşte în regiunile superioare ale planului mental o viaţă spirituală. De fericirea negrăită a acestui nivel se vor bucura numai acele spirite care au în urma lor o serie nesfârşită de reîncarnări, care s-au ridicat spiritualiceşte, care au un înalt grad de evoluţie. Privirea lor se întinde la infinit; văd cum călătoresc în spaţiul azurat milioane de sori, albaştri ca safirul, roşii ca focul, verzi ca smaragdul şi admiră somptuosul lor cortegiu de planete. Văd drumurile lor şi înţeleg legile care le guvernează. Li se defăşoară înaintea vederii spirituale fazele prin care a trecut omenirea care populează pământurile şi înţeleg infinita măreţie a ordinii ce domneşte în univers. Dar oricare ar fi durata existenţei în acest nivel superior al planului mental, va veni o vreme când, în fine, spiritul este cuprins de necesitatea de a reveni în viaţa de pe pământ, pentru a realiza - în fapte - iubirea nesfârşită ce îl cuprinde faţă de fraţii săi, faţă de oameni, mai puţin evoluaţi şi pentru a se desăvârşi prin suferinţe la o viaţă spirituală mai apropiată de perfecţiune.
în nesfârşita lui ascensiune spirituală, omul a îmbrăcat diferite personalităţi, de la sălbaticul necunoscător al focului şi până la savantul cercetător al secretelor naturii. Cât este îmbrăcat în haina carnală, el nu cunoaşte formele vieţilor sale trecute. Când ajunge în planul mental - şi mai ales în cel superior - el le ştie pe toate şi este fericit că a scăpat de nesfârşitele suferinţe şi s-a ridicat la lumina înţelegerii universului şi a legilor lui. Se vede în noaptea vremurilor -

un sălbatic plin de cruzime, în altă etapă - un plugar neştiutor, dar cuminte, pe o treaptă mai sus - un meseriaş plin de pietate, iar mai târziu - un cărturar neînţelept, cu o moralitate superficială. Odată a fost un sărac revoltat şi altădată un bogat nemilos, ori un biet om plin de suferinţe şi totuşi cu gândul la Cel de sus, şi aşa rând pe rând: - când mahomedan, când creştin, când mozaic, când român, când maghiar, când englez ori indian, prin toate etapele sociale, prin multe neamuri, prin multe familii ale aceluiaşi neam.

în planul mental superior, duhul află de puterea rugăciunii, pentru el, pentru cei dragi, dar mai ales pentru duşmani, pentru cei faţă de care a greşit. Află că rugăciunea poate să îmblânzească aceste suflete care - când au ajuns în planul astral - ştiu ca tu le-ai nenorocit pe pământ, le-ai persecutat, furat, distrus familia sau ucis; şi ele vor căuta să urmărească pe autor, cu ura lor, în viitoarele reîncarnări. Acum ştie că multe din nenorocirile, nefericirile pe care omul le întâmpină în vieţile terestre sunt datorate greşelilor sale, dar şi urii cu care lucrează

asupra lui spiritele pe care Ie-a nefericit. înţelege că multe din nebuniile cerebrale de care sunt cuprinşi unii oameni se datoresc influenţei spiritelor ce se răzbună.
De aici.noi, pământenii, să tragem învăţăminte: dacă vrem să îndreptăm o greşeală ştiută faţă de cineva, să facem rugăciuni pentru iertarea greşelilor lui, pentru ridicarea lui spirituală, şi în cazul în care a plecat în planul astral - pe lângă aceste rugăciuni - s-o ajuţi pe soţia şi copiii lui, sau pe cei dragi lui, pentru ca astfel, prin rugăciuni şi caritate, să-l întorci şi să i se şteargă din memorie, din sentimentele lui ura ce o nutreşte pentru tine, setea de răzbunare.
Oricât te vei sili să fii mai iubitor cu fraţii tăi, să fii mai filantrop cu cei nefericiţi, care îşi ispăşesc sub această formă greşelile din alte vieţi, cu atât vei progresa spiritual pe nesimţite, în mod automat. Cu cât te vei ridica din punct de vedere spiritual, cu atât vei obţine un povăţuitor, un ghid spiritual mai puternic. Nu uita, omule, nici o clipă că eşti supus unui destin pe care tu ţi l-ai croit în vieţile precedente. Nu uita că acest crud destin se poate modifica, îmbunătăţi prin supunere la încercările morale de tot felul. Nu uita că rugăciunile tale pot schimba calea destinului tău din prezent. Ruga ta poate fi făcută acasă, în pădure, în moschee, în sinagogă, în biserica creştină, în templul brahman sau budhist: oriunde, ea se va înălţa sus, la infinit şi calea vieţii tale se va îmbunătăţi, asistenţa divină te va acoperi şi destinul tău va lua altă înfăţişare. Când în viaţa ta terestră eşti cuprins numai de porniri materialiste, de sentimente animalice şi de nimic spiritual, atunci tu atragi în jurul tău numai spirite neevoluate, din cele apropiate de pământ, şi vei fi mult amărât, cu toată aparenţa de fericire pământească. Când însă fiinţa ta este cuprinsă - în afară de grijile vieţii terestre - şi de sentimentul iubirii, al existenţei Celui nevăzut, atotputernic, atunci tu atragi asupra ta spirite înalte, care te vor sprijini în paşii vieţii tale terestre.

Reîncarnarea

După cum nu se poate fixa durata vieţii unui om pe pământ - unii trăind câteva zile şi alţii zeci de ani - tot asemenea nu se poate stabili cât timp stă omul în planul astral sau mental. Dar se ştie că această şedere este scurtă pentru cei ce au murit de mici şi mai ales pentru cei ce s-au sinucis.

Şederea în planul mental este mai lungă pentru cei ce au fost mai puţin greşiţi pe pământ şi cu atât mai lungă cu cât viaţa omului a fost mai senină, mai iubitoare, mai luminată de credinţa în Dumnezeu. Ea poate dura în acest caz zeci şi chiar sute de ani.
După un timp mai scurt sau mai lung - timp necesar pentru examinarea a tot ceea ce a învăţat omul în viaţa terestră şi spaţială - în urma sfaturilor primite de la ghidul său spiritual şi ale altor spirite binevoitoare, se naşte în duh dorinţa de neînfrânt de a reveni iar în viaţa terestră, de a coborî din nou în corp de carne, pentru a suferi şi plăti tot trecutul acuzator. Atunci spiririrul-ghid îl ia şi îl duce înaintea Sfatului marilor spirite albe, unde el îşi face cunoscută dorinţa de a reveni în viaţa terestră. în acele

momente de irezistibilă dorinţă i se arată, rând pe rând, toate împrejurările, toate greutăţile, toate nefericirile pe care le va întâmpina pe pământ în viitoarea viaţă fizică. Astfel vede că va avea o copilărie amărâtă, rămas orfan de mic, brutalizat de suflete nemiloase, crescut în mizerie. Se vede mai târziu contractând o căsătorie nefericită, urmată de o serie, nesfârşită de torturi morale. Ori poate să i se desfăşoare bucuria - ce o radiază în jurul lui un copil de mare inteligenţă, de o desăvârşită cuminţenie, dar care în plină viaţă pleacă de lângă el, în lumea spirituală. Câtă durere, ce sfâşietoare amintiri în urma acestui drăgălaş copil! Alteori îşi vede tabloul unei cumplite sărăcii, boala şi mizeria sufletească urmărindu-l toată existenţa terestră. Altora li se arată o viaţă somptuoasă, râvnită de toată lumea, înconjurat de glorie, şi totuşi într-o zi, în plină fericire, este lovit de moarte sau este dezonorat de soţia şi copiii săi, producând gol în jurul lui şi o întunecată noapte în sufletul său. Şi aspectele sub care se înfăţişează spiritului viaţa viitoare, lecţia ce va trebui să o înveţe, pot îmbrăca o infinitate de variaţii şi nuanţe.
La vederea acestor perspective grozave, spiritul omului se cutremură, oscilează, dar curând îşi revine, pentru că înţelepciunea spiritului în acest plan este aproape divină. înţelege rostul lor, ştie cauzele pentru care trebuie să treacă prin aceste încercări, cunoaşte perfect urmările, acestor expieri - urcarea lui pe scara ştiinţei, a înţelegerii, a puterii, a înţelepciunii, a moralităţii. în urma acestor analize, spiritul se declară gata şi tare pentru a înfrunta aceste grozave suferinţe pentru ridicarea lui spirituală. Alegerea vieţii viitoare o dată hotărâtă de om, sub conducerea spiritului-ghid, spiritul o porneşte la drum însoţit o bună distanţă în planul mental superior de sufletele care îl iubesc şi care îl încurajează şi sfătuiesc să fie tare. Spiritul se coboară în planul mental inferior. Aici recolta de cunoştinţe, de înţelepciune şi moralitate este luminată, pusă în acţiune de spiritele-lumină şi ca urmare a acestei reînvieri, materia mentală din acest plan se adună în jurul spiritului şi îi formează o învelitoare mentală; bineînţeles, de aceeaşi calitate pe care au atras-o din mediul înconjurător facultăţile-esenţe, aptitudinile în stare potenţială care erau înscrise în corpul cauzal al acestui spirit.
Ceva mai târziu, spiritul trece în planul inferior, în planul

astral. Aici, prin reînvierea facultăţilor astrale - de iubire, milă, duioşie, compătimire, simţ pentru frumos şi bine, atrage din mediul acestui plan materie astrală şi astfel, treptat, îşi formează o haină astrală, înveliş cu o fineţe proporţională cu înălţimea şi valoarea esenţelor astrale înscrise în corpul cauzal. Acum omul real, spiritul, este gata pentru viitoarea sa reîncarnare. Unde se va reîncarna acest om? Locul reîncarnării nu este ales la întâmplare, după cum am văzut, ci este ales şi de calităţile dominante pe care le are spiritul; e determinat de legăturile pe care Ie-a avut, de îndatoririle pe care Ie-a contractat altă dată pe pământ faţă de alţi oameni. Dacă a avut un frate pe care l-a iubit mult, se va încarna din nou în familia lui, ca din nou să-i fie frate, ori se va încarna ca fiu al acestuia, pentru ca astfel să fie împreună în noua viaţă terestră. Dacă a avut o soţie pe care a adorat-o, se va naşte ca fiu al ei, astfel ca dragostea lor să continue şi să se întărească sub această formă în noua viaţă. A fost în altă viaţă femeie; se va renaşte bărbat şi va lua în căsătorie pe una din fostele sale

surori din alte vieţi. Şi aşa mereu, în toate combinaţiile posibile, numai şi numai ca să se întărească prin iubire însuşirile câştigate împreună în alte existenţe terestre. Alteori reîncarnarea se face într-o asemenea combinaţie ca duhul să se nască alături de acela pe care în altă viaţă l-a nedreptăţit, pentru ca în noua viaţă să fie frate cu el şi astfel, prin dragostea ce îi va arăta, să repare nedreptăţile făcute altădată.
La reîncarnare se ţine seamă şi de calităţile dominante ale spiritului. în vederea dezvoltării acestor calităţi spirituale, duhul se va naşte într-o familie cu părinţi ale căror corpuri fizice au caracteristicile care se pot transmite pe cale ereditară, procurându-i şi lui un corp fizic care să-i permită dezvoltarea şi mai mult a calităţilor caracteristice. Aşa de exemplu, dacă e vorba de un spirit care posedă calităţi muzicale, acesta se va naşte într-o familie cu corpul sensibil, impresionabil, care va da naştere unui copil cu un corp sensibil la melodii şi armonii sonore, dându-i posibilitatea spiritului închis în acest copil să ducă şi mai departe cunoştinţele sale muzicale.
Trebuie să ştim că reîncarnarea în decursul sutelor, miilor şi zecilor de mii de ani -cât are nevoie spiritul pentru evoluţie - nu se face numai în aceeaşi familie, în aceeaşi naţiune ori în aceeaşi rasă, ci în tot felul de familii, naţiuni sau rase, ba mai mult, în tot felul de situaţii sociale. Va fi când bogat, când sărac, când frumos la chip, când hidos, când ignorant, când înţelept. Prin toate treptele, prin toate categoriile omul trebuie să treacă, pentru a învăţa în fiecare câte ceva, care îl va ridica pe scara spiritualităţii.
Când ora reîncarnării a venit, spiritul se simte atras printr-o misterioasă afinitate către familia unde trebuie să se nască. Acest moment este pentru spirit mai teribil decât cea mai grozavă moarte. într-adevăr, moartea are ca urmare eliberarea spiritului din cătuşele cărnii şi intrarea într-o viaţă liberă şi de lumină. încarnarea este, din contră, pierderea acestei libertăţi, trecerea de la lumina spaţiilor într-o închisoare obscură, descinderea într-o viaţă de necazuri şi de felurite mizerii. Deci e mai penibil să te naşti decât să mori. Când cu toţii vom fi conştienţi de acest lucru, nu ne vom mai bucura la naşterea unui copil, ci îl vom plânge cu lacrimi

amare pentru că, cine ştie ce încercări grozave îl aşteaptă. Când omenirea se va ridica pe o treaptă mai înaltă a spiritualităţii, nu va mai plânge când cel iubit va închide ochii de lut, ci se va bucura că a scăpat de încercări şi merge spre fericire.

Spiritul furişat în pântecele mamei îşi condensează perispiritul, se face mic, atrage în jurul său moleculele şi celulele viitorului fetus şi serveşte viitorului copil drept tipar, un fel de calapod fluidic în jurul căruia se va orândui întreaga organizare a copilului. El totuşi până în luna a treia va mai putea evada din pântecele mamei. Din luna a treia spiritul nostru este cuprins de întunecime, de neştiinţă de sine. Când s-a ridicat în lumea astrală spiritul a fost cuprins de întuneric. Când s-a coborât în lumea fizică este iarăşi cuprins de întuneric. Facultăţile lui se voalează atunci una câte una, memoria îi piere, conştiinţa adoarme cu desăvârşire. Spiritul se află închis de acum în materia grosolană, ca şi larva fluturelui închisă în gogoaşa sa de mătase.

Fenomenul reîncarnării în pântecele mamei este precedat de formarea unui corp eteric. Astfel, după ce spiritul s-a introdus în pântecele mamei, spiritele constructoare adună din spaţiu, din planul fizic, materie eterică şi formează un corp mic, un mic fetus eteric, care va fi canavaua pe care se va împleti materia creată de părinţi, celulele născute prin înmulţirea celulei-ou. O dată construit acest copil, învelişul extern al spiritului, corpul său astral, se pune în legătură cu învelişul eteric al fetusului. Când s-a stabilit un raport între spirit, învelişurile lui şi corpul fizic, copilul e pregătit pentru a se naşte. Această legătură a învelişurilor mai fine (mentalul şi astralul) cu al celui fizic se dezvoltă an de an după naştere, până la vârsta de 25-30 ani, când devine deplină şi spiritul se exprimă corect de acum înainte în lumea fizică. Până la 5 ani spiritul se manifestă, aude şi vede prin corpul fizic, dar din când în când el vede şi aude şi în lumea astrală. Trăieşte în acele momente în două planuri: planul fizic şi planul astral, ca şi oamenii primitivi. Vorbeşte sau desenează peisaje frumoase, feerice; descrie şi comunică cu entităţi invizibile. Părinţii lui uimiţi se uită, ascultă, dar nu văd nimic şi sunt cuprinşi de nelinişte faţă de aceste manifestări ale copilului lor, pe care îl cred căzut într-o stare bolnăvicioasă şi caută să-l sustragă de la ceea ce aude sau vede; îl contrazic sau îl ceartă, ca nu cumva să mai spună asemenea bazaconii. Sărmanii neştiutori! Ei nu au cunoştinţă de existenţa vederii astrale, de lumea din planul astral, cu care copilul într-adevăr este în relaţie.

Doctrina reîncarnării e veche de mii şi mii de ani. Cunoştinţa aceasta au posedat-o indienii, tibetanii, chinezii, asirienii, perşii, egiptenii şi creştinii în primele secole ale erei creştine.

Reîncarnarea este un act pe care îl întâlnim în toate lucrurile şi fiinţele, în tot universul. Totul evoluează, totul se preface, materia lucrurilor, fiinţelor, planetelor şi sorilor distruşi servind ca material ce intră în constituţia noilor lucruri, fiinţe, planete şi sori. Reîncarnarea nu este aşadar un fenomen particular omului, ci ea face parte dintr-un complex infinit de evoluţie în care este angajată întreaga sferă a creaţiilor. Acurn, că am făcut această observaţie, să ne ocupăm cu spiritul omului. Spiritul este o scânteie aruncată în spaţiile infinite de razele pornite din Divinitate, care în

drumul ei infinit s-a îmbrăcat cu materie, mai întâi invizibilă - materie mentală, astrală, şi mai departe cu materie vizibilă, tangibilă - constituind mineralul. Mineralul, aşadar, are viaţă în el, căci ca şi omul este format dintr-un spirit, o materie astrală şi un corp fizic la exterior.
în decursul a mii şi mii de secole, acest mineral se distruge şi se reformează mereu, până la forma cea mai nobilă - la cristal, care stă în pragul regnului vegetal. Spiritul închis în mineral posedă în el toate posibilităţile, toate atributele divine, dar într-o stare de somn, în stare latentă, împrejurările din afară, vibraţiile externe nu-l trezesc, din cauză că materia fizică care îl înconjoară este extrem de grosolană. Dar cu vremea, din cauza nenumăratelor cauze fizice care îl asaltează, cu tot învelişul greu care îl închide, vor fi unele care deşteaptă spiritul din toropeala lui şi îl vor face să acţioneze. Atunci forţele care se degajează din el fac ca astralul şi cuirasa fizică

ce-l înconjoară să intre în vibraţie. O dată ce acest efect exterior a început să fie resimţit în interior de către spirit, acesta reacţionează repetat, din ce în ce mai des în afară. Acest proces se desfăşoară tot mai des; vibraţiile repetându-se, mineralul se distruge şi se reface de multe ori, până ajunge la forma de cristal - forma perfectă a regnului mineral. A plecat de la forma neregulată şi prin evoluţie a ajuns la cristal, formă regulată. De acum înainte spiritul trece pragul materiei zisă neorganică în lumea zisă organică. Spiritul mineral se reîncarnează într-o formă de plantă inferioară. Secolele se înşiră fără de sfârşit şi planta urcă în virtutea legii universale a evoluţiei toată scara ierarhiei regnului vegetal, după care spiritul se reîncarnează într-un animal. Şi drumul evoluţiei continuă în regnul animal, până la mamiferele superioare. Spiritul unui animal, în afară de învelişul astral şi fizic, a mai dobândit în timpul infinitelor sale reîncarnări un al treilea înveliş, învelişul mental. Acum, dacă un câine face un sacrificiu, printr-un act de un mare devotament pentru om, arunci spiritul său se va reîncarna într-o formă nouă, în om. Aşa de exemplu, dacă în timpul iernilor lungi şi grele care domnesc în Alaska, într-un sat blocat de mari zăpezi şi bântuit de o cumplită boală, un câine inteligent transportă medicamentele necesare prin nămeţi de zăpadă cu mari dureri, cu mari eforturi, după care cade mort de oboseală şi frig, atunci sufletul acestui câine, prin sacrificiul vieţii sale terestre, se va reîncarna în viitor într-un corp omenesc, va deveni un om din treapta cea mai de jos a rasei umane.

Să nu pierdem din vedere că de-a lungul acestei infinite evoluţii avem de-a face cu două aspecte: cu evoluţia formei corpului, cu evoluţia vieţii închise în această formă. Orice formă evoluează mereu, o formă nouă fiind un derivat al unei forme mai vechi, asupra căreia au lucrat cauze externe care au modificat-o şi perfecţionat-o. Dar orice formă nouă fizică a fost pregătită, născută mai întâi fluidic, în spaţiu şi pe urmă s-a materializat pe pământ. Alături de această formă, şi spiritul cuprins în ea - prin jocul acţiunilor din afară şi al reacţiunilor sale din interior - s-a ridicat din ce în ce mai mult la stări de mai clară înţelegere, de mai mare forţă, evoluând din ce în ce mai mult.

Când forma a fost aruncată - a murit, cum se- zice - spiritul păstrează toate energiile culese din mediul înconjurător prin intermediul acestor învelişuri. Când se va reîncarna spiritul într-o nouă formă, tot ceea ce a acumulat ca energie o va pune în acţiune în noua formă şi forma astfel împinsă din afară, acţionată de spirit din interior, va tinde să se modifice, să se perfecţioneze, lată înţelesul schimbărilor de formă şi a progresului spiritului.
Când spiritul câine s-a reîncarnat în forma om - formă pregătită în prealabil în spaţiu, în stare fluidică, de anumite spirite - s-a ridicat până în planul mental superior, unde a creat un înveliş nou - corpul cauzal. Deci spiritul om va avea în jurul său de acum încolo înveliş cauzal, mental, astral şi fizic. în primele momente ale existenţei formei-om, s-a coborât din înălţimi un nou suflu de viaţă de la Duhul Sfânt, a treia faţă a Dumnezeirii, care a întărit spiritul primordial, acela al câinelui cuprins în această formă om. Negreşit, la început omul este foarte aproape de

animalitate, dar suferind, observând şi condus fiind din spaţiu de marii conducători spirituali, sălbaticul se ridică din noaptea vremurilor la lumina civilizaţiei, a ştiinţei şi moralităţii, la omul cult şi moral. Omul născut pe pământ în primele timpuri era aşa de neştiutor că şi-ar fi urmat evoluţia în mod lent în decursul a milioane de ani, ca oricare animal. Dar în vederea scurtării, grăbirii acestei lungi şi nesfârşite evoluţii, din spaţiile divine spirite superioare s-au întrupat şi au trăit printre aceşti oameni primitivi, conducându-i, înfrânându-i, şi astfel mintea lor a fost deşteptată mai devreme decât dacă ar fi fost lăsaţi la propria lor evoluţie. Alteori oameni ceva mai avansaţi din alte planete s-au reîncarnat pe pământ, pentru a le servi acestor oameni-copii ai pământului drept conducători şi învăţători. Pe măsură ce aceşti oameni primitivi se ridicau în cunoştinţe şi moralitate, pe aceeaşi măsură alte suflete se întrupau pe pământ în formă de om, care începeau şi ei ucenicia vieţii de om, şi aşa s-a urmat mereu în lungul veacurilor. Astfel se explică diferenţele ce există azi pe pământ între oameni din punct de vedere mental şi moral, unii fiind în faza copilăriei, alţii mai evoluaţi în stadiul tinereţii şi în fine, alţii către maturitatea evolutivă a spiritului omenesc.
Savantul de azi, spirit cunoscător ce străluceşte prin concepţiile lui geniale faţă de sălbaticul din centrul Australiei, a fost în alte timpuri şi el tot aşa de întunecat la minte, tot aşa de neştiutor de milă ca şi semenul lui de prin pădurile întunecoase ale Braziliei sau Africii. Va veni vremea şi pentru aceşti fraţi ai noştri, copii ai omenirii, să se ridice prin nenumăratele lor reîncarnări la rangul unui sfânt ori la treapta unui mare descoperitor, ca şi savanţii popoarelor civilizate de azi, şi aşa rând pe rând îşi vor lumina cu toţii mintea şi spiritul şi alţii noi îi vor înlocui pe scara evoluţiei.
Să examinăm puţin evoluţia sufletului embrionar. La început omul nu ştia nimic, pentru că nu înţelegea nimic. Atunci spiritele care conduc evoluţia omului au intervenit şi au născut în om dorinţe puternice, plăceri profunde şi dezordonate, dureri brutale. Biciuit continuu de aceste imbolduri ale lumii exterioare, el începe să facă o deosebire între lucrurile şi faptele care îi produc durere şi cele care îi procură plăcere. E începutul percepţiei. Acest proces

repetându-se necontenit, l-a silit pe om să ţină minte fenomenele care i-au produs durere, acest fapt ducând la dezvoltarea memoriei. Un număr de percepţii mentale au creat în mintea lui o imagine mentală. Când a avut două-trei imagini mentale, le-a comparat între ele şi din această operaţie s-a născut în el facultatea de deducţie. O înlănţuire continuă de deducţii îl poartă pe om la raţionament. Din acest moment el a învăţat prima lecţie de la şcoala naturii care îl înconjoară. Acest început de cunoaştere are ca rezultat să exalteze în om dorinţa pentru ceea ce îi place şi înţelegerea să fugă de ceea ce i-ar produce durere. Acţiunea aceasta, repetată zi de zi, cheamă la activitate corpul lui mental şi inteligenţa în el începe să licărească. Curios însă că în această perioadă a copilăriei sufletului, omul nu are cea mai mică noţiune de bine şi de rău, noţiuni care prin ele însele nu există. Există numai acţiuni care sunt în acord cu Legile divine şi care duc la evoluţia omului, acestea constituie binele; şi există acţiuni ale omului care îi întârzie evoluţia, îl ţin pe om într-o stare inferioară, şi acestea sunt

actele rele, răul. Până să ajungă omul să cunoască binele şi răul, el ajunge să cunoască existenţa legilor din natură. Aşa de exemplu, omul-copil este de o lăcomie feroce. Gândul lui este mereu la mâncare. Aleargă pretutindeni după alimente, pentru a-şi astâmpăra foamea. Aceste alimente îl hrănesc şi îi fac bine pentru că sunt conforme cu legea naturii de a-l întreţine, dar în alte ocazii având belşug de aceste alimente delicioase, care îi plac foarte mult, le consumă cu lăcomie cu mult peste necesităţi. Atunci el se îmbolnăveşte şi suferă cumplit. Fenomenul acesta, repetat de mai multe ori, îl face pe omul primitiv să cunoască legea că excesul de plăcere produce durere. Din acest moment el devine moderat în consumul de alimente, îşi dă seama că va suferi dacă va face ceea ce a mai făcut. Curând intră în joc şi un alt factor al fiinţei noastre - voinţa. Ea este energia spiritului manifestată în afară şi determinative, concluziile pe care raţiunea le-a scos din învăţămintele anterioare. O dată descoperit acest resort al vieţii, omul voieşte să facă unele lucruri care îi procură mulţumire şi nu mai vrea să facă ceea ce îi procură neplăceri şi dureri. Asemenea lecţii omul le primeşte în multe alte împrejurări ale vieţii sale şi astfel în existenţa lui terestră adună un bagaj de învăţăminte. Când va muri, toate aceste cunoştinţe se vor înscrie în corpul lui mental şi astral. Viaţa fluidică acest om primitiv o va petrece mai mult în planul astral şi va trece inconştient şi va trăi adormit pentru scurt timp în planul mental superior, cauzal, pentru ca aici în mod inconştient să se prefacă, să se elaboreze - prin ajutorul spiritelor evoluţiei - puţinele cunoştinţe, învăţăminte ce le-a adus din lumea fizică. Apoi se va întoarce somnolent în planul mental inferior, pentru a-şi forma o nouă haină mentală, apoi în planul astral, pentru a se acoperi cu o nouă haină astrală şi, în fine, se va naşte pe pământ într-un nou corp carnal.

Din cele expuse mai sus se vede, aşadar, că tot ce există pe pământ, toate corpurile fizice au existenţa lor iniţială în stare fluidică, invizibilă, în planul astral, în lumea invizibilă. Când acest om se va reîncarna, el va porni de la o treaptă superioară faţă de alte duhuri embrionare ce abia acum se ridică la viaţa de om. Duhul - în peregrinările lui necontenite din spaţiu pe pământ, de pe pământ în spaţiu, apoi pe

pământ, când într-o climă, când în alta, când într-o regiune fertilă, când într-o alta săracă, când pe coasta mării, când la poalele munţilor - observă, suferă, învaţă mereu, cunoaşte din ce în ce mai mult şi astfel, din încarnare în încarnare, spiritul lui se luminează, se ridică la forţe nebănuite şi în înţelepciune. Pentru această ascensiune din bezna ignoranţei până la picioarele Luminii divine, e nevoie de mii şi mii de ani.

Nu trebuie să pierdem din vedere că evoluţia omului este individuală, acest lucru explicând pentru ce în sânul aceluiaşi popor constatăm diferenţe de la om la om, ba chiar în sânul aceleaşi familii, un copil fiind mai inteligent, altul mai prost, unul mai atent la ceea ce îl înconjoară, celălalt mai visător, unul însetat după învăţătură, altul indolent, şi aşa mai departe, fiecare având în adâncul său un alt grad de evoluţie.

Omul va urma evoluţia sa personală pe această planetă o perioadă de aproximativ 26.000 de ani, timp în care ar trebui să epuizeze toate posibilităţile de avansare,

potrivit cu condiţiile infinit de variate şi speciale ale pământului. Când acest termen a fost atins, duhul său se va reîncarna pe o altă planetă, printre oamenii aflaţi acolo pe treapta cea mai de jos a scării evolutive şi unde va reîncepe şirul reîncarnărilor infinite până la desăvârşirea evoluţiei posibile pe acest glob. Omul va emigra astfel din planetă în planetă, trecând prin mai multe planete şi sisteme solare, în civilizaţii tot mai înalte, unde şcoala evolutivă se face fără bolile, războaiele şi suferinţele caracteristice şcolii planetei Pământ. După cum pe pământul nostru s-au încarnat şi se încarnează în continuare spirite din alte planete mai avansate pentru ca să ne instruiască, şi noi, duhurile planetei Pământ, prin decizia marilor spirite conducătoare ne încarnăm pe alte planete, pe alte sisteme ale universului nostru.

Doctrina reîncarnării - veche de când lumea şi mereu repetată în comunicările spiritiste - ne dă explicaţia multor situaţii şi stări ale omului, inexplicabile altfel. în lumea terestră vedem oameni stupizi şi alţii radiind de inteligenţă, vedem oameni care se răsfaţă în bogăţii şi plăceri şi alţii îndurând mizeria, frigul, neavând o bucată de pâine şi un adăpost. Vedem oameni falnici din punct de vedere fizic, bucurându-se de o deplină sănătate, iar alţii plini de suferinţe, bolnavi şi infirmi chiar din momentul naşterii lor; unii având un trup ce place tuturor şi alţii schilozi, cocoşaţi, cu diferite malformaţii, ce produc mila ori râsul celor din jurul lor. De ce aceste diferenţe grozave de la om la om? Tot ce ne înconjoară, toată creaţia naturii ne dă probe de planuri splendid urmărite, de o voinţă determinată, de o desăvârşită inteligenţă diriguitoare. Nu se poate, aşadar, ca motorul acestor suferinţe să fie jocul întâmplării sau fatalitatea oarbă, ci acestea sunt trepte sau încercări la care este supus spiritul omului, pentru ca el să înveţe şi să iubească. Astfel, dacă un spirit a fost într-o viaţă orgolios, pentru a plăti greşeala sa trecută - sau mai bine zis pentru a nu o mai repeta - se va naşte într-un biet om cu o viaţă modestă, care va fi brutalizat, batjocorit de alţii. Dacă a fost egoist, se va reîncarna intr-un muncitor, care va împărţi bucata lui de pâine cu semenii săi. Dacă a fost mândru, se va naşte într-un trup ce provoacă râsul şi în toată existenţa sa terestră va fi

nefericit. Dacă a ucis, în cea mai mare parte a vieţii viitoare va fi paralitic sau va fi şi el ucis. Dacă a greşit în contra lui Dumnezeu, a fost un ateu sau avid materialist, a uneltit împotriva unui frate al său sau a greşit mereu cu gândul, se va naşte în viaţa viitoare sub forma unui idiot şi spiritul său, deşi cunoscător a multor lucruri, nu se va putea exprima şi face înţeles. Dacă a păcătuit contra adevărului, a minţit continuu, a pârât pe nedrept, a bârfit pe semenii săi, pentru greşelile sale repetate prin grai se va naşte mut, pentru ca limba lui să nu mai poată greşi. Să fie conştient şi să simtă această neputinţă a vorbirii sale când toată lumea vorbeşte, numai el este lipsit de grai, numai el este lipsit de acest dar al Tatălui ceresc. Cu alte cuvinte, omul se va înălţa prin acte1e sale, prin stăpânirea pasiunilor, prin iubirea ce o va arata în jurul său, dar va fi pedepsit sau mai exact se va pedepsi el însuşi prin gândurile josnice -în organele de gândire, prin vorbirea lui mereu nesocotită - în organele lui de vorbire, şi pentru faptele lui - în organele fizice, în corpul lui fizic.

Când spiritul se află în spaţiu, el îşi face bilanţul actelor sale de pe pământ, îşi recunoaşte perfect greşelile şi, conştient că repararea acestor greşeli se poate face

numai prin suferinţă şi o viaţă trăită conform Legilor divine, primeşte să se reîncarneze şi să treacă prin torturi fizice şi morale. El ştie, în spaţiu, că acestea sunt vremelnice, pentru ca să plătească greşeli din trecut. Consimte să se lipsească de talentul lui pe care l-a avut, de cunoştinţele care i-au adus glorie altădată pe pământ, pentru că ştie că acesta este preţul expierii sale. Să respectăm deci pe cei infirmi şi nebuni, iar durerea lor să ne fie sfântă. în mormanul de carne din faţa noastră zace un spirit înalt şi în plină suferinţă, căci el în intimitatea lui este conştient de mizeria în care se găseşte. Dar aceste daruri ale mintii lui pe care duhul Ie-a ascuns pentru a se umili, la moartea sa îi revin toate, în plus ceea ce a mai câştigat din ultima viată de suferinţă pe pământ.
Graţie reîncarnării ne explicăm inteligenţa uimitoare, cunoştinţele vaste, memoria fenomenală a unor copii care pun omenirea pe gânduri prin manifestările lor în diferite direcţii. Voi cita pentru exemplificare câteva cazuri. în anul 1900 copilul Pepito Ariola în vârstă de trei ani şi jumătate cânta foarte bine la pian şi improviza arii foarte frumoase, deşi nu cunoştea notele, nu ştia nici să citească, nici să scrie. A dat concerte, în felul său original, în faţa regelui şi a reginei Spaniei, a fost auzit şi admirat de savantul Charles Richet şi de marele spiritist Delanne. De asemenea, amintesc un alt caz: marea orchestră de la Fohes-Bergeres din Paris a fost condusă ani de zile de un mic copil de patru ani şi jumătate, numit Willy Fureros, care prin competenţa, siguranţa, arta şi fantezia cu care dirija orchestra, producea stupefacţia întregului Paris. Multă vreme presa pariziană s-a ocupat de acest caz uimitor. Cazuri asemănătoare se pot enumera multe. Astfel, putem aminti pe Mozart, care la patru ani executa la pian sonate foarte dificile, Beethoven, care la zece ani era artist desăvârşit, pe Liszt, care compunea din cea mai fragedă copilărie şi care la 14 ani a scris o operă, şi lista continuă. Dar asemenea cazuri întâlnim nu numai în muzică, ci şi în pictură. Pictorul Marcel Lavafard la 12 ani a fost ales de către juriul examinator la expoziţia anuală organizată la Salonul Artelor Frumoase din Paris, drept cel care prezenta cel mai desăvârşit tablou. Dar nici lista savanţilor, literaţilor şi poeţilor precoce nu este mai puţin bogată. Voi cita câteva

exemple: Jung - savantul care a pus în evidenţă teoria ondulatorie a luminii, la vârsta cea mai fragedă dovedea o mare inteligenţă, la doi ani citea perfect, iar la opt ani cunoştea şase limbi; un alt copil, William Hamilton, studia ebraica la trei ani, iar la şapte ani ştia mai mult decât oricare din candidaţii pentru catedra Universităţii din Dublin. La 13 ani cunoştea 12 limbi. Pe când avea 8 ani, în urma răspunsurilor pe care le-a dat diferitelor probleme de matematică, dr. Brinkley exclamă: „Acest copil nu spun că va fi, ci că este deja cel mai mare matematician al vremii sale". Dar un caz extraordinar care a provocat senzaţie a fost cazul copilului Henri de Hennecke, născut la Liubek, în 1721, care aproape vorbea când îl năştea mama sa. La 3 ani cunoştea trei limbi. A învăţat să scrie şi să citească în câteva zile. La doi ani şi jumătate a fost supus unui examen asupra geografiei şi istoriei moderne. Nu se hrănea decât cu laptele doicii sale. Dar flacăra spiritului era prea puternică şi trupul prea gingaş, astfel că micul Hennecke pieri la 17 iunie 1725, în cursul anului al cincilea al vieţii sale. Când a murit şi-a anunţat părinţii că va mai reveni pe pământ.

Explicaţiile reprezentanţilor ştiinţei pozitive de azi asupra acestor exemple de precocitate intelectuală şi asupra altor cazuri, foarte numeroase şi variate, nu pot fi acceptate ca fiind produsul organismului nostru, al creierului nostru. Cu atât mai mult cu cât părinţii acestor copii n-au fost oameni de talent; şi chiar de-am admite că au moştenit prin ereditate un teren propice pentru talentul lor, încă nu e de înţeles cum creierul nedezvoltat al unui copil ar fi în stare să producă manifestările cele mai înalte şi mai puternice ale inteligenţei umane.
Iată cum explică spiritismul aceste cazuri extraordinare: încarnarea a fost parţială, spiritul putând astfel lucra independent de corp. Din timp în timp, spiritul are posibilitatea exteriorizării în mod inconştient în sfera astrală sau chiar mentală, şi ca atare el vede, aude, are o percepţie mai clară, mai înaltă decât cea fizică. Perispiritul copilului până la vârsta de 5 ani nu este încă legat pe deplin de corpul său fizic şi ca atare spiritul său poate să vadă, să audă, din când în când, numai prin haina astrală şi mentală, deci în planul astral şi mental. Graţie existenţei vieţilor trecute şia experienţelor şi cunoştinţelor câştigate în aceste vieţi, ne explicăm cum în viaţa de toate zilele întâlnim câte un copil al unor oameni simpli şi săraci, care are o cultură şi o manifestare intelectuală ce atrage atenţia lumii şi a profesorilor săi, fiind pe primul loc până la desăvârşirea carierei sale. Deşi mediul în care s-a născut este umil, totuşi corpul său fizic este format dintr-un material fin, neapreciat de noi prin exteriorul lui, dar mai sensibil şi vibrând puternic la impulsurile venite din interior, de la spiritul său, care este cu siguranţă mai evoluat, mai avansat decât acela al copiilor din mediul în care s-a născut.
Această doctrină, atât de frumoasă şi de seducătoare, nu este primită de toată lumea, pentru că - spun oamenii: „Dacă noi am trăit şi în alte vremuri, în alte corpuri, de ce nu ne aducem aminte de ele şi de faptele pe care le-am săvârşit în acele vieţi?" Argumentul ar părea puternic în aparenţă, în realitate însă nu este aşa, pentru că noi uităm foarte uşor. Cine îşi mai reaminteşte de toate actele şi împrejurările din anul trecut? Cine mai ştie bine evenimentele din copilăria noastră? Ele par a fi acoperite cu un văl prin care

abia mai întrevedem pe unele dintre ele. Corpul nostru fizic actual este piedica peste care nu poate trece amintirea faptelor săvârşite în alte vieţi. Personalitatea noastră actuală şi tot ce ne înconjoară absoarbe şi întunecă amintirea vieţilor trecute. Prezentul corp carnal şi perispiritul nu au luat parte la nici un act din trecut, neputând să redea ceea ce nu au înmagazinat. Păstrătorul a tot ceea ce am văzut, învăţat, auzit şi trăit este numai spiritul nostru şi corpul său cauzal - condica unde sunt înscrise toate experienţele şi cunoştinţele vieţilor anterioare, de la sălbaticul plin de cruzime şi vecin cu animalul, şi pană în momentul de faţă. El a trăit atunci, el a perceput împrejurările şi faptele de atunci, deci numai el este veşnic, ni le poate spune. Acesta piedica pe care ne-o pune corpul carnal în amintirea vieţilor anterioare a fost stabilită de Cel de Sus, pentru ca actuala viaţă să nu fie tulburată de amintirile faptelor trecute, să fie o pagină albă pe care să înscriem numai faptele vieţii actuale.Nu e bine să cunoştem trecutul pentru că, de exemplu, se poate ca actuala ta soţie sa fie un spirit care într-o altă viaţă te-a ucis. Nu e bine să cunoaştem trecutul, cu ce dragoste l-ai mai

creşte pe copilul tău care în altă viaţă ti-a fost cel mai mare duşman. Spiritul degajat din închisoarea trupului ne poate relata nu numai din viaţa precedentă, dar din oricare din vieţile anterioare acesteia. Starea aceasta se realizează prin magnetizare. Se adoame prin pase magnetice un om de o sensibilitate accentuată, când a adormit, el începe să descrie aspecte din tinereţea lui - tot ce a făcut, văzut, auzit, apoi din copilărie. Continuând magetizarea asupra subiectului, acesta se vede în altă viaţă, precedentă celei actuale. Se vede, de exemplu bătrân, bolnav într-un anumit sat, îşi descrie bătrâneţea şi diferite întâmplări din satul său. Făcându-i o nouă serie de pase magnetice el se vede acum tânăr, făcând curte unei fete, descrie casa ei, fizicul ei, afecţiunea lui pentru ea şi, în fine, căsătoria lor. Continuând cu altă serie de pase magnetice, acum este readus la copilăria lui. Se vede la-şcoală, îşi numeşte colegul de banca descrie zburdălniciile, nedreptăţile pe care le-a făcut unora dintre colegi etc. Şi tot aşa, treptat din serie în serie de pase magnetice poate fi dus în două, trei, patru sau mai multe vieţi înapoi. Acest gen de experienţe au fost puse în rangul cercetărilor ştiinţifice de către colonelul de Rochas şi de atunci pot fi repetate de oricine posedă o cantitate apreciabila de fluid magnetic şi căreia i se oferă pentru această experienţă o persoană sensibilă. Piedica deci o constituie actualul nostru corp fizic. Dacă prin adormire magnetică (hipnoză) îl punem în pasivitate, în neactivitate, spiritul ne dezvăluie din trecutul lui. Dacă în mod normal omului nu i se dă sa-şi cunoască vieţile precedente, ele totuşi există şi sunt înscrise în perispiritul său ca într-un registru nepieritor, pe care duhul le va citi când va fi în spaţiu, în viaţa spirituală.

Sunt însă pe pământ unii oameni, foarte rari, care au darul vederii astrale, facultate dăruită de Dumnezeu unor oameni pentru ca să demonstreze lumii existenţa spiritului în noi, existenţa vieţilor multiple şi deci existenţa vieţii în spaţiu. Ei bine, aceşti oameni vad în corpul nostru ca printr-un geam, văd organele noastre, modul cum funcţionează ele şi leziunile pe care eventual le-ar avea. Dar în afară de această vedere în interiorul corpului nostru fizic, văd şi în corpul nostru spiritual şi citesc în el caracterul nostru

dominant: ce suntem, cum ne numim, ce greşeli am comis etc. Descriu greşelile noastre care ne îngrozesc, pentru că noi am crezut că le-am ascuns în fundul cel mai tainic al fiinţei noastre şi acum cu uimire constatăm că ni le ştiu şi alţii, citindu-le din sufletul nostru. Sunt cazuri când asemenea persoane ne pot spune chiar ceva din viitorul nostru apropiat. Dar în afară de aceşti oameni clarvăzători care ne pot spune din trecutul vieţii prezente, unii somnambuli, mediumi în transă sau oameni adormiţi prin hipnoză magnetică pot citi în perispiritul nostru vieţile noastre anterioare. Ce am fost, cum ne-am numit, în ce ţară am trăit, ce fapte bune sau rele am făcut etc. Dacă acest lucru e posibil pe pământ, în lumea noastră fizică, cu atât mai mult în viaţa astrală a spaţiilor, spiritele evoluate vor citi în ficare din noi cuminţenia sau josnicia vieţii noastre terestre.
Cât ai trăit pe pământ, ţi-ai putut ascunde gândurile, ţi-ai înăbuşit vorbele şi ţi-ai ascuns faptele, dar în spaţiu tot trecutul tău acuzator sau lăudabil e în văzul tuturor, zile, ani, o veşnicie, până la ştergerea lor, până vei trece în planurile divine, budhic şi nirvanic. Când însă se întâmplă ca trupul fizic al unui om să fie astfel constituit ca

el să răspundă la impresiile lumii invizibile şi la impulsurile mai delicate ale spiritului său, când corpul fizic intră în vibraţie sub acţiunea vibraţiilor corpului mental si astral, atunci acest foarte rar om are momente - în stare normală, conştientă - când vede, retrăieşte peisaje, localităţi, persoane din viaţa precedentă. Această autohipnotizare mentală apare în urma unei activităţi intelectuale ce solicită o concentrare totală şi îl pune într-un somn ascuns. Această persoană vorbeşte, se mişcă, gesticulează, crezi că este în stare de veghe, dar în realitate ea este semiadormită. Ei bine, în această stare ne poate vorbi despre ceea ce a fost altădată, pe unde a trăit, când a murit, cu ce persoane a fost în relaţie şi o serie de întâmplări legate de acea viaţă. Dacă se înregistrează toate aceste date, se pot verifica şi cerceta. Ei bine, spre stupefacţia celor ce au participat la asemenea şedinţe şi au cercetat în diferite locuri indicate, prin martori, prin acte ale stării civile, au ajuns la concluzia că datele descrise din viaţa anterioară sunt exacte. Vieţile mai îndepărtate nu sunt posibil de cercetat, pentru că te transportă în alte neamuri, în alte ţări, în alte epoci, în care s-au pierdut urmele fizice descrise de hipnotizat. în această stare hipnotizată, în epoca în care, de exemplu, îţi spune că trăieşte în Rusia, uneori îţi scrie şi o pagină în ruseşte cu caractere ruseşti ori îţi descrie o viaţă din Tibet sau Manciuria, îţi povesteşte o întâmplare în limba manciuriană, deşi în viaţa prezentă nu are nici o cunoştinţă despre această limbă. Dar cazurile de reamintire a vieţii precedente sunt mai frecvente la copii, mai ales când în viaţa precedentă au murit la o vârstă fragedă. Ca să întăresc cele spuse mai sus voi descrie un caz despre care a scris toată presa din America de Sud - „Fiat-Lux" - din Porto- Rico, „Constancia" din Buenos Aires, „Reformador" din Rio de Janeiro, în oraşul Havana din insula - Cuba, în 1907 trăiau soţii Espuglas Cabrera, care aveau un fiu - Eduard de 4 ani, foarte vorbăreţ şi inteligent. Această familie locuia de ani de zile în casa lor din strada San Jose 44, unde Espuglas avea un atelier de tipografie. Aici se născu Eduard. într-o zi acest copil vorbind cu mama lui, îi spuse: „Mamă dragă, eu am trăit altă dată într-o altă casă, nu în aceasta. Am trăit în strada Campanario 69, într-o casă galbenă. îmi aduc bine aminte de aceasta". Mama sa, Cecilia,

pentru moment nu i-a dat atenţie, dar deoarece copilul revenea asupra acestei probleme, sfârşi prin a-l asculta şi îl descusu mai de aproape asupra acestei povestiri, Iată ce mai declară copilul: „Când eram în casa galbenă din Campanario 69, tatăl meu se numea Saco şi mama mea Amparo. îmi mai aduc aminte că aveam doi fraţi cu care mă jucam şi care se numeau Mercedes şi Jean. Cea din urmă oară când am plecat din această casă a fost în 28 februarie 1903 şi atunci mama mea şi tatăl meu plângeau foarte mult la despărţirea de mine. Mama era albă şi avea ochi negri şi ştia să confecţioneze pălării. Eram atunci de 13 ani şi îmi mai aduc aminte că în apropiere era o farmacie americană unde mă duceam să iau medicamente, pentru că erau mai ieftine ca în alte părţi. Ştiu că aveam o bicicletă pe care o lăsam într-o cameră de jos a casei, când mă întorceam de la plimbare. Mamă dragă, nu mă numeam ca acum, Eduard, ci Panco." In faţa unei asemenea poveşti, spusă cu o siguranţă stranie de un copil de 4 ani, părinţii rămaseră uimiţi, cu atât mai mult cu cât copilul nici nu auzise de strada Campanario. în fine, părinţii au căutat să se convingă de spusele copilului lor. După

câteva zile părinţii au luat copilul şi după ce l-au purtat pe mai multe străzi au ajuns pe strada Campanario. Când au ajuns în dreptul numărului 69, copilul, ca electrizat, a exclamat: „Uite, tată, casa unde am trăit altă dată!" Tatăl său îi spuse: „Dacă tu cunoşti într-ădevăr această casă, intră în ea". Copilul se depărta de părinţi, intră în casă, urcă o scară la etaj, intră prin camerele apartamentului ca şi cum le-ar fi cunoscut şi coborî mâhnit că nu a găsit pe părinţii săi, ci pe alte persoane pe care nu le cunoştea. Nu a mai găsit nici jucăriile cu care s-a jucat cu Jean şi Mercedes. Soţii Cabrera, văzând prima probă de recunoaştere a copilului, au continuat cercetările şi la urmă au aflat următoarele fapte de la autorităţi şi vecini: casa din strada Campanario 69 până în 1903 a fost locuită de către un domn Antonio Saco, azi plecat din Havana; soţia lui Saco se numea Amparo şi din căsătoria lor a avut trei copii Mercedes, Jean şi Panco; acest al treilea copil a murit la 28 februarie 1903, eveniment după care părinţii au părăsit casa; aproape de această casă există o farmacie unde Eduard se ducea să cumpere medicamente. Examinând cu atenţie faptele descrise mai sus, în afara reîncarnării o explicaţie logică este imposibil de dat. De unde un copil aşa de mic să ştie nume, date, locuri şi fapte, dacă nu le-ar fi trăit altă dată? Şi exemple de acest gen care demonstrează adevărul reîncarnării, se citează în diferite ţări şi în diferite manifestări care te uimesc, cu atât mai mult cu cât pleacă de la fiinţe plăpânde, cu un creier în formare, dar care reţin şi coordonează noţiuni atât de numeroase şi de variare, arătându-se de timpuriu cu mult mai deasupra mediei intelectuale a oamenilor. Fără îndoială, copii-fenomen sunt excepţii, dar ne dau exemple convingătoare despre adevărul existenţelor noastre multiple. Voi descrie acum o reîncarnare care a fost anunţată mai dinainte şi care a avut un mare răsunet în Europa. în oraşul Palermo, prin anul 1910, în revista „Filosofia della scienza" scoasă de dr. M. Innocenzo Calderone; doctorul Cnrmelio Samona publica un articol dintr-o lucrare a sa, prezentată facultăţii de medicină, intitulată „Psyche misteriosa". lată acest articol:

„Scumpul meu Calderone,

Cu tot caracterul intim al faptelor care au precedat naşterea celor două fiice ale mele, nu ezit, în interesul ştiinţei, a le da

publicităţii prin apreciata ta revistă, atât de răspândită, fără a ascunde numele diferitelor persoane care au avut cunoştinţă de ele. Mă abţin de a le discuta, şi găsesc că se cuvine ca să las pe alţii să analizeze faptele.

Nici o ştiinţă nu progresează dacă ea rămâne în necunoaşterea faptelor. Daca în domeniul sufletului, de teama de ridicol sau pentru alte raţiuni, fiecare păstrează pentru sine aceste cazuri, mai mult sau mai puţin rare, atunci adio progres!

îţi trimit o descriere sintetică, absolut fidelă a faptelor, aşa cum s-au produs, fără cel mai mic comentariu din partea mea, referitor la interesantele subiecte ale visurilor prevestitoare, arătarea sufletelor etc. Cazul pe care ţi-l relatez cred că din punct de vedere ştiinţific prezintă un deosebit interes, pentru că persoanele care la început au fost puse la curent cu diferitele particularităţi succesive şi pe care le-au observat cu un mare interes, se bucură de o consideraţie generală pentru moralitatea lor şi

pentru inteligenţa lor. în afară de naraţiunea faptelor, îţi trimit şi declaraţia unora din aceste persoane.
La 15 martie 1910, după o grea boală (meningită), muri în vârstă de 5 ani copila mea adorată, Alexandrina. Durerea mea şi a soţiei mele era profundă. Trei zile după moartea fiicei mele, soţia mea a avut un vis ciudat. I se părea că vede pe fetiţa noastră aşa cum era în viaţă, apropiindu-se de ea şi spunându-i: „Nu mai plânge, mamă, eu nu te-am părăsit, ci m-am depărtat puţin de tine. Iată, voi reveni aşa micuţă. Tu vei suferi iar pentru mine". După trei zile visă iar acelaşi vis. O prietenă căreia soţia mea i-a povestit acest vis, fie din convingere, fie ca să o consoleze, îi spuse că un asemenea vis poate să fie un avertisment, că fiica noastră se va renaşte, şi pentru a o asigura şi mai bine de posibilitatea unui asemenea fapt, îi aduse o carte de Leon Denis, în care se vorbea de reîncarnare. Dar nici visele, nici explicaţiile, nici lucrarea lui Leon Denis nu i-au uşurat durerea. Ea rămânea neîncrezătoare în posibilitatea unei noi maternităţi, cu atât mai mult cu cât avusese o sarcină extrauterină care a necesitat o operaţie (21 noiembrie 1909) şi care a fost urmată de dese hemoragii. Deci era sigură că nu va rămâne însărcinată. într-o dimineaţă, la vreme de câteva zile de la moartea fetiţei, plângând ca totdeauna, ea îmi spuse: „Nu văd decât cruda realitate a pierderii scumpului meu înger. Această pierdere este prea mare, prea crudă pentru ca să mă agăţ de un fir de speranţă, a unor simple visuri şi a crede în împlinirea unui eveniment tot aşa de nereal ca şi renaşterea la viaţă a fiicei mele iubite prin intermediul meu, mai cu seamă când ştiu starea mea fizică actuală". Deodată, pe când ea se văicărea aşa de amar, disperată, şi eu mă străduiam cât mai mult să o consolez, trei lovituri puternice - ca acelea prin care se anunţă cineva - se auziră la uşa odăii în care ne găseam şi care dădea într-o sală. Aceste lovituri au fost auzite şi de cei trei copii ai noştri, care se găseau în acel moment în odaie. Ei, crezând că este una din surorile mele care avea obiceiul de a veni la asemenea oră, deschiseră uşa strigând: „Intră, tanti Ecaterina!" Dar mare a fost mirarea lor şi a noastră când am văzut că nu e nimeni. Acest incident ne impresiona puternic, cu atât mai mult cu cât aceste lovituri au fost produse tocmai în momentul supremei descurajări a

soţiei mele. în aceeaşi seară ne-am hotărât să facem o şedinţă spiritistă, typtologică, pe care am continuat-o metodic trei luni de zile şi la care participa soţia mea, soacra mea, eu şi câteodată, cei doi copii mai mari ai mei. Chiar de la prima şedinţă s-au prezentat două entităţi, una care se dădea drept fata mea şi alta, o soră a mea moartă de mulţi ani, la vârstă de 15 ani, şi care, după spusele ei, era ghidul micuţei mele Alexandrina. Cea dintâi se exprima în limbajul ei copilăresc, aşa după cum vorbea când era în viaţă; cealaltă avea o vorbire corectă, mai înaltă şi lua câteodată cuvântul fiicei mele pentru a explica unele fraze ale ei, fraze care păreau a nu fi inteligibile, sau pentru a convinge şi mai mult pe soţia mea de spusele copilei. în această primă şedinţă, Alexandrina - după ce ne spuse că ea a fost cea care a apărut în vis mamei sale şi că loviturile auzite într-o dimineaţă au fost produse de ea, pentru a indica mamei prezenţa sa şi a o consola prin mijloace mai impresionante, adăugă: „Nu mai plânge, măicuţă dragă, pentru că eu voi renaşte prin intermediul tău şi înainte de

Crăciun vom fi iar împreună". Ea continuă: „Dragă tată, eu voi reveni; fraţilor, eu voi reveni; bunicuţo, să ştii şi tu, eu voi reveni. Spuneţi şi celorlalte rude şi tuşii Ecaterina că înainte de Crăciun eu voi reveni". De prisos să mai repetăm toate comunicările obţinute în intervalul de trei luni de zile, pentru că în afară de câteva fraze duioase ale Alexandrinei la adresa persoanelor care îi erau dragi, ea anunţa mereu revenirea ei înainte de Crăciun. De multe ori încercam să oprim această necontenită afirmaţie, asigurând pe micuţă de grija noastră de a comunica tuturor revenirea ei, dar era în zadar, ea continua până ce epuiza lista persoanelor iubite şi a cunoştinţelor. Comunicările se terminau mai totdeauna prin aceste cuvinte: „Acum vă las, tuşa Jeana (ghidul) vrea să dorm".

De la început ea ne-a anunţat că nu va putea comunica cu noi decât timp de trei luni, pentru că se va alipi din ce în ce mai mult de materie (de fetusul din pântecele mamei) şi va adormi complet.

La 10 aprilie soţia mea avea primele bănuieli că e însărcinată. La 4 mai un nou vis despre revenirea ei ne-a fost dat în localitatea Venetico, în provincia Mesinei. „Mamă, spuse ea, în tine se mai găseşte acum şi un alt suflet." Cum noi nu înţelegeam această frază, entitatea ghid (tuşa Jeana) interveni şi spuse: „Copila nu se înşeală, ea nu ştie prea bine să se exprime. Ea vrea să spună că o altă fiinţă pluteşte în jurul tău, scumpa mea Adela. Ea vrea să revină pe pământ." Din această zi, Alexandrina, la fiecare din comunicările sale, în mod constant, afirmă că ea va reveni însoţită de o soră mică şi, după modul cum o spunea, părea că se bucură. Aceasta, în loc de a o încuraja şi consola pe soţia mea, făcea - din contră - să mărească îndoielile sale. După acest nou şi curios mesaj, îi păru că totul se va termina cu o mare decepţie. într-adevăr, erau prea multe faptele incredibile care trebuiau să se realizeze pentru ca aceste comunicări să fie adevărate: trebuia ca soţia să devină însărcinată; date fiind recentele suferinţe, să nu mai aibă o sarcină extrauterină, ca şi cea precedentă; să aducă în lume două fiinţe, ceea ce părea şi mai greu, acest caz neavând precedent nici la ascendenţii soţiei, nici la ai mei. într-adevăr era greu să dai crezare unei preziceri care privea un ansamblu de fapte aşa

de complexe, contra cărora se ridicau o serie de probabilităţi contrare. Soţia mea, contrar tuturor prezicerilor, până în luna a cincea trăia mereu în planşete, neîncrezătoare şi cu sufletul torturat, cu toate că în aceste din urmă comunicări mica entitate o ruga să fie mai mulţumită, zicându-i: „Vei vedea, mamă, că dacă tu continui să te laşi pradă acestor idei triste, vei sfârşi prin a ne da o constituţie care nu va fi prea bună". într-una din şedinţele din urmă, soţia mea, exprimându-şi îndoiala în privinţa revenirii Alexandrinei, că va fi imposibil ca trupul copilului care se va naşte să semene cu al celei plecate, entitatea Jeana se grăbi să răspundă: „Din acest punct de vedere, Adela, vei fi satisfăcută: ea se va renaşte perfect asemenea cu cea dintâi, şi dacă nu cu mult, dar cu ceva tot va fi mai frumoasă". în luna a cincea, care cădea în august, noi ne aflam în Spadafora unde soţia mea a fost examinată de un medie ginecolog, dr Vincenzo Cordaro, care după vizită spuse spontan: „Nu pot afirma în mod absolut, căci în această perioadă a sarcinii nu este posibil de a stabili cu exactitate, dar un ansamblu de fapte mă conduce a

diagnostica o sarcină pereche". Aceste cuvinte avură asupra soţiei mele efectul unui balsam; o licărire de speranţă se aprinse în sufletul ei îndurerat. Dar un nou eveniment care se produse nu întârzie să-i tortureze din nou sufletul. Abia intrată în luna a şaptea, a fost cuprinsă de o durere de rinichi; aceste simptome care au durat aproape cinci zile ne-au pus pe gânduri şi ne făceau să ne temem de la un moment la altul, de o naştere înainte de termen, în cursul căreia noul sau noii-născuţi nu vor rămâne în viaţă, cele şapte luni nefiind împlinite. Vă las să vă imaginaţi prin ce suferinţe fizice trecea soţia mea şi ce mâhnire îi tortura inima, după speranţa care a încolţit în sufletul ei. Şi această stare de suflet îi agrava condiţia. Cu această ocazie a fost îngrijită de dr. Cordaro. Din fericire, contrar tuturor aşteptărilor pericolul a fost înlăturat. Soţia mea restabilindu-se complet şi având astfel siguranţa că cele şapte luni vor trece cu bine, ne-am întors la Palermo, unde a fost examinată de celebrul medic ginecolog Giglio, care a constatat o sarcină dublă. Astfel, o parte din comunicări se confirmară. Mai rămâneau încă multe fapte de verificat, în special sexul lor, adică naşterea a două fete şi particularitatea ca una dintre ele să semene fizic şi moral cu Alexandrina cea moartă. Sexele s-au confirmat în dimineaţa de 22 noiembrie, ziua în care soţia mea a născut două fete. în ceea ce priveşte asemănarea fizică şi morală, desigur că trebuie să treacă câtăva vreme, acest lucru neputându-se verifica decât pe măsura creşterii fetelor. Cu toate acestea, ciudat, dar din, punct de vedere fizic se prezintă anumite caracteristici care confirmă prezicerea. Cele două surori gemene nu seamănă deloc. Ele diferă prin talie, prin tenul şi-forma lor; cea mare - mai mica în talie - pare o copie fidelă a Alexandrinei, de pe când era nou-născută. Ea are în comun cu Alexandrina următoarele trei porticularităţi: o hiperemie (aflux de sânge) a ochiului stâng, o uşoară seboree a urechii drepte şi o uşoară asimetrie a feţei, identice cu acelea pe care le avea Alexandrina în momentul naşterii sale.

Dr. Carmelo Samona.

Adaug că a doua Alexandrina a venit cea dintâi pe lume, ceea ce, după părerile în general admise, ar indica că ea ar fi fost concepută a doua; în fine, cele nouă luni cât ţine o sarcină normală şi care s-ar fi terminat la Crăciun nu s-au scurs,

pentru că naşterile duble sunt totdeauna mai avansate." înşirăm în continuare documentele publicate cu privire la acest caz în revista „Filosofia della scienza" din 15 ianuarie 1911.

Declaraţia doamnei Caterina Gardini, sora doctorului Carmello Samona:

„Către finele lui martie 1910, doamna Adela Samona mi-a povestit visul pe care l-a avut şi care apoi s-a repetat a doua oară după moartea scumpei sale copile şi tocmai în luna iunie am aflat că în mai multe şedinţe spiritiste i s-a anunţat naşterea a două gemene, întocmai după cum a povestit dr. Carmello Samona.

Palermo, 2 ianuarie 1911 Adela Mercantini".

Scrisoarea profesorului Raphael Wigley, pastorul evanghelic al domnului doctor Carmello Samona:

„Scumpul meu amic,

La 5 mai al acestui an, voi aţi revenit la Palermo de la Venetico, unde afacerile voastre v-au reţinut câteva zile. Nu erau trăsuri la gară, fiind toate reţinute pentru un spectacol de aeroplane. Aţi făcut, deci tot drumul pe jos da la gară la vila Amato, pentru a-i regăsi pe ai voştri. Ne-am întâlnit în piaţa Verdi şi am făcut drumul împreună până la vilă, aproximativ doi kilometri.

Mergând, mi-aţi povestit cele două vise ale soţiei dumneavoastră, unul la trei zile după decesul scumpei Alexandrina şi altul trei zile mai târziu. Mi-aţi povestit de trei lovituri clare în uşa camerei, în momentul în care soţia dumneavoastră era disperată de pierderea copilului său, neputând crede în visele care îi promiteau revenirea sa, cu atât mai mult, după părerea ei, că anumite motive excludeau posibilitatea maternităţii. Mi-aţi vorbit de şedinţele mediumice în cursul cărora copila anunţase în două rânduri revenirea sa şi aţi mai adăugat că la ultima şedinţă ea a declarat că nu va veni singură, ci cu o soră mică.

Mărturia pe care v-o dau aici poate confirma
cazul acesta unic. Primiţi, vă rog, profunda
mea stimă şi afecţiune. Al vostru devotat
Raphael Wigley Palermo, 31 decembrie 1910"

O scrisoare a marchizului Joseph Natoli, personalitate bine cunoscută în Palermo, adresată domnului doctor Carmello Samona:

„Palermo, 1 ianuarie 1911. Scumpul meu amic,

Declar cât de minunat, după părerea mea, din punct de vedere metapsihic, este fenomenul care s-a produs la tine. în luna august a anului trecut, principesa de Formosa, bunica ta, mi-a revelat că soţia ta, după pierderea adoratei sale copile, a văzut-o în vis, prezicându-i reîntoarcerea în această lume şi că acest vis a fost confirmat în mai multe şedinţe mediumice, în cursul cărora defuncta copilă anunţă revenirea sa în compania unei mici surori.

Te îmbrăţişez şi te salut. Iubitorul tău G "

Scrisoarea principesei Niscemi, mama ducelui de Areriella, deputat în parlamentul italian:

„Vila,
Niscemi
Amabilul
meu
amic,

Am participat la consolarea Adelei şi a voastră prin naşterea celor două copile şi atest prin aceasta că înainte de venirea lor în lume mi s-a povestit visul mamei şi profeţiile care s-au făcut, lucruri ce sunt cu adevărat minuni.
M. de Niscemi"
Declaraţia contelui - Ferdinand Monroy de Ranchibile, eminentă personalitate din lumea politică şi literară a oraşului Palermo, către domnul doctor Calderone:
„Palermo, 4 ianuarie 1911. Scumpe amice,
Pot să te asigur că acum un an, în cursul lunii mai, soţia doctorului Carmello Samona, Adela Monroy, fiica regretatului meu frate Albert, prinţ de Formosa, se gândea că va da naştere la doi copii gemeni de sex feminin. Modul de prezicere al naşterii celor doi copii a născut pe buzele mele un surâs de neîncredere; pe de altă parte, ea îmi mai declară că a visat pe scumpa sa Alexandrina, pe care o crudă boală i-o răpise cu câteva zile mai înainte, în cursul lui martie, în care îi anunţa că va reveni pe pământ. Adela a mai adăugat că fetiţa va veni însoţită de o mică soră.
Asemenea asigurări, de multe ori repetate prin scumpa mea soţie, le primeam cu o neîncredere desăvârşită.
Mare mi-a fost deci surpriza de a vedea fericita prezicere împlinită, şi în plus că una din copile are înfăţişarea perfectă cu aceea a copilei decedate.
Nu înţeleg fenomenul, ca să-l pot comenta, dar afirm cu toate acestea că faptul constituie o minune.
Tu poţi face uz de această scrisoare cum vei crede şi în interesul studiilor tale. O frăţească îmbrăţişare de la al tău
Ferdinand de Ranchibile"
Exemple de asemenea fenomene sunt foarte dese pe suprafaţa pământului, dar ori nu li se dau crezare, ori se pierd în sânul unui anumit cerc de ştiutori, nedându-se publicităţii. Un caz de reîncarnare foarte interesant, petrecut în Franţa, a fost descris de dr. Henri Durville, în revista „Psyhic Magazine", în ianuarie 1914. Voi expune pe scurt părţile esenţiale ale acestei lucrări, privitoare la reîncarnarea doamnei Laura Raynaud. Această femeie nu mai trăieşte azi. Era dotată cu o mare putere de vindecare şi bolnavii vindecaţi de ea se numără cu miile. Toţi îi poartă o mare recunoştinţă. Doctor Durville a cunoscut-o şi mai apoi a avut-o ca ajutor în

sanatoriul său. Iată ce ne relatează dânsul despre această femeie:
„Povestea pe care o voi relata aici va părea ciudată multora, mai ales celor care nu cunosc mai de aproape manifestările sufletului. Această istorie este curioasă prin faptele neprevăzute care o alcătuiesc şi interesantă prin problema filosofică pe care ne-o prezintă şi care merită discutată şi cercetată. Cum asemenea cazuri sunt excepţionale, ţin să relatez acest caz cu oarecari detalii. Mă voi sili a raporta pe cât posibil cuvintele exacte ale martorilor, pentru a oferi cititorilor o cât mai mare garanţie. Voi cita numele şi adresa acestor martori pentru că numai aşa se va putea

da crezare şi se vor putea cerceta şi mai mult asemenea fenomene. Unul din personajele acestei întâmplări preferă să fie desemnat doar prin iniţialele numelui său. Răspund dorinţei sale, regretând rezerva sa. îl voi desemna cu iniţialele M. G. De asemenea, fiind în joc o familie foarte onorabilă din Genova, în care a trăit altădată doamna Laura R., nu voi putea spune numele ei întreg, ci o voi indica numai prin prenumele Jena şi prima literă a numelui de familie - F. Nu o cunosc şi nu sunt în nici o relaţie cu ea şi tocmai din acest considerent nu îmi pot permite să-i folosesc numele într-o istorie de reîncarnare. Mai ţin să se ştie că ideile care vor urma nu sunt ale mele; relatându-le, mă detaşez de propria mea personalitate şi de concepţiile mele ştiinţifice şi filosofice. Doresc să fiu numai un înregistrator care a luat note şi le expune apoi publicului. îmi dau deci silinţa să fiu cu totul imparţial. Pe când Laura era încă mică, nu se arăta ca ceilalţi copii de vârsta ei. Mama sa - o femeie cumsecade, care avea cam 50 de ani - a venit la Paris şi între altele îmi spunea: „Fiica mea Laura a avut din copilărie idei pe care noi, părinţii, nu le înţelegeam. Le avea din propria ei conştiinţă, fără să le fi auzit sau învăţat de undeva. Câteodată chiar ne plictisea cu poveştile ei şi i-am spus că o să înnebunească dacă va continua să se gândească la asemenea lucruri. Ea spunea că cele ce vorbeşte preotul în biserică nu sunt toate exacte şi ideile sale erau aşa de puternice că refuza să meargă duminica la biserică cu prietenele sale. De multe ori, ca să o convingem să meargă la biserică, foloseam biciul. Preotul satului se interesa întotdeauna de fiica mea pentru că îi părea inteligentă şi îi plăcea să discute cu ea. în toate discuţiile ei cu preotul, contesta existenţa raiului, a purgatoriului şi a iadului şi insista să spună că spiritul omului după moarte revine iar, după un timp oarecare, pe pământ, într-un alt corp. Atunci preotul se supăra foc că nu o poate corija şi se depărta de ea ridicând din umeri. Preotul acesta slujeşte şi azi în regiunea Sommei, în satul Aumont; are 72 de ani şi se numeşte Geimbafd. Cu trecerea anilor, ideile ei -în loc să se şteargă - se întăreau şi mai mult. La 17 ani ea veni în oraşul Amiens. Aici se născu în ea ideea să atingă cu mâinile pe bolnavi ca să-i vindece şi în orele de confidenţă ea expunea vecinilor şi prietenilor

concepţiile ei asupra nemuririi sufletului. Nu voi mai vorbi despre această epocă, ci voi veni direct la anul 1904 anul când se mărită. Luând contact cu prietenele sale din această epocă, am aflat că ea susţinea cum că omul posedă un principiu spiritual nematerial care trăieşte mai departe după moartea trupului fizic, dar această viaţă sufletul nu şi-o petrece în vreun paradis sau infern depărtat, ci în spaţiu, şi că după un timp sufletul revine pe pământ pentru a se reîncarna. Laura spunea prietenelor sale că îşi aduce aminte că a trăit altădată şi îi face plăcere să povestească din această viaţă precedentă doar unele episoade, pentru că nu şi-o reamintea în întregime. Casa unde a trăit, mai exact exteriorul acestei case, parcul care o înconjura, împrejurimile, cerul azuriu, toate erau în mintea sa ca un tablou luminos. Ea spunea că ar recunoaşte casa ca şi un amator de tablouri o pânză care i-a plăcut cândva. Se vedea în acea existenţă, dar nu cunoştea amănuntele acelei vieţi. Se vedea la 25 de ani şi îşi descria persoana din acea viaţă, dar despre familia ei nu-şi mai amintea nimic. Bărbatul său, Pierre Raynaud, care locuieşte în Paris, strada Petrarca, mi-a mai spus din ceea ce a auzit de la soţia sa următoarele: „Domnule doctor, eu sunt neîncrezător în

fenomenele ce se referă la suflet, şi cu toate acestea recunosc că în povestea pe care mi-a istorisit-o soţia mea sunt lucruri foarte ciudate. Vă pot asigura, domnule doctor, că soţia mea din primele zile ale căsniciei noastre mi-a povestit despre viaţa pe care a trăit-o altădată. Nu-mi aduc aminte cu precizie de tot ce mi-a vorbit în această privinţă, dar pe cât îmi reamintesc, ea spunea că se vede tânără şi bolnavă de piept, rătăcind toată ziua printr-un mare parc, într-o ţară pe care nu putea să mi-o indice, dar al cărei cer era mai totdeauna senin. Dumneavoastră ştiţi că doamna Raynaud, deşi născută în nordul Franţei, este un tip meridional, cu o piele creolă şi păr negru, şi cine o vede crede că este din sudul Europei. Soţia mea îşi explică fizicul meridional ca o urmare a fizicului din viaţa sa anterioară, ca un ecou al fostului ei fizic. îmi amintesc că ea avea credinţa şi era convinsă că îşi va regăsi cândva locul naşterii sale din acea viaţă. Ei bine, în ceea ce a văzut şi descoperit la Genova într-una din călătoriile sale, sunt lucruri foarte interesante, de o coincidenţă uimitoare cu cele ce îmi povestise înainte."

O veche prietenă a doamnei Raynaud, doamna Dutilleu, care locuieşte la Amiens, în strada Damartin numărul 2, mi-a povestit o istorie asemănătoare cu cea pe care mi-a expus-o domnul Raynaud. De la ea am aflat câteva detalii noi.

„în multe seri am stat amândouă de vorbă şi prietena mea mi-a vorbit de viaţa ei anterioară, petrecută scurtă vreme, sub un cer mai plăcut ca al nostru. Ea se plângea de clima rece a nordului ţării noastre şi spunea că patria sa de altădată avea un cer mai albastru, mai vesel şi un aer mai cald. Anii au trecut. Laura îşi realizase visul său din copilărie, de a vindeca pe cei care suferă. îi atingea cu mâinile pe bolnavi şi prin aceasta obţinea vindecări care ne uimeau. Faima vindecărilor sale se duse departe. Bogaţi şi săraci se îngrămădeau în casa ei din strada Enguerand, la Amiens, pentru a găsi o alinare. Oameni de cea mai înaltă consideraţie de prin împrejurimi - magistraţi, avocaţi, medici - veneau la consultaţie. Dar de la o vreme doamnei Raynaud nu-i mai plăcu la Amiens şi dori să vină la Paris, tocmai când lumea o asalta mai mult şi o venerau ca pe Dumnezeu".

încă din anul 1911 am avut-o alături de mine pe doamna Raynaud. în acest timp am avut ocazia, zi de zi, să studiez

facultăţile sale şi ideile ei originale. Pot să afirm că din punct de vedere mental ea este perfect echilibrată. Nu este o psihopată, nu are halucinaţii, nici idei bolnăvicioase. Este o femeie calmă, rezonabilă şi are o mare credinţă în puterea vindecătoare a mâinilor sale. Rezultatele pe care le-am văzut eu singur, îndreptăţesc această încredere. în afară de aceasta, are o admirabilă intuiţie, graţie căreia mi-a prezis un număr mare de evenimente din viaţa mea. Cu toate acestea, n-am putut să accept ceea ce spunea referitor la vieţile anterioare ale omului. Aveam nevoie de probe sigure. Doamna Raynaud mi-a vorbit de multe ori despre viaţa ei precedentă, dar nu puneam mare preţ pe această istorioară, pentru că nu vedeam posibilitatea unui control serios asupra celor spuse de ea. îmi vorbea că a trăit cu siguranţă într-o ţară din sudul Europei, într-o casă cu mult mai mare decât o casă obişnuită, care avea o terasă mare în faţa sa. Casa avea două etaje, numeroase ferestre mari şi arcuite în partea de sus şi o terasă superioară. Pe

această terasă superioară îmi spunea că îi plăcea să se.plimbe când era tânără, brunetă şi cu ochi mari şi negri. Era însă tristă pentru că era grav bolnavă. Tuşea şi îşi vedea curând moartea, din cauza bolii pulmonare. Avea un caracter mândru, sever, chiar răutăcios. Desigur că boala o făcea şi mai răutăcioasă. Era molâie şi îi plăcea să rătăcească singură, leneşă, prin parcul casei. Acest parc avea copaci mari, bătrâni, şi urca în pantă ascendentă în spatele casei. Lateral şi în spatele lui erau case mărunte, locuite de un mic grup de muncitori. Moartea a surprins-o la 25 de ani, slabă, cu totul epuizată. Mai mult de o jumătate de secol a trăit în spaţiu, după care s-a reîncarnat în satul Aumont, din provincia Sommei.
Iată pe scurt ceea ce îmi repeta din când în când.
în anul 1912, principesa Fazyl - care locuieşte la Paris, strada Faisanderie numărul 116 - într-o zi aflându-se la mine şi fiind obosită, se întinse puţin pe pat. Doamna Raynaud îi ţinea companie. Atunci prinţesei îi veniră în minte amintiri din copilărie, Egiptul cu cerul său de foc, cu arbori de mimoze, cu portocalii, cu smochinii, cu palmierii săi şi Nilul cu apele sale când verzi, când roşii, pe malul căruia se plimbă frumoasa pasăre ibis. Aproape de acest fluviu îşi vedea casa familiei sale, albă, înconjurată de o grădină ce se lasă în pantă până la apă. „Şi eu - interveni atunci doamna Raynaud - am cunoscut o ţară plină de soare, dar nu în această existenţă." Şi ea povesti principesei amintirile sale din viaţa ei anterioară. „Nu ştiu dacă este în Egipt această localitate unde am trăit cândva. Cred că nu, pentru că nu-mi aduc aminte de vreun fluviu; cred mai curând că este în Italia. De altfel am sentimentul că într-o zi voi revedea această localitate, aşa de clar o am în mintea mea." Principesa surâse la auzul celor descrise, nu neîncrezătoare, dar surprinsă.
La începutul lui martie 1913 am primit o scrisoare din Genova, care mă chema lângă o doamnă din aristocraţia genoveză. Tocmai atunci mă aflam în plin congres internaţional de psihologie experimentală şi eram foarte ocupat cu prezidarea comisiei mele. Nu puteam deci părăsi Parisul. Din fericire, bolnava o cunoştea şi o simpatiza pe doamna Raynaud, care o mai magnetizase. Am rugat-o atunci pe doamna Laura să plece în Italia. Acest voiaj s-a

arătat plin de surprize pentru ea. Sosind la Turin, doamna Raynaud a avut vaga impresie că regiunea nu-i este străină. I se părea că a mai văzut-o cândva, deşi nu mai călătorise niciodată pe acolo, nici nu citise vreo carte care să descrie această parte a Italiei. Ajunse la Genova. Ceea ce era până acum numai o părere, ajunse pentru ea o certitudine. Cunoştea perfect oraşul şi împrejurimile. Era sigură că a trăit aici în existenţa precedentă. Sosind la locul unde era aşteptată, după puţin timp îşi mărturisi amintirile şi dorinţa sa de a cerceta locul şi casa unde şi-a petrecut în viaţa trecută scurta ei existenţă. Domnul M. G., spiritist convins, se oferi de a însoţi pe doamna Raynaud în cercetările sale. Cunoscând Genova perfect, o rugă pe doamna Raynaud să-i descrie casa în toate datele de care îşi aminteşte. „Există, nu chiar în Genova -spuse domnul M. G. dar în împrejurimi, o casă mare care îmi pare că se potriveşte ca formă şi arhitectură cu cea pe care dumneavoastră mi-o descrieţi. Să mergem acolo." S-au suit în automobil şi, străbătând Genova, în curând s-au oprit în faţa unei

case mari, albe. „Nu, nu este aceasta, zise doamna Laura, deşi cunosc aceste locuri. Casa mea nu e departe de aici. Să mergem, o vom găsi dacă o luăm la stânga. Vom urca un drum în pantă şi de pe acest drum vom zări printre copaci casa unde am trăit eu." Automobilul o porni după indicaţiile date şi ajunseră pe un drum în urcuş la o casă mare, albă, care, corespundea exact celor descrise de doamna Laura, o casă mare, pătrată, cu o terasă în faţă, jos, şi o altă terasă mare deasupra, cu numeroase ferestre mari, arcuite în partea de sus, în stilul renascentist italian, cu un parc ascendent în spate. „Ah - spuse domnul G. - aici este casa familiei S., familie foarte cunoscută în Genova." „Aici am trăit eu - adăugă doamna Raynaud - acolo, pe terasa aceea mă plimbam adeseori, slabă şi bolnavă. Eram foarte suferindă şi tristă. Aici am murit în floarea vârstei, acum un secol." Şi automobilul porni înapoi, ducând pe doamna Raynaud şi domnul M. G. mulţumiţi de descoperirea făcută. Reîntoarsă la gazda sa, doamna Raynaud la masa de seară a dat câteva detalii şi a evocat cu plăcere amintirile existenţei sale anterioare, după care adăugă: „îmi aduc aminte că nu am fost înmormântată ca toată lumea, la cimitir, ci corpul meu odihneşte într-o biserică. Sunt sigură de aceasta." Toţi au rămas uimiţi. Dar timpul a trecut, doamna Raynaud şi-a terminat misiunea la Genova şi trebuia să se reîntoarcă în Franţa. Aveam mare nevoie de dânsa pentru bolnavii mei şi ea, de asemenea, dorea să se reîntoarcă înainte de închiderea congresului psihic- experimental. Când a revenit am aflat de surprizele pe care i le-a rezervat călătoria şi imediat m-am hotărât să verific până în limitele posibilului cele spuse de colaboratoarea mea. Mai întâi: existase în casa descrisă la Genova o tânără care putea fi identificată cu doamna Raynaud, brunetă, mereu bolnavă, moartă de o boală pulmonară, în urmă cu aproximativ un secol? Şi dacă a existat, unde a fost ea îngropată? Am pornit la cercetare prin intermediul unui prieten de la Genova şi nu mică mi-a fost surpriza constatărilor sale. într-adevăr, biserica San Francisco d'Albaro păstrează în condica sa actele de deces ale persoanelor moarte în casa albă indicată de doamna Laura Raynaud ca fiind a sa. în această condică amicul meu a descoperit un act a cărui copie mi-a trimis-o şi din care

reproduc câteva date, în afară de numele de familie pe care îl voi desemna cu litera S.
Doamna Jeana S. a murit de răceală. Termenul „a murit de răceală" într-o ţară caldă ca Italia înseamnă că a murit de tuberculoză pulmonară. Decesul a avut loc în data de 21 octombrie 1809. Corpul moartei este îngropat în biserica Notre Dame du Mont.
în continuare reproduc actul-de deces al Parohiei San Francisco d'Alvaro (Genova):
23 octombrie 1809. Doamna Jeana S., văduvă de B., stând de mai mulţi ani în casa sa, mereu bolnavă, şi a cărei sănătate s-a agravat în acest din urmă timp cu o puternică răceală, a murit la 21 curent, după ce a primit binecuvântarea bisericii, şi azi, cu permisiunea noastră şi autorizaţia scrisă, a domnului primar, corpul său a fost transportat în biserica Notre Dame du Mont. (urmează semnăturile).
Când am primit actul de deces era ora 9 dimineaţa. Eram la masă şi îmi luam micul dejun. în acea zi eram în întârziere cu toată munca mea. Mai mulţi bolnavi mă

aşteptau. înghiţind în grabă, deschideam în acelaşi timp scrisorile primite, mulţumindu-mă să arunc o privire pe semnătura şi natura lor, rezervându-mă să le citesc mai târziu. Şi actul de deces a avut aceeaşi soartă. Am închis hârtiile şi le-am pus pe birou, fugind să-mi văd bolnavii. în cursul dimineţii îmi revine în minte actul venit din Italia, ba chiar am fost întrebat dacă am primit o scrisoare din Italia. Am răspuns că da, dar nu am citit-o încă. îmi amintesc că era un act de deces al unei parohii, era vorba de o moartă cu numele Jeana S. Imediat îmi veni în minte să supun actul venit de la Genova unuia din mediumii clarvăzători, pentru a vedea dacă ar putea să-mi reveleze anumite fapte interesante pentru verificare. Şi pentru ca să nu fie nici o comunicare telepatică din partea mea, nu am citit scrisoarea, pentru ca experimentul să fie autentic. Pentru acest lucru m-am adresat unui medium, doamna d'Elphes, din strada Falguilere numărul 49, pe care am rugat-o să vină la mine să facem o şedinţă. Şedinţa din 28 mai 1913. Şedinţa are loc în biroul meu. După ce mediumul este bine adormit, îi prezint hârtia şi apoi consemnez tot ce-mi spune, fără a o influenţa cu nimic, Iată - notele mele luate atunci:
Această hârtie vine de departe... Ei, dar e departe de aici. Iată, părăsesc Franţa, dar nu trec marea. A! Am ajuns. Sunt în Italia. Marea e aproape. Sunt într-un port. Sunt la Genova. (Urmează tăcere.) Uite mă văd acum în faţa unei case, o frumoasă casă, mare, albă. Dar ce fel de stil are? Văd ferestre largi şi deasupra lor altele, mai mici, care sunt arcuite. La stânga, privind faţada, văd un turn rotund. (Acest lucru este inexact.) Intri într-un mare vestibul urcând mai multe trepte. Casa este pe o pantă, iar în jurul său văd o grădină care se ridică în spate. Văd aici multă lume. Căutaţi - îi spun eu - o doamnă despre care e vorba în hârtia pe care o ţineţi în mână. O doamnă? A! da, o văd, dar această doamnă a murit. Puteţi să-mi spuneţi numele ei? Un nume..., (Caută, suspină, apoi continuă) Nu ştiu dacă nu mă înşel, dar văd numele Jeana. Şi numele de familie? Broglie... In orice caz, acest nume are legătură cu cel care vă interesează. Nu mă pot decide, pentru că mai văd încă două nume care încep cu M... Să fie Modena? Să fie Medicis? (Nici unul nu e exact.) Iată, văd acum unul care e desemnat cu S.

Mediumul fiind foarte obosit, îl deştept.

Şedinţa din 4 iulie 1913. O adorm pe doamna d'Elphes. Când a ajuns în faza de somnambulism, îi dau acelaşi plic care conţine actul de deces şi îi spun:

Ei bine, reluaţi povestirea de unde aţi lăsat-o în şedinţa precedentă. Da... Văd pe Jeana în casa cea mare din Genova. O, dar cât este de suferindă! Tuşeşte şi nu prea are o fire blândă. Are o înfăţişare mândră. Pare că în curând va muri. (Urmează o tăcere.) Continuaţi, îi spun, să vedeţi ce mai e cu Jeana. O văd moartă, dar o văd îngropată într-o biserică. într-o biserică? Da. Biserica este dreptunghiulară, aproape pătrată, cu coloane la intrare, şi mai departe, aproape de altar, se află mormântul Jeanei. Este foarte modest, piatra de pe el nu este orizontală, ci verticală, şi în urma ei mai văd şapte coşciuge. Aparţin rudelor Jeanei. Coşciugul Jeanei e cu totul la stânga, lângă zidul bisericii. Această Jeana n-are ea rude în Franţa? Văd mai multe.

Şedinţa durând de mult timp şi mediumul fiind obosit, o deştept pe doamna d'Elphes.
Doamna Raynaud nu mi-a spus niciodată când a vorbit de existenţa ei anterioară că a fost îngropată într-o biserică. Voiam să o întreb. în acelaşi timp am scris prietenului meu toată comunicarea mediumului şi l-am rugat să vadă dacă descrierea din biserica era exactă. După câteva zile am primit răspunsul, din care extrag următoarele:
„Scumpul meu doctor,
M-am dus duminică la biserica de care te interesezi, situată la oarecare distanţă de Genova. Nu e prea uşor, de cercetat. N-am putut să fac toate investigaţiile pe care le doream în biserică fiind slujba cea mare şi lume multă. Am căutat în zadar mormântul de care îmi scrii, aproape de altar. Biserica este într-adevăr dreptunghiulară, cu coloane la intrare şi în interiorul ei. Mă voi reîntoarce într-una din zilele viitoare pentru a cerceta mai de aproape."
Deci descrierea mediumului părea să nu fie exactă cu privire la mormântul din biserică; restul era exact. După câteva zile primesc noi ştiri din Genova. Amicul a vizitat biserica într-o zi când nu era slujbă, latā noul răspuns:
„îţi trimit fotografia bisericii, n-am putut-o lua altfel din cauza situării ei.
în biserică într-adevăr se afiă un mormânt, aşa după cum ţi-a spus lucida. Este mormântul familiei S., dar nu este chiar lângă altar, ci mai departe, mai jos; ajungi la el printr-o parte.
Nu am putut afla nici numărul defuncţilor îngropaţi în urmatorui mormânt, nici locul ocupat de Jeana. Regret foarte mult."
Am scris atunci din nou amicului meu de la Genova rugându-l să cerceteze dacă familia S. avea rude prin Franţa.
Şedinţa din 11 iunie 1913. O adorm pe doamna d'Elphes, ca şi altă dată, o rog să se transporte la Genova. Spontan îmi spune: Dar ce, Jeana acum s-a reîncarnat? Sunt atrasă către nordul Franţei într-o regiune de câmpie, către un mic sat aproape de un mare oraş. Văd ceva ca un curcubeu care umple satul cu biserica unde odihneşte corpul Jeanei. Ce înseamnă acest curcubeu de care îmi vorbeşti? înseamnă că există un raport între aceste două localităţi. Dar înţeleg acum, în acest sat s-a

reîncarnat Jeana. Dar cum am să ştiu eu în ce sat s-a reîncarnat Jeana, după cele ce îmi spui? Aşteptaţi... Prin oraşul cel mare văd o apă importantă şi apoi o biserică mare, frumoasă. O, cât e de frumoasă! Este o catedrală gotică. (Urmează o tăcere.) Ei, dar eu cunosc această catedrală, este catedrala din Amiens. în acest caz Jeana s-a reîncarnat într-un sat aproape de Amiens. Puteţi să-mi descrieţi casa ei? Aşteptaţi, o caut. A, uite-o! Cât de ciudat, n-are nimic frumos această casă. Ce deosebire faţă de cealaltă! Aceasta .este mică, foarte simplă. Intră şi vezi ce este acolo. Intri direct într-o odaie mare, după ce urci două trepte. Văd apoi o altă odaie şi în faţă o scară

de lemn care duce la un hambar. (Inexact.) în casă văd o fată tânără, este Jeana care s-a reîncarnat. Dar oare de ce s-a reîncarnat într-o casă aşa de modestă? îi văd pe părinţii ei. Sunt nişte ţărani simpli. O văd pe micuţă toată în albastru. Ce este aceasta? Corpul ei este în albastru? Nu, vreau să spun că este îmbrăcată în albastru. Are rochie şi ciorapi albaştri. Aţi mai văzut copii îmbrăcaţi în albastru? Desigur, la ţară se văd copii îmbrăcaţi în albastru. Arunc o privire către doamna Raynaud, care stătea în spatele meu aşezată pe un fotoliu. îmi face semn că ceea ce spune lucida este exact şi că trebuie să o las să continue. Acum fata este mai mare. O văd îmbrăcată ca toată lumea, părăsind satul ei natal. Se duce în oraşul vecin, unde văd că nu stă mult timp. 0 văd acum doamnă... A! Uite! Cine intră aici!? Nimeni nu a intrat, fratele meu s-a mişcat puţin. Nu, nu, cineva a intrat cu voi aici, o doamnă. Ce doamnă? Da, a intrat Jeana, o văd, este aici. (Se îndreaptă către doamna Raynaud.) O, dar este posibil! Da, sunt sigură, Jeana şi doamna Raynaud sunt una şi aceeaşi persoană. Cum aceeaşi persoană? Chiar aşa! Ce, dumneavoastră nu ştiaţi? Doamna Raynaud nu este decât fosta Jeana din altă viaţă.

Mediumul fiind obosit, l-am deşteptat.

într-adevăr, mediumul nu se înşelase. Doamna Raynaud în copilăria ei a fost îmbrăcată în albastru şi s-a născut în satul Aumont, aproape de Amiens. Un asemenea caz atât de complicat nu poate să fie o înşirare continuă de coincidenţe. Desigur, aici ni se propune o problemă care ar trebui să ne pună pe gânduri şi care merită să fie studiată, pentru că e vorba de cea mai importantă problemă a existenţei noastre - nemurirea spiritului şi revenirea lui pe pământ în mai multe existenţe.

Revenirea pe pământ la încarnare

Când spiritul s-a decis şi a plecat la drum spre pământ, pentru a se reîncarna, atunci un cor de spirite cântă un cântec aproape funebru, cântec ce răsună în spaţiu, din sferă în sferă, până la infinit. E plângerea de milă pentru cel ce pleacă spre suferinţe fără de sfârşit. Spiritele înalte îl înconjoară, îl sfătuiesc să fie tare şi să sufere pe pământ fără să murmure împotriva propriului destin. îl sfătuiesc să muncească, să înveţe şi să iubească. El ştie acolo - dar numai acolo - că viaţa

şi suferinţele ce-l aşteaptă au fost alese şi acceptate de el pentru ridicarea sa la lumină, înţelepciune şi putere. Ajuns în lumea terestră, nu-şi mai aduce aminte că el a cerut aceste suferinţe şi cârteşte contra Celui de Sus că i-a hărăzit un destin atât de ticălos. Acolo sus el ştie că numai prin suferinţe şi prin iubire poate să repare greşelile, ruinele, nedreptăţile, crimele pe care Ie-a făcut fraţilor săi în altă viaţă. Dar jos, pe pământ, i se pare că numai el este nefericit şi pe alţii soarta îi copleşeşte cu fericire.
După aceste încurajări ale luminilor din spaţiu, spiritul povăţuitor ia din regiunile senine ale contemplărilor fericite din planul mental şi îl coboară în abisurile unde domnesc pasiunile, unde spiritele urcă şi coboară, unde află ce rău au făcut prin ura lor, ce rezultate au avut prin iubirea lor. Ajung în regiunea marilor curenţi astrali. Trec mai jos prin regiunea eterică încărcată cu electricitate şi, în fine, ajung în

regiunea superioară a atmosferei pământului, unde domnesc marii curenţi magnetici ce învăluie globul terestru. Se coboară în regiunile ce poartă norii şi unde domnesc marii curenţi aerieni. Trec de înălţimile ameţitoare ale munţilor veşnic acoperite de zăpadă, se coboară peste munţii împăduriţi ce îşi cântă melodia lor, se lasă peste regiunile dealurilor ori a câmpiilor unde se răsfaţă viaţa infinită, sub toate formele ei.
lată spiritul ajuns în domeniul materiei fizice, pe pământ, lăcaş al suferinţei, infernul prin care omul trebuie să treacă în evoluţia lui nesfârşită, spre viaţa spirituală întru veşnicie, lată satul sau oraşul în care, din înălţimi, se aude zgomotul vieţii. Spiritul ajuns aici se opreşte, priveşte infinitul parcurs, îşi aduce aminte de lumina splendidă de unde a venit şi se cutremură de întunericul ce domneşte aici jos, pe pământ. Se întoarce către ghidul său şi îi spune: „lartă-mă, nu ştiu ce am făgăduit, nu mi-am dat seama ce am acceptat, ia-mă iar sus în Cer". Şi atunci spiritul-ghid îi răspunde: „Curaj, tu ai jurat că îţi vei îndeplini destinul. Aici pe pământ vei avea o coroană de spini; acolo sus, când te vei întoarce, vei purta coroana fericirii". Spiritul se roagă, spune că nu are putere, şi se îndoieşte că îşi va mai aminti ceea ce a învăţat în Cer. Atunci ghidul îi răspunde: „Observă, crede şi ridică-te prin ştiinţa spirituală pe care o vei afla". Sărmanul spirit, înfrigurat, întreabă: „Unde suntem, la ce popor, în ce familie mă voi reîncarna?" Şi ghidul îi răspunde: „Aici - arătându-i casa şi familia -geniile cereşti care ţin cartea destinului tău au hotărât să te renaşti şi vei trăi pe pământ atât cât ţi s-a hotărât în cartea destinului. îţi spun acum, dar ai să uiţi, te vei naşte în ziua, luna, anul anume şi te vei întoarce de aici în condiţiile următoare -indicând felul morţii sale - şi în ziua, luna şi anul anume. Nu uita că spiritele apropiate de tine, prin dragostea ce le-ai arătat-o în trecut, vor veni şi te vor susţine. Nu uita că sunt cel ce te apăr în viaţa ta terestră. Eu voi veni în somnul tău din nopţile terestre şi te voi povăţui. Să nu le uiţi şi să le urmezi. Şi acum curaj. Adio." Duhul este părăsit de ghid şi este îndreptat către femeia care îi va fi mamă, în care se va încarna, strecurându-se în pântecele ei ca atras de vidul unei pompe pneumatice. în curând un întuneric îi cuprinde fiinţa şi treptat conştiinţa lui şe stinge,

ca şi o candelă lipsită de untdelemn. Un val de uitare vine peste tot ce a ştiut şi văzut în planurile sublime ale fericirii, se aşterne de acum peste mintea lui, începe reîncarnarea terestră. Se poate ca femeia, prin încălcarea Legii divine, să nu vrea să fie mamă; atunci spiritul o părăseşte şi, condus de ghidul care îi reapare, este condus la o altă femeie care îi va permite să se nască în lumea fizică. Şi după cum acest spirit a fost silit, fără să mai revină în planurile superioare, să se reîncarneze imediat în altă femeie, tot astfel copiii care mor în fragedă copilărie sunt aduşi imediat într-o nouă reîncarnare, fără să mai urce în sferele spirituale.

Prin urmare, scara urcării din sfera fizică în cea spirituală şi a coborârii de acolo în cea fizică ar putea fi rezumată astfel:

1. Agonia terestră. Moartea fizică.

2. Naşterea în lumea astrală. Dobândirea facultăţilor astrale. Viaţa în planul astral, purificarea de pasiuni şi sentimente inferioare. Moartea astrală (în cazul spiritelor evoluate).
3. Naşterea în lumea spirituală (în cazul spiritelor evoluate). Viaţa spirituală.
4. Dorinţa de reîncarnare, I se prezintă duhului şi acesta acceptă încercările şi suferinţele din viitoarea viaţă terestră.
5. Agonia spirituală. Uitarea vieţii spirituale.
6. îmbrăcarea spiritului ce se coboară la reîncarnare în noua haină mentală şi astrală.
7. Naşterea pe pământ. Câştigarea de noi cunoştinţe în viaţa terestră.

Circuitul acesta din planul mental, astral şi fizic şi apoi iarăşi invers poate dura zeci de mii de ani, dar toate au un sfârşit. Această roată se va învârti până când omul nu va mai fi legat atât de puternic de bunurile pământeşti, de dorinţe, de pasiuni, de orice ţine de materia fizică. Când omul se va elibera de aceste cătuşe, îşi va termina ciclurile acestor planuri şi deci nu va mai fi supus morţii. De aici încolo spiritul va trăi numai o viaţă spirituală întru veşnicie, în concertul marilor spirite albe, al spiritelor destinului, al spiritelor constructoare de corpuri fizice, al diriguitoarelor evoluţiei plantelor, animalelor şi omului, în concertul conducătorilor de planete şi sisteme solare.

După ce l-am urmărit pe om în ascensiunea lui din lumea fizică în cea spirituală, a spaţiilor infinite, trebuie să precizăm că această ascensiune nu se face la fel pentru toate spiritele, ci diferite de la duh la duh, după gradul său de avansare. Omul neevoluat, apropiat de mentalitatea animală, când va muri va petrece foarte multă vreme în planul astral, şi anume la baza astralului, până când va înţelege această trecere dintr-o lume în alta, până va fi conştient de felul de viaţă pe care a dus-o pe pământ. Apoi, după moartea astrală, se va ridica adormit, inconştient, prin tot restul planului astral, trecând - de asemenea adormit - prin sfera mentală, până în sfera mental superioară (cauzal), unde în mod automat se va

face elaborarea şi sintetizarea faptelor lui de pe când a trăit pe pământ. Rezultatul lor se va înscrie în corpul său cauzal. După aceea va pierde haina mentală, şi marile lumini şi ghidul său îl vor dirija înapoi în lumea mental inferioară, unde îşi formează o nouă haină mentală, care va avea calitatea în raport cu esenţele intelectuale înscrise în corpul său cauzal. Va trece apoi în planul astral, unde va fi îmbrăcat cu noua haină astrală, de o calitate determinată de informaţiile înscrise în corpul cauzal şi se va naşte pe pământ într-un mediu prielnic, unde va avea posibilitatea realizării condiţiilor pentru a-şi pune în acţiune mentalitatea, dorinţele, gradul de înaintare spirituală. Dacă însă e vorba de un duh aparţinând unei lumi mai avansate - de exemplu, un om simplu, cuvios şi credincios atunci spiritul său după moartea fizică se va ridica prin regiunea inferioară şi mijlocie a astralului până în sferele ei superioare. Aici îşi va analiza viaţa trecută, va înţelege valoarea sentimentelor ce l-au agitat pe pământ, îşi va da

seama de înălţimea sau îngustimea vederilor sale mentale cât a trăit printre oameni pe pământ. Când vremea traiului în astral se va fi terminat, el va muri din punct de vedere astral, va dezbrăca învelişul astral şi, adormit, va trece în planul mental interior şi superior, unde se va face automat sintetizarea vieţii trecute, compararea ei cu cele precedente şi rezultatul se va înscrie în corpul cauzal. Pe baza acestor date va fi coborât şi îmbrăcat cu o nouă haină mentală şi astrală şi se va naşte pe pământ.
însă în cazul omului care a dus o viaţă cu pietate, cu milă şi iubire de oameni, care posedă cunoştinţe despre lumea fizică înconjurătoare, care cunoaşte legile ce conduc materia, când va pleca din lumea întunericului şi a suferinţei, spiritul său se va ridica în astralul superior, unde va sta o scurtă vreme pentru analiză şi purificare, apoi conştient va trece în mental; aici văzând, auzind, va învăţa, va analiza, va sintetiza, va înţelege rostul vieţii în veşnicie. Aici va face şcoala spiritualităţii şi apoi, ştiutor, va trăi vreme îndelungată o viaţă plină de fericire. După un timp, în sfârşit, va dori intens să revină pe pământ, dar i se arată greutăţile vieţii terestre. El, conştient de Legile divine ale evoluţiei, le va accepta. Atunci va fi adus în faţa Consiliului spiritelor de care depinde evoluţia omului pe pământ, unde va declara acceptarea sacrificiului ce se impune pentru avansarea lui spirituală. Se întoarce în planul mental, astral şi cel fizic. Rezultă din această descriere că durata vieţii astrale şi nivelul în care se va petrece această viaţă diferă după gradul de evoluţie al duhului. Viaţa spirituală, mentală are o gradaţie şi nu devine conştientă şi mai ales de lungă durată decât pe măsură ce spiritul este mai avansat.

Destinul omului

După ce am asistat la viaţa omului, rând pe rând, în cele trei planuri şi am luat cunoştinţă că el progresează în diferitele lui vieţi, să vorbim acum de importanţa cauzalităţii, care prezidează reîncarnările sale, să vorbim despre destinul omului. Orice lucru sau faptă este rezultatul unei cauze, este efectul acestei cauze. Efectul acesta, la rândul său, poate să devină cauza unui alt efect, şi aşa mereu, se înlănţuiesc cauzele şi efectele din activitatea vieţii unui om. Poporul român spune: „Cum îţi vei aşterne aşa vei dormi". Cu alte

cuvinte, această stare a mea se datoreşte, este efectul unei cauze, a unor fapte făcute de mine într-o altă viaţă. Plecând de la această cunoştinţă, vom şti că viaţa noastră prezentă este urmarea vieţii noastre din trecut. Nu a intervenit în existenţa noastră nici întâmplarea, nici norocul sau nefericirea, ci starea noastră prezentă este urmarea cauzelor anterioare, puse în joc de noi înşine, care au produs efectele din prezent. N-am ştiut de această înlănţuire până acum şi le-am socotit ca venind din neant, fără nici un motiv. Sălbaticul neştiutor de legile care domnesc în lumea fizică, crede că fenomenele fizice ca ploaia, fulgerul, norii, vântul sunt produse fără cauză, din întâmplare. Ca şi sălbaticul în faţa fenomenelor fizice, tot aşa şi omul civilizat, în domeniul moral şi spiritual consideră actele morale şi spirituale ca nefiind conduse de legi determinate, ci create prin capriciul naturii. Când omul a cunoscut legile care conduc materia şi după care se produc fenomenele fizice şi chimice, atunci el a

putut să intre în studii amănunţite şi să supună aceste legi şi această materie trebuinţelor sale, în folosul vieţii sale terestre. în viitor, când va cunoaşte şi din regulile care prezidează în lumea mentală şi spirituală, va putea să le dirijeze, va şti să lucreze pentru ridicarea lui morală şi spirituală şi nu va mai fi purtat ca un fulg în toate părţile de valurile ignoranţei. Va şti că destinul său, ca orice pe lume, este supus şi el legilor şi că, lucrând în acord cu aceste legi, va putea să determine anumite împrejurări şi deci să-şi croiască viitorul dorit. Când omul va şti că este supus unui destin creat de el, va căuta ca faptele, gândurile şi vorbele lui să fie de acord cu legile morale şi mentale ale binelui şi ale iubirii, ajungând astfel la un destin fericit. Destinul este deci legea cauzalităţii, legea cauzei şi a efectului : „Ce vei semăna, aceea vei culege".

Omul în cursul vieţii sale emite din fiinţa lui trei feluri de forţe: forţa mentală - pe planul mental, dând naştere la cauzele pe care noi le numim gânduri; forţa astrală -pe planul astral, prin ceea ce numim dorinţe; forţa fizică - pe planul fizic, pusă în acţiune de cele precedente şi desemnată cu numele de fapte. Trebuie să ştim că energiile mentale acţionează în planul mental, dar reacţionează şi asupra planurilor inferioare, deci ele sunt cele mai înalte, cele care pun în vibraţie şi pe cele astrale, şi pe cele fizice. Să nu pierdem din vedere că omul real, spiritul, şi-a făcut el corpul unde locuieşte şi că rămâne la voinţa lui să-l înfrumuseţeze sau să-l lase să se ruineze. Noi suntem creatorii destinului nostru.

Forţele plecate din spiritul nostru produc vibraţii ce se propagă prin materia mentală a spaţiului, pe care o atrag, o fasonează, formând - după înălţimea acestor vibraţii -un corp mental mai fin sau mai grosolan, după calitatea gândurilor spiritului. Aşadar, cu cât acest corp mental va fi mai fin, cu atât facultăţile noastre mentale din viaţa viitoare vor fi şi ele mai înalte.

Prin urmare, să înţelegem bine: nici o facultate mentală, nici o putere de raţionare nu se naşte de la sine, ci ele sunt rezultatul gândirii noastre, mereu repetate într-o viaţă. Nici o imagine mentală, o dată creată, nu se mai pierde. O sumă mai mare sau mai mică de imagini constituie o facultate

mentală. Ea creşte, se dezvoltă de câte ori o imagine de acelaşi fel se mai adaugă.
Cunoscând această lege, să ne silim să construim gradat învelişul mental pe care îl dorim, gândind, citind, reflectând mereu la probleme abstracte, morale şi intelectuale de ordinul cel mai înalt.
Moartea, după cum am văzut, ni distruge aceste facultăţi şi, ajunşi în planurile superioare, le întărim şi venim cu ele în viaţa viitoare mai accentuate. Pe lângă aceasta, şl viitorul creier fizic şi astral vor fi astfel construite ca să permită acestor facultăţi dezvoltate să se exprime în viaţa terestră. Dacă gândurile noastre au fost pe pământ frumoase, înalte, de bine, le vom aduce şi mai bune, şi mai frumoase în viaţa viitoare. Dacă am avut gânduri josnice, de ură şi fapte rele, vom reveni cu mintea stăpânită de asemenea tendinţe spre rău.

Cel mai important de reţinut este că gândul - de orice natură ar fi el: inferior sau superior - vatămă sau ajută în prezent şi viitor nu numai celui care l-a emis, ci are o influenţă asupra mai multor oameni. într-adevăr, o gândire, o idee născută în corpul mental al unui om, produce vibraţii în spaţiu şi dă naştere unei imagini formate din materie astrală, care va trăi o vreme în spaţiu şi va rămâne legată de cel care a produs-o printr-un fel de legătură magnetică. Dacă această formă-gând ia contact şi cu o altă persoană, atunci se leagă de ea şi o influenţează într-atâta încât va produce prin prezenţa sa o anumită modificare în viaţa ei şi se va stabili o legătură de viitor între această persoană şi cel ce a produs forma-gând. La viitoarea reîncarnare, oamenii aceştia se vor aduna la un loc, fie pentru bine, fie pentru rău, după cum a fost gândul celui ce a gândit odată.
A doua categorie de energii pe care omul le desfăşoară în viaţa lui terestră sunt acelea care au ca scop obţinerea lucrurilor care îi plac din lumea exterioară. Acestea sunt dorinţele şi pornirile noastre. Aceste dorinţe lucrează asupra celui care Ie-a produs, construiesc şi fasonează corpul lui astral, după felul şi calitatea acestor dorinţe. Ele sunt cele care vor determina trăirile pe care le va resimţi duhul în planul astral, după moartea fizică, şi tot aceste dorinţe vor determina viitorul corp astral din reîncarnarea viitoare. Când aceste dorinţe sunt bestiale, brutale, ticăloase, ele vor genera boli congenitale, cretinism, epilepsie şi în general tulburări nervoase de tot felul. De asemenea, aceste dorinţe pot genera şi deformaţii fizice şi chiar monstruozităţi.
Locul unde se va reîncarna un om va fi determinat de felul dorinţei lui înscrise în corpul astral, şi anume în locul unde va putea să şi le satisfacă. După cum imaginile mentale i-au influenţat pe alţi oameni, dorinţele produc şi ele nişte imagini care, la rândul lor, influenţează pe semenii noştri. Astfel, o iubire sinceră sau o ură feroce pentru o altă persoană leagă puternic aceste două persoane atât în viaţa actuală, cât şi în viaţa viitoare, şi ele se vor urmări una pe alta cu iubirea sau cu ura lor, toată existenţa viitoare. Să presupunem că resimţim o ură grozavă contra cuiva. Imaginea urii emisă de noi se va agăţa de el determinându-Isă cadă într-o iritare atât de puternică încât va ucide pe cineva. Acest ucigaş va

avea destinul său ticălos potrivit faptei sale, dar şi cel ce îi trimise mental ura lui va avea un destin tot aşa de prost ca şi criminalul, cu toate că poate nu se vor mai întâlni în alte vieţi pe pământ. Autorul urii, când va reveni pe pământ, va fi lovit de o nefericire din senin, deşi în viaţa prezentă omul nu a făcut nimic care să justifice o asemenea nenorocire; cu toate acestea, nimic nemeritat nu poate să i se întâmple unui om. în prezent nu mai ştie ce a făcut altădată, dar lipsa memoriei nu înlătură legea cauzei şi a efectului. Prin urmare, dorinţele noastre de azi lucrează asupra noastră, formează natura noastră astrală, care la rândul său va avea o influenţă asupra corpului fizic în viitoarea reîncarnare. Ele vor determina şi locul unde ne vom naşte şi au influenţă şi asupra altora, atrăgându-i în jurul nostru în vieţile viitoare.

A treia categorie de energii sunt cele care se manifestă în planul fizic, şi anume faptele noastre. Această serie de energii au o influenţă mai mare asupra altor

oameni decât asupra noastră înşine. Ele sunt cele care vor determina anturajul nostru viitor, ba chiar şi împrejurările sau mediul în care ne vom naşte în viior. Dacă am făcut bine în viaţa prezentă, am mângâiat, am alinat, am ajutat cu fapta pe semenii noştri, sau dacă pe de altă parte i-am nenorocit prin fapta noastră, în viaţa viitoare ne vom naşte în împrejurări favorabile sau nefavorabile, potrivit faptelor noastre.
Dacă am sprijinit pe cineva pe plan material, ne vom bucura în viitor de un destin favorabil din punct de vedere material. Dacă am cauzat semenului nostru mizerie materială, vom avea şi noi destinul nostru viitor deplorabil şi ne vom naşte în circumstanţe care ne vor provoca suferinţe fizice sau mizerie materială. Aceste consecinţe sunt independente de motivul care l-a îndemnat pe om să facă fapta bună sau rea. Prin urmare, dacă un om a semănat fericire pe pământ pentru alţii, va recolta şi el fericire când va reveni pe pământ în viitoarea reîncarnare, indiferent de motivul care l-a îndemnat să facă acele fapte. Cu toate acestea, şi motivul care l-a îndemnat să facă un bine sau un rău îşi are urmarea lui aparte în destinul omului. Cineva, de exemplu, construieşte un azil pentru adăpostirea unor bătrâni neputincioşi. Dacă această faptă a făcut-o ca să se recomande lumii sau pentru o distincţie socială oarecare, el va recolta binele pe plan fizic în viitoarea reîncarnare, dar motivaţia - şi anume satisfacerea mândriei, a orgoliului personal - îşi va produce efectul asupra destinului său, astfel că în viaţa viitoare, deşi va fi înconjurat de abundenţă, de o casă luxoasă, în mijlocul bogăţiei sale va trăi nefericit, fiind un om desconsiderat. Tâlharul care fură de la cei cu avere şi mai dă săracilor, pentru fapta sa că a furat va avea de suferit, va fi izolat, trist, dar va fi bogat, ca urmare a dărniciei lui din trecut. Şi după cum cel ce a făcut binele va recolta binele, tot aşa cel ce face rău pe plan fizic va recolta rău, chiar dacă a fost împins de motive bune. Un exemplu dintr-o mie. Un şef, în vederea corectitudinii, a exemplului şi a bunului mers al unui serviciu, dă afară din slujbă un funcţionar. L-a lovit deci în existenţa sa materială. Pentru gândul lui bun, pentru motivul că a dorit să fie corectitudine în viaţa omului, el va recolta în viitor o mulţumire deplină, dar ca urmare a aruncării pe drumuri a

unui frate al lui, va recolta o situaţie materială nu tocmai de râvnit. Prin urmare, una este fapta comisă şi altul motivul pentru care s-a comis acea faptă, dar trebuie să spunem că între fapta fizică şi motivul care a determinat această faptă, motivul are o rnai mare putere în determinarea viitorului destin.

într-o viaţă sau în mai multe producem când bine, când rău faţă de atâtea persoane, încât revenind într-o viaţă viitoare, nu ne putem achita datoriile faţă de toată lumea. Astfel, va trebui să venim în mai multe corpuri, în mai multe reîncarnări, ca să ne putem achita datoriile faţă de toţi cei cărora le datorăm. Trebuie să venim de mai multe ori la viaţa fizică, pentru că se poate ca într-o singură reîncarnare să nu-i întâlnim, să nu se fi încarnat toţi cei faţă de care suntem datori, sau chiar dacă s-au reîncarnat o dată cu noi, destinul i-a chemat în altă societate, în alt neam şi se cere neapărat ca în viitoarele reîncarnări să ne întâlnim, pentru ca prin iubire să răscumpărăm faţă de ei greşelile noastre din altă viaţă.

înaltele spirite ale destinului sunt cele care reglează ordinea achitării datoriilor contractate pe pământ. Sufletul este condus la reîncarnare într-o anumită naţiune, rang social, într-un anumit corp şi pentru o anumită durată de timp, astfel ca să-şi anihileze cât mai multe din efectele ca urmare a cauzelor produse de el cu gândurile, dorinţele şi faptele sale în vieţile precedente. După epuizarea lor va reveni iar şi iar, pentru achitare până la ultima centimă, a faptelor, sentimentelor şi gândurilor sale faţă de alţii. Voi cita un exemplu. Un copil se naşte într-o familie de care prin trecutul său este legat. El trebuie să primească de la aceşti părinţi fizicul care îi este necesar în viaţa prezentă. Dar cum în destinul său este înscris ca el în actuala viaţă să se bucure de o largă situaţie materială şi cum părinţii săi sunt săraci, copilul va plăcea unor oameni bogaţi, care îl vor adopta. Ei bine, omul bogat este fostul datornic al acestui copil, pentru că într-o altă viaţă duhul încarnat acum în acest copil l-a scos din mizerie. Acum acest copil este adoptat pentru ca astfel omul să se achite de binele ce acest spirit i l-a făcut altădată. Pentru cei neştiutori, aceste împrejurări par născute din întâmplare. Ele însă nu sunt decât efectele unor cauze care s-au produs în trecut. E destinul care cere această desfăşurare a evenimentelor, după conduita omului în trecut.

Acest fapt iese în evidenţă şi în cazuri de accidente feroviare, naufragii, inundaţii, cutremure etc. Astfel, un tren - din cauza neatenţiei mecanicului - deraiază şi se distruge aproape în întregime. Nemulţumiţi de soarta lor, angajaţii - constructorii liniei, cantonierii etc. - vor îndrepta gândul lor de ură către instituţia căilor ferate şi mai ales asupra conducătorilor ei. Dar lumea nu ştie că au plecat cu acest tren toţi cei care au în destinul lor o datorie de plătit, şi anume de a pieri brusc printr-un accident. Vor pierde trenul sau vor renunţa la drum toţi aceia care nu au înscris în destinul lor o astfel de datorie. Cazul se va prezenta mulţimii neştiutoare ca fiind o „scăpare providenţială", dar realitatea este că aceştia nu trebuiau să părăsească planul fizic printr-o astfel de moarte precipitată.

Fiind dat că spiritul trebuie să revină pe pământ până ce va achita toate obligaţiile sale, până ce va şterge datoriile înscrise în destinul său, şi cum pe de altă parte omul în fiecare existenţă gândeşte, simte, făptuieşte şi înscrie o

pagină nouă în cartea destinului său, se pune întrebarea: Când va putea omul să se elibereze de datoriile lui şi să şteargă cele înscrise în destinul său?
Din cele descrise până acum am văzut că omul este legat de mediul înconjurător, de obiectele şi fiinţele din jurul său care i-au plăcut şi pe care Ie-a dorit. Această atracţie îl va menţine legat de acest fel de obiecte şi dorinţe şi în reîncarnările viitoare. El se va reîntoarce în viitor la acel loc unde va putea realiza dorinţa sa din trecut.
Orice acţiune este pusă în funcţiune de o dorinţă. Facem o acţiune nu pentru ca să ne aflăm în treabă, ci pentru ca să obţinem uri obiect dorit, pentru a ne bucura de fructul acţiunii noastre. Un profesor, de exemplu, predă cunoştinţe tineretului nu numai pentru plăcerea de a lumina şi pe alţii, dar mai ales pentru a-şi câştiga

existenţa. Toată lumea munceşte împinsă de dorinţa de a-şi face o existenţă mai înlesnită, iar nu numai din plăcere a muncii în sine.
în toate acţiunile umane motorul este dorinţa. Ea leagă mereu pe om, îl obligă ca mereu să înscrie faptele bune sau rele în destinul său şi mereu revine să se achite de cele înscrise. Cu cât aceste dorinţe vor fi mai puţin materiale, mai puţin egoiste, cu atât omul se va apropia mai mult de ora când nu se va mai încarna. Gândurile şi dorinţele noastre au reflex în viaţa fizică, greşelile făcute în corpul de carne trebuiesc expiate prin corpul de carne. Toate existenţele noastre se leagă unele de altele, binele şi răul făcut de noi se repercutează în viaţa sau vieţile viitoare. Dacă ticăloşii şi răii par a-şi fi terminat viaţa lor în belşug şi pace, o ştim acum, ora justiţiei le va suna şi lor şi suferinţele pe care le-au produs altora le vor suferi şi ei odată.
Omule, fii răbdător, suportă cu curaj încercările inevitabile şi chiar necesare avansării tale spirituale, pentru că ele vor reduce ignoranţa ta şi te vor pregăti pentru un viitor mai bun. Fii bun şi virtuos, pentru a nu fi prins în grozavul angrenaj al răului. Fugi de bucuriile josnice, de agitaţia mulţimii. Nu în mândria onorurilor şi averilor vei afla înţelepciunea, ci prin muncă, practicarea carităţii şi a meditaţiei în faţa conştiinţei tale şi a naturii - această admirabilă carte care poartă semnătura lui Dumnezeu.
în orice fiinţă să vezi un spirit frate cu tine şi să ştii că toţi la un loc una suntem cu Spiritul suprem, cu Spiritul Celui fără de început şi fără de sfârşit. Dumnezeu a vrut -găsind că a sosit momentul - să se facă revelaţia prin comunicările spiritelor în toate punctele globului şi în mod uniform, despre existenţa spiritului care nu moare, ci îşi schimbă numai existenţa. în aceste comunicări ni se spune că toţi avem acelaşi început, toţi parcurgem acelaşi drum şi toţi suntem meniţi să ajungem la acelaşi final.
Răspândirea spiritismului este acum unul din cele mai mari evenimente ale istoriei pământului. O filosofie nouă de cea mai înaltă moralitate ni se prezintă acum. O ştiinţă vastă se deschide cercetărilor minţii omeneşti şi la orizontul vremurilor viitoare o religie generală va cuprinde tot pământul, făcându-ne mai buni, mai înţelegători în ceea ce

priveşte rostul şi menirea noastră pe pământ şi în spaţiu.

Conferinţe spiritiste

Despre medium şi mediumitate

S-a afirmat - cu mii şi mii de veacuri în urmă - că omul îşi continuă existenţa lui şi dincolo de moartea trupului fizic. Această idee, cunoscută în noaptea vremurilor numai de o mână de iniţiaţi, deveni mai târziu baza tuturor religiilor de pe globul nostru. Pe măsură însă ce lumina minţii a inundat şi masele populare, pe măsură ce omul de ştiinţă s-a adâncit în cunoaşterea lumilor, forţelor şi materiilor ce îl

înconjoară, această idee, a nemuririi sufletului, s-a răspândit în omenire. în alte vremuri, această idee era susţinută prin argumente de către reprezentanţii tuturor religiilor. Astăzi, ea se afirmă - ca orice idee ştiinţifică - prin probe, prin experienţe. Din domeniul teoriei a trecut în domeniul practic, din domeniul religiei a trecut în domeniul ştiinţei experimentale. Astfel că de câteva sute de ani s-au adunat atâtea adevăruri, s-au făcut atâtea experienţe, încât s-au scris sute de volume şi reviste, care toate dovedesc existenţa unei vieţi şi dincolo de pragul morţii.
De la o vreme, omenirea citeşte cu nesaţ aceste scrieri şi de la cunoaştere a trecut la experienţe. Astfel, trei-patru persoane se adună şi cu răbdare şi credinţă, stăruind zile, săptămâni, ani, au văzut, au auzit, au simţit lucruri, fiinţe, fenomene, care au sădit în sufletul lor credinţa nestrămutată că spiritul este nemuritor. Azi, numărul celor ce cred prin propria lor experienţă în existenţa şi a altor forme de viaţă, în existenţele astrale ori spirituale, se ridică la milioane, la zeci de milioane şi această ştiinţă-credinţă se întinde mereu, cuprinzând sate şi oraşe, fiind acceptată şi de omul simplu, ca şi de omul cult.
Ştiinţa spiritismului, ştiinţa sufletului, se tot lărgeşte şi va cuprinde în veacurile viitoare tot pământul. Şi este firesc să fie aşa pentru că omul pătrunde din ce în ce mai mult secretele naturii; cunoştinţele chimice, fizice, mecanice, biologice etc. se tot înmulţesc şi cu cât omul se adânceşte mai mult în cunoaşterea universului, cu atât va apărea mai clar existenţa unei Fiinţe infinit de puternică, de inteligentă, de înţeleaptă, care a orânduit totul în perfectă armonie, cu atât se va încredinţa de existenţa şi a altor materii, forţe şi stări de viaţă, deci de nemurirea omului real, a spiritului.
Dumneavoastră aţi urmărit de la o vreme această idee. Cred că ştiţi că există în univers două lumi: una vizibilă - noi, cei în carne şi oase, plante şi animale, şi alta invizibilă - ce îşi duce existenţa în spaţiile ce înconjoară planetele şi aştrii. Lumea vizibilă este însă condusă, influenţată de lumea invizibilă. Oamenii de ieri, care au fost printre noi, după ce şi-au părăsit corpul carnal au urcat în Cer şi trăiesc printre cei invizibili, iar de acolo rând pe rând vin aici jos, renăscându-se într-un nou trup carnal, constituind mereu omenirea ce se tot

primeneşte. Noi, pământenii, trăim în lumea pasiunilor, a dorinţelor josnice, a gândurilor dezordonate; dorim bani, case, moşii, bijuterii, mâncăruri alese, onoruri, frumuseţea cărnii, tot lucruri vremelnice ce se vor risipi ca şi fumul în bătaia vântului.

Cei de sus, însă, nemaitrăind în condiţiile noastre fizice, nu mai au preocupări de această natură, ci îşi duc o viaţă numai de planuri, de analize, de cercetări, de gândire, de iubire şi credinţă în Cel atotputernic. Tot gândul lor e la cei lăsaţi pe pământ, toată ruga lor e către Dumnezeu, pentru iubiţii lor: copii, soţie, părinţi, fraţi, prieteni care se zbat în nevoi, griji şi suferinţe. Noi, cuprinşi de mii şi mii de preocupări, îi uităm încetul cu încetul. Din ce în ce mai rar ne ducem la biserică, ca să ne rugăm pentru sufletul lor, din ce în ce mai rar ne ducem cu o floare în mână să o depunem pe mormântul lor. Ei, suflete sublime, nu ne iau în seamă această uitare şi vin pe lângă noi, ne văd, ne aud, ne mângâie, ne sărută, dar noi suntem

nesimţitori, nu ştim nimic de ei; ochii noştri nu pot să vadă corpul lor, acesta fiind extrem de străveziu, urechea noastră nu poate percepe vorbirea lor şi astfel, întristaţi că nu ştim de prezenţa lor, se depărtează oftând, pentru că nu pot comunica direct cu noi. Nu pot, întrucât ei au altfel de corp, format dintr-un material mai fin, deoarece trăiesc într-un mediu mai subtil decât cel al omului terestru.

Bunătatea Creatorului este însă infinit de mare. El a permis totuşi o comunicare indirectă între spirite şi omul de pe pământ, prin intermediul unor oameni numiţi mediumi sau senzitivi, care au fost înzestraţi cu anumite facultăţi.

Subiectul conferinţei mele de azi este tocmai despre aceste persoane, despre aceşti aleşi ai Cerului, prin a căror mijlocire se face cunoscută lumea invizibilă. Un medium este un om ca oricare şi nimic din exteriorul său nu trădează facultăţile pe care le posedă. însă în spatele omului de carne se ascunde un spirit mult evoluat, un spirit care a trăit multe vieţi şi care a suferit mult în acele vieţi. Acest medium poate fi un om simplu sau un cărturar, un om sărac sau unul bogat. Nu aş greşi dacă aş spune că în stadiul actual al omenirii civilizate aproape că nu este om care să nu fie medium, pentru motivul că mai fiecare numără sute de vieţi, deci tot atâtea experienţe ale vieţii, care le aduc, ca urmare firească, facultăţi mediumice. Cred că ştiţi şi dumneavoastră că în lumea spiritelor este o ierarhie infinită. Ei bine, şefii acestor cohorte de miliarde de spirite - între alte atribute - au şi această îndatorire: de a alege dintre pământeni aceste spirite avansate şi a le pregăti spre a deveni mediumi. Regret că azi nu pot vorbi despre modalitatea lor de a pregăti un om, pentru a le servi ca mijlocitor; pe scurt, pregătirea constă în a rupe corpul eteric fizic de deasupra creierului şi a aşeza în dreptul deschiderii create o masă de fluid solar, în acelaşi timp căutând să înlăture, pe cât posibil, acele pături fiuidice, materialul inferior din toate corpurile ce închid scânteia divină, sau, omul veşnic, cel divin.

Prezenţa în dreptul capului a materiei solare, care străluceşte ca un soare, arată tuturor spiritelor că acel om este răsfăţatul Cerurilor, este un medium. Ochii noştri însă nu văd acea lumină strălucitoare din creştetul mediumului. Un astfel de om, mediumizat, consacrat ca instrument al lumii nevăzute,

are simţul al şaselea, sau simţul spiritual. Graţie acestui simţ, mediumul poate auzi, vedea, pipăi, gusta, mirosi în lumea astrală, sau în lumea spirituală. Graţie acestor mijlocitori, spiritele dau năvală să comunice cu iubiţii lor de pe, pământ, căci ele sunt mai dornice decât noi de a sta de vorbă de una, de alta, de tot ce interesează viaţa, în Cer şi pe pământ. Cu ajutorul mediumilor se află constituţia sistemului nostru solar. Prin ei s-a aflat că mai sunt şi alte grade sau stări de materie decât cea solidă, lichidă sau gazoasă. Graţie lor se cunosc legile ce domnesc în univers şi rostul vieţii pe pământ şi aşa mereu, deapănă cunoştinţele care li se permit să le spună, căci nu orice i se poate spune astăzi omenirii, încă înapoiată. Cu această ocazie noi observăm cum vorbeşte, cum este, cum gândeşte omul care a trecut pragul mormântului.

Constatăm cu mirare că omul, devenit cetăţean al spaţiului interplanetar, păstrează cu desăvârşire aceeaşi caracteristică pe care a avut-o şi pe pământ. Era mândru, lăudăros; aşa ne va vorbi şi ca spirit. Era simplu, greoi la vorbă; aşa se va exprima şi

ca spirit. Era savant, cunoscător, elegant în vorbă; cu acelaşi elan, cu acelaşi colorit va fi şi ca spirit. Cu alte cuvinte, omul îşi păstrează şi dincolo de poarta morţii calităţile sau defectele pe care le-a avut pe pământ.

Tot cu această ocazie, a comunicării cu ei, constatăm că oamenii fluidici se bucură când văd că suntem miloşi, drepţi, credincioşi şi conştiincioşi; se întristează când văd că am apucat pe căi greşite, plâng sau suferă ca şi când erau pe pământ. Desigur că, nemaiavând ochi, nemaiavând un corp de carne, ei suferă spiritualmente, cu corpul **lor fluidic.**

Sunt o serie întreagă de mediumi de diferite naturi şi de diferite grade. Voi schiţa pe câteva din ele, pe cele mai proeminente. Sunt unele persoane care, în timp ce stau pe un scaun, pe fotoliu sau pe canapea, simt că le vine un somn de neînvins. Au dormit astă-noapte foarte bine şi totuşi acum pleoapele li se lasă în jos şi o toropeală le cuprinde tot corpul. Se silesc să nu doarmă, ridică pleoapele, dar ele cad ca de plumb şi în curând se pierd într-un somn profund. După aceea încep să vorbească, dar, curios, ele vorbesc cu alt ton şi despre lucruri care acum se petrec departe, în alte oraşe sau ţări. Cineva de alături notează ceea ce spune, cercetează zilele următoare şi află că ceea cea spus mediumul este absolut exact. Un asemenea medium se numeşte de transă sau de încorporare. Mediumul de transă poate împrumuta corpul lui de carne unor spirite sau oameni fluidici. într-adevăr, spiritul stăpân al corpului acela iese afară din corp pe partea sa stângă şi se depărtează puţin de corp, ori se duce departe, iar în locul lui vine un alt spirit, care a fost lăsat, îngăduit de îngerul păzitor al acelui medium de a se introduce în acel corp de împrumut, servindu-se de el ca şi când ar fi al lui, şi începând cu el să se mişte, să vorbească despre diferite probleme pe care doreşte şi are îngăduinţa să le facă cunoscute celor ce îl ascultă.

Se poate ca un asemenea medium să vorbească în limba engleză, arabă, persană, în 7-8 limbi, deşi stăpânul corpului acela nu cunoaşte nici o limbă străină, fiind un om simplu,, un modest ţăran, un sărman meseriaş, ori o femeie, mamă a câţiva copii, excelentă gospodină, dar fără nici o cultură. Se poate ca acest medium să împrumute corpul lui unui spirit

savant, care să vorbească de lucruri ştiinţifice, sau se poate să se întrupeze în el un spirit care a fost în viaţa lui terestră un mare orator şi să auzim atunci pe un biet om neştiutor că ne ţine un discurs care ne minunează prin frumuseţea vorbelor şi înălţimea ideilor. în alte împrejurări, mediumul acesta de încorporare cere hârtie şi creion şi scrie pagini întregi, fără oprire în limba lui sau în limbi străine. Minune, el poate să scrie cu amândouă mâinile, cu una de exemplu în englezeşte şi cu cealaltă în sanscrită, ba chiar în acelaşi timp să vorbească în limba germană. în acest caz, trei spirite au pus stăpânire pe acest corp. Unul scrie prin mâna dreaptă, altul prin mâna stângă şi al treilea a intrat în corpul său şi ne vorbeşte. Un asemenea medium am cunoscut la Cernăuţi, un învăţător german numit Iosif Schmidt. Cu ajutorul mediumilor căzuţi în somn se produc o serie de fenomene diferite. Astfel, pe când mediumul doarme dus, ca şi noaptea în patul său, se vede cum un creion aşezat pe o măsuţă în văzul tuturor asistenţilor se ridică

singur, se înclină şi începe să scrie pe hârtie. Toţi asistenţii privesc cu mirare şi, după ce a scris câteva rânduri, creionul se lasă în jos şi se aşează pe masă. Un spirit a creat din material invizibil, ce se găseşte în atmosfera noastră, o mână fizică nevăzută, care a luat creionul şi a scris acele rânduri. Conţinutul celor scrise e diferit, lată de exemplu un asemenea mesaj: „Fraţi iubiţi, de câte ori vă năpădesc necazurile, ridicaţi ochii spre Cer şi cu tărie rugaţi-vă Tatălui ceresc. Făcând astfel, veţi simţi o mângâiere, o uşurare, o ieşire din nevoile voastre". în alte şedinţe, cu acelaşi fel de medium, se aud detonaţii ca de tun în sală sau în vecinătatea sălii ori se produce o mişcare, o vibraţie a parchetului şi a pereţilor camerei, încât ai impresia că un cutremur puternic zguduie casa aceea; ori o masă, un scaun, o canapea se ridică singure în aer, unde stau suspendate un minut, două sau mai multe, iar apoi uşor se lasă în jos şi se aşează pe parchet. Cu alte ocazii, se pune pe o măsuţă o hârtie albă, fără nici un creion. Apoi spiritul conducător cere, prin graiul mediumului adormit, să se facă întuneric. După un minut, două de aşteptare, mediumui anunţă să se facă lumină. Se aprinde becul electric şi minune: hârtia cea albă e scrisă de sus până jos sau tipărită cu un mesaj oarecare. Explicaţia acestui fenomen este următoarea. Spiritul operator a adunat din atmosfera pământului nostru un fluid pe care l-a concentrat şi modificat până a făcut din el piombagina ori o cerneală oarecare. Această materie a imprimat-o, a aplicat-o pe hârtie, urmând gândirea lui, imaginaţia lui, puterea lui creatoare, şi astfel s-a realizat scrisul ca de mână, ori asemeni celui de tipar. O asemenea scriere se numeşte directă sau de participare. Seria fenomenelor ce se pot produce cu mediumui în transă e nesfârşită. Astfel, în unele şedinţe însuşi mediumui adormit poate să se înalţe de pe scaun sau cu scaun cu tot până la tavan, unde, dacă are un creion în mână, scrie sau face un semn pe tavan, ca să se vadă şi în zilele următoare că n-a fost o iluzie, o înşelare a ochilor. Explicaţia pe care am primit-o din spaţiu asupra acestui fapt este următoarea. Spiritele creează un glob fluidic condensat, pe care-l încarcă cu electricitate pozitivă (mai subtilă decât cea cunoscută şi întrebuinţată de om), iar mediumui este încărcat cu electricitate negativă. Cele două electricităţi

fiind de sens contrar, se atrag. Astfel, mediumui este ridicat spre globul fixat de spirite prin gândul şi voinţa lor. Sunt mediumi în jurul cărora, după ce cad în transă, se aud vocile directe ale spiritelor. Mai rar mediumitate aşa de impresionantă ca această vorbire, cu timbrul caracteristic, propriu, al spiritului vorbitor; asemenea mediumi sunt extrem de rari, poate unul pe continent. La alţi mediumi, de îndată ce au adormit, spiritul-ghid cere să se facă întuneric. Apoi, entităţile spirituale produc diferite fenomene luminoase. Câteodată apare un nor alb, care se tot luminează, până se face lumină completă în încăpere, de poţi citi un ziar. Apoi, după un minut-două, lumina se micşorează din ce în ce, până se face iar întuneric complet. Alteori se văd fulgere, ori globuri luminoase, care se ridică şi se plimbă pe deasupra asistenţilor, se lasă şi dispar dintr-o dată. Nori, fulgere, globuri luminoase, toate sunt produse ale electricităţii din fluidul înconjurător, create din vibraţia fluidelor. Cu ajutorul altor mediumi se produc apariţii ale sufletelor - rude, prieteni sau străini -care se arată ca oameni, dar sunt ca fumul de ţigară de străvezii, de se văd prin ei lucrurile din spatele lor. în fine, sunt mediumi prin mijlocirea cărora apare o materie

albă lipicioasă, vâscoasă, numită ectoplasmă, care în spatele unui paravan se organizează într-un corp omenesc. Când forma a ajuns perfectă, iese de după perdea, dintr-un mic cabinet format din două perdele negre, un bărbat, o femeie, un copil, deci o fiinţă omenească, îmbrăcată în haine, rochii sau diferite costume. Ea păşeşte spre asistenţi, le dă bună seara, îi ia de mână, dacă sunt cunoscuţi sau rude îi sărută, ia un scaun, se aşează pe el şi vorbeşte despre diferite subiecte, ca şi un cunoscut venit în vizită. Dacă i se oferă bomboane, apă, mănâncă şi bea ca orice om. Cântă la pian sau vioară, dacă în viaţa trecută a ştiut să cânte la aceste instrumente. Deci se comportă absolut ca şi orice om. Dacă este atins, se simte că are căldură în corp, i se aude respiraţia, i se simt bătăile inimii, e un om în carne şi oase complet ca oricare om. După câteva minute, o jumătate de oră sau chiar o oră, îşi ia adio şi pleacă, dispărând în cabinetul negu. Asemenea fenomen extraordinar şi la cunoştinţa mea, se petrece acum în fiecare sâmbăta seara în familia Alexandre din oraşul Mantes pe Sena, şi în familia Leroy din oraşul Reims, în Franţa. Asemenea mediumi de materializare sunt foarte rari. Rari sunt aceşti mediumi, dar şi mai rare sunt spiritele care ştiu să facă din materia nevăzută din jurul nostru corpul de carne al unui om aşa cum e al dumneavoastră, al meu, fără nici un fir de păr lipsă. Ei sunt savanţii lumii spirituale, înalţi savanţi pentru că această creaţie vremelnică este apropiată de creaţia lui Dumnezeu. Cum realizarea unei asemenea creaţii este extrem de grea, spiritele se mărginesc de cele mai multe ori să formeze doar o parte din corpul omenesc, şi de regulă fac numai capul, mâna sau bustul. Capul astfel creat are aparenţa unui om viu, cu ochi sclipitori, cu pleoapele clipind, şi zâmbind cu o mişcare absolut omenească. Alteori apare o mână perfect alcătuită, cu degete flexibile, mână ce se pierde în susul braţului într-un nor alb. Această mână planează prin aerul camerei, se apropie de asistenţă, îi mângâie, le scoate batista din buzunar, înnodând-o şi aruncând-o jos, le aduce diferite obiecte depărtate, pe care le pune în mijlocul lor sau în mâna cuiva. Astfel, ia un buchet de flori din glastră şi împarte câte o floare la toţi cei de faţă. într-o altă şedinţă a desfăcut încuietoarea brăţării unei doamne şi a luat-o, punând-o pe mâna altei persoane. în fine,

îi ia de mână pe fiecare. Dacă unul din asistenţi încearcă să o strângă mai bine, constată că mâna se topeşte, se pierde, trece prin carnea sa şi rămâne cu palma goală. Adeseori două mâini iau o vioară ori se duc la pian şi încep să cânte o arie admirabilă. Se poate vedea cum aceste mâini au scos vioara din cutia ei, merg prin odaie cu ea şi se opresc în poziţia pe care o are un violonist veritabil. Apoi se observă cum una dintre mâini apasă cu degetele pe corzi, iar cealaltă mână mişcă arcuşul, producând o muzică dintre cele mai răpitoare.

Cu o altă ocazie v-am spus că în spaţiile interstelare se află o materie care e extrem de impresionabilă, o materie pe care se imprimă ca şi pe o placă fotografică tot ce gândeşte, vorbeşte şi face omul, nu numai ca individ, ci şi pe plan mondial, de exemplu, diferite manifestaţii, războaiele dintre naţiuni, revoluţiile etc. Cerul, aşadar, este o arhivă unde se înregistrează ca într-o carte mare tot ce se petrece pe acest pământ. Sunt oameni care au facultatea, de a-şi părăsi trupul, spiritul lor ieşind îmbrăcat doar de învelişurile sale exterioare, şi astfel exteriorizat, să vadă şi

să ştie citi în această mare carte a cerurilor despre trecutul unui om, despre viaţa sa din alte vremuri. Un asemenea medium intelectual, mult avansat, a fost aici în Bucureşti mult iubita noastră soră, Margareta Marin, acum plecată în Cer.
Trebuie să ştiţi că mediumii se împart în două mari clase: mediumi de fenomene fizice şi mediumi de comunicări intelectuale. Mult preţuita noastră Margareta era una din rarii mediumi intelectuali de citire în Arhiva divină (Arhiva akaşă - n. ed.). Persoane cu asemenea capacităţi sunt foarte rare, în general unul sau doi mediumi la un moment dat pe globul nostru pământesc. Acum spiritul ei planează dincolo de zările albastre, în ceata spiritelor albe, însărcinate cu conducerea pământului, unde se roagă Tatălui ceresc pentru iertarea greşelilor noastre. Ea vine uneori în preajma mea şi a altor fraţi şi surori, comunicând cu noi.
O altă categorie de mediumi sunt cei care, deşi sunt în stare de veghe, aud o voce care le vorbeşte. Acest medium priveşte în jurul său, dar nu vede pe nimeni şi totuşi glasul continuă să-i vorbească. Spiritul care comunică se prezintă, îi spune cine este şi îl face atent la un eveniment viitor, îi dă chiar un sfat. Alteori îi anunţă un eveniment ce are loc în alte ţări sau continente în acel moment. Mediumul întreabă oral sau mental şi spiritul îi răspunde la toate întrebările. Astfel se stabileşte între ei o conversaţie uneori destul de lungă şi destul de profundă în conţinut. Asemenea mediumi se numesc auditivi. Auzul lor nu este exterior ca al nostru, ci este mental, şi percep ca şi cum ar avea la ureche un telefon prin care îi vorbeşte cineva de departe. între spiritiştii din Bucureşti se află un frate care posedă acest dar minunat, de a asculta ore întregi comunicări de la cei din spaţiu. Prin intermediul lui eu primesc mesaje lungi, explicaţii ştiinţifice ale lumilor nevăzute.
Vedeţi prin câte mijloace, prin câte modalităţi caută cei din spaţiu să comunice cu noi, să ni se facă cunoscuţi, să ne dea explicaţii şi să ne îndemne la o viaţă curată, cinstită, credincioasă, pentru ca să urcăm scările de lumină nevăzute care ne vor duce în veacurile viitoare până în preajma Creatorului?
Sunt, de asemenea, mediumi care pe când lucrează ceva sau în timp ce stau gânditori, deodată peretele, grădina sau

strada din faţa lor dispare şi în locul lor li se înfăţişează o vedere - bineînţeles spirituală - o persoană străină sau o panoramă oarecare. Vede, de exemplu, o mare furtunoasă şi prin valurile sale zbătându-se un vapor în flăcări. Vede toată grozăvia de pe puntea acestui vapor, vede cum lumea aleargă nebună, îmbulzindu-se, strivindu-se ca să caute un adăpost, o scăpare. Vede pentru un moment chiar şi numele vaporului, după care totul dispare, omul continuându-şi viaţa obişnuită. Dar peste câteva zile, minune! se anunţă naufragiul unui vapor care s-a aprins şi a pierit în valuri cu toţi pasagerii. Această persoană este un medium de vedere spirituală, este un clair voyant. Acest medium, stând cu tine de vorbă, deodată se opreşte şi-ţi spune: „Văd rezemat de umărul tău un bătrân de aproximativ 60 de ani, cu favoriţi, cu cărare la mijloc şi faţa rotundă. Mi se spune că se numeşte Matei şi că e tatăl tău." Interlocutorul rămâne uimit, căci într-adevăr tatăl său se numea Matei, era rotund la faţă şi purta cărare şi favoriţi.

Ar trebui să stau cu dumneavoastră multe ore pentru a vă vorbi de toate modalităţile în care se manifestă spiritele prin intermediul mediumilor. Există persoane care în stare de veghe simt în mâna lor dreaptă o tremuratură, o căldură puternică sau, din contră, o răceală accentuată. în acest moment, persoana ştiind din experienţe anterioare că un spirit vrea să-i comunice prin scris, ia un creion şi o hârtie şi aşteaptă cu mâna liniştită. Deodată mâna începe să scrie idei pe care însuşi stăpânul mâinii le urmăreşte cu curiozitate, pentru că nu cunoaşte conţinutul textului scris. De multe ori vede că scrie într-o limbă necunoscută de el. El scrie, dar scrie automat. După terminarea manifestării, ia hârtia, o citeşte şi se minunează şi el de cele ce a scris. Un asemenea om se numeşte medium scriitor mecanic.
Prin intermediul unor mediumi în stare adormită, apar în mijlocul asistenţilor diferite lucruri aduse din alte odăi sau din oraş, de la un prieten. în acest fel au fost aduse de către spirite flori de prin Asia cu rouă pe ele. Se aduc cărţi din alte oraşe, dintr-o bibliotecă oarecare sau diferite obiecte casnice, o foarfecă, un cuţit, o scrumieră, o portocală etc. Asemenea mediumi se numesc de aporturi. Lucrurile aduse pot rămâne pentru totdeauna sau după un timp, la finele şedinţei, pier şi ele. Explicaţia acestui fenomen este următoarea. Spiritele ştiu desface materia fizică a acestor corpuri până la fluid, îl transportă în stare fluidică până unde doresc, după care concentrează din nou fluidul până la starea de materie fizică, păstrându-i prin gândirea lor forma anterioară.
Sunt persoane care au facultatea de a împrumuta spiritelor fluid din corpul lor, pentru ca acestea - spiritele - să-şi poată imprima imaginea pe o placă fotografică. Astfel, te duci cu copilul tău să te fotografiezi, iar fotograful fiind medium, pe fotografie apare încă o figură, figura unui spirit care poate fi o rudă întoarsă în spaţiu. Acest medium se numeşte de fotografiere.
Mă opresc din descrierea diferitelor feluri de mediumităţi pentru a vă spune că mediumitaţea este o facultate ce se sprijină pe doi stâlpi: evoluţia spiritului şi calitatea trupului său de carne. Prin intermediul corpului carnal, mediumitaţea poate să fie şi ereditară. Astfel, dacă un duh s-a încarnat, s-a născut într-o familie în care unul din părinţi este medium,

atunci şi corpul său carnal-moştenit de la părinţi poate să aibă predispoziţia sau calitatea de a fi medium.
Presupun că aţi auzit cât de simplu trăieşte omul prin diferitele regiuni ale Asiei. Alimentaţia lui e vegetariană, viaţa blândă, pioasă, credincioasă. Din această cauză, din generaţie în generaţie, corpurile lor sunt foarte fine, sensibile, capabile de o mare relaxare şi concentrare mentală, Iată pentru ce mediumii sunt mai numeroşi şi mai puternici în acele regiuni ale planetei.
în Occident, condiţiile de viaţă fiind altele decât în Asia, omul este mai agitat, angajat în goana vieţii, are o credinţă slabă şi o conduită incorectă. Din această cauză şi corpurile oamenilor sunt mai grosolane, mai puţin sensibile. Mediumii în Europa sunt mai rari şi au o forţă mai redusă decât cei din Asia.

Cred că este de folos să dau câteva sfaturi privitoare la primele manifestări ale mediumităţii. Dacă în viaţa dumneavoastră într-o zi aţi observat că se produce un fenomen ce iese din cadrul vieţii obişnuite, să nu vă speriaţi, ci din contră, ştiind că totul în lume e rânduit de Dumnezeu şi fără voia Lui nimic nu se produce, fiţi atenţi, urmăriţi cu băgare de seamă fenomenul pe care l-aţi observat - să doriţi, să vreţi să se mai producă. Bineînţeles că la început fenomenul va fi slab şi superficial, dar cu vremea se tot întăreşte, devine mai categoric, mai lămurit.
Doamne, ce admirabil sunt alcătuite toate lucrurile în lumea aceasta! Aşa a dispus Divinitatea ca fenomenul să nu ţi se arate mare, grandios dintr-o dată, pentru că te-ar speria, te-ar îngrozi, te-ar putea chiar omorî, ci el se arată treptat-treptat, întărindu-se pe măsură ce timpul trece, ca să te obişnuieşti cu el. Natura te împinge să-l observi, să-l analizezi şi te anunţă că producerea lui depinde de tine, că e în funcţie de voinţa ta. După aceea fenomenul repetându-se, omul ajunge să înţeleagă că acele fenomene sunt naturale, sunt fenomene reale, şi nu halucinaţii ale minţii sale. El nu trebuie să-şi închipuie că este bolnav şi că percepe lucruri sau fenomene care în realitate nu există. Cu alte cuvinte se procedează cu omul medium astfel ca el să înţeleagă că e sănătos şi că numai el percepe fenomenul respectiv.
Spiritele orânduite cu mediumizarea unui om fac o adevărată şcoală cu ele. Ele îl învaţă, îi sugerează să fie stăpân pe situaţie, să domine fenomenul, adică să le lase să se producă când vrea el, iar nu când ar vrea vreun spirit oarecare să profite de el ca medium. Cu alte cuvinte, omul trebuie lăsat în pace să-şi trăiască liber viaţa, şi numai la timpul hotărât, voit de el, să se producă acel fenomen. Şi acum revin. Din ziua în care un om observă că se petrec în jurul său fenomene ciudate, să caute o persoană competentă şi să-i ceară lămuriri ori să cumpere cărţi şi să se instruiască referitor la acel fenomen. Va afla atunci printre altele că cel ce dobândeşte un asemenea dar divin nu trebuie să speculeze ceea ce i s-a dat, să nu ceară bani pentru a demonstra fenomenul legat de fiinţa lui, ci cu dragoste şi dezinteresat să facă demonstraţii prin care să încredinţeze lumea de existenţa lumii nevăzute. Bineînţeles că nu e bine nici să caute să facă mereu spectacol

din mediumitatea lui, ci să se pună la dispoziţia unui cerc de oameni serioşi, morali, care sunt dispuşi să-şi hrănească minţile şi simţurile cu cele comunicate de fraţii noştri din spaţiu sau să facă studii referitoare la lumile spirituale.
Nu se cuvine, aşadar, să ţii ascuns ceea ce ţi s-a dat de Sus, sau să cauţi să dispară acest dar divin, pentru că îţi vei atrage o mare pedeapsă. Să nu-ţi fie ruşine de ce o să zică lumea, ci să fii mereu conştient că ai primit un dar sfânt şi, cu dragoste, să te pui la dispoziţia celor din spaţiu, care doresc să comunice celor de pe pământ, spre a-i face mai buni, mai înţelegători de vremelnicia vieţii terestre şi că deasupra tuturor lumilor sunt legi eterne, de neînfrânt, a căror încălcare aduce automat pedeapsă, dureri, mizerii nesfârşite. Nu îţi este permisă, muritorule, această dezertare de la alegerea ce s-a făcut, pentru că tu ca spirit ai voit-o. într-adevăr, într-una din nopţile când sufletul tău a călătorit departe de trupul carnal, te-ai întâlnit cu cetele de spirite, te-au văzut, te-au apreciat, ţi-au propus să devii

medium şi tu ai acceptat în mod solemn. în faţa acestei promisiuni, cu dragoste trebuie să slujeşti Cerului. Cu timpul atât te va subjuga, atât te va pasiona împlinirea acestei misiuni, încât nimic pe lume nu te mai poate opri de ia împlinirea acesteia, nici dacă te-ar costa viaţa. Vreau să atrag atenţia asupra acestui lucru pentru că de cele mai multe ori când apare unei persoane o asemenea manifestare ciudată, cei din jurul său, membrii familiei sale sau rudele ignorante caută să-l ridiculizeze, să-l critice, cum că e nebun, că se va îmbolnăvi, că e lucru necurat ori că e o stare nenorocită de halucinaţie sau autosugestie. Ei caută tot felul de argumente prin care să convingă pe „sărmanul nebun" să nu se mai ocupe de acel fenomen, încercând să-i interzică sau să-l determine prin orice metode să renunţe la această activitate. Lucrarea sa spirituală va fi desconsiderată, socotită a fi o pierdere de timp, în detrimentul familiei, fiind socotit un leneş care se sustrage de la adevărata activitate, de la munca adevărată a omului normal de a agonisi cât mai multă avere. Deci cel care va păşi pe acest drum trebuie să fie pregătit să înfrunte aceste atacuri din partea persoanelor celor mai apropiate, a celor ce nu ştiu nimic şi nu pot să se înalţe cu priceperea mai sus de ceea ce au învăţat, văzut şi auzit în copilăria lor. Dacă eşti tare pe convingerile tale, înfrânge toate aceste prejudecăţi, toată gama ignoranţei omeneşti.
Azi trăim vremuri mai bune, pentru că eşti liber să gândeşti cum vrei şi să faci cum crezi. Dar ce grozăvie a fost în Evul Mediu, când preoţimea catolică era mare şi puternică, dispunând de averea şi viaţa omului. în acea vreme, Inchiziţia, cum auzea că un om are daruri deosebite, îl socotea că e în slujba diavolului, că e vrăjitor, şi ca atare, după o parodie de judecată, îl ardea de viu. Timpul când apare la om mediumitatea e diferit. Ea poate să apară şi pe când e copil. De câte ori nu s-a văzut leagănul copilului oscilând regulat la dreapta şi la stânga, ca şi cum ar fi fost legănat de o mână nevăzută. Copilul acela era medium încă din faşă. Aşa s-a întâmplat şi în copilăria celebrului medium englez Daniel Duglas Home. De regulă, ea apare la tinereţe, când trupul e în dezvoltare şi în plină vigoare. în general, mediumul este o persoană slabă, delicată, plăpândă,

prevăzută cu un sistem nervos foarte sensibil, persoană ce se sperie de orice, ce nu poate suferi torturarea animalelor, ce se înduioşează până la plâns de durerea omenirii. Mai rar ca un om să acumuleze în fiinţa lui mai multe genuri de mediumităţi. Majoritatea mediumilor sunt înzestraţi numai cu un singur fel de mediumitate. S-a observat şi faptul ciudat ca un om într-o perioadă a vieţii sale să aibă o mediumitate, iar mai târziu aceasta să piară, pentru a face locul altui gen de mediumitate. Astfel, doamna Măria Sielbert din Graz-Austria, când era tânără, era clarvăzătoare; acum a pierdut această facultate şi a devenit un medium de fenomene fizice.

Mediumitatea este o distincţie, o elecţiune, ca atare este în legăură cu viaţa fizică şi cu conduita morală a omului. Astfel, s-a observat de veacuri că dacă omul mănâncă prea multă came, îi scade mediumitatea; din contră, creşte dacă regimul lui alimentar este mai mult vegetarian. De asemenea, iubirea sexuală exagerată sau o purtare ce înfrânge legea iubirii faţă de semenul tău reduc mediumitatea.

Despre materializarea spiritelor

La o oră cu trenul de Paris, în micul oraş de pe Sena numit Mantes, locuiesc în str. Maurepas nr. 23, doamna şi domnul Alexandre. Domnul Paul Marcel Alexandre exercită profesiunea de negustor, în special pânză de vosgi, de pe urma căreia a realizat o bună situaţie materială. Ei au avut un singur copil, o fetiţă cu numele Madelena, care în 1918 muri, în vârstă de 19 ani. Această despărţire produse în sânul familiei o durere sfâşietoare. O jale nesfârşită se aşternu pe sufletul lor, nimic şi nimeni nu-i putea consola. Un client al magazinului, îndurerat şi el de o asemenea lovitură a destinului, le recomandă să citească cărţile lui Allan Kardec şi Leon Denis căci vor găsi acolo înţelesul vieţii şi al morţii. Şi ca să le aducă o uşurare a sufletelor lor îndurerate, le propuse să îi introducă înt-un cerc spiritist, unde vor auzi sublime cuvinte de mângâiere.

Oferindu-se această scândură de salvare pentru a scăpa cu ea din valurile gândurilor negre şi a durerilor necurmate, domnul Alexandre spuse soţiei sale: „Du-te, draga mea, în bulevardul Carnot şi vezi ce poţi culege de acolo". La ziua şi locul convenit doamna Alexandre face vizita de rigoare doamnei gazde, unde după câteva cuvinte schimbate cu alte patru persoane, se aşezară cu toţii în jurul unei mese. în urma unei aşteptări de două-trei minute se anunţă o entitate spirituală cu numele M. Gazda spune: „Cred, doamnă, că e vorba de fiica dumneavoastră, Madelena". într-adevăr, au urmat câteva fraze de mângâiere care se adresau doamnei Alexandre din partea fiicei sale plecate, fraze terminate prin cuvintele următoare: „Să nu mai plângi, mămică dragă, pentru că vezi, eu trăiesc şi îţi comunic şi să mai ştii că-mi faci o mare durere cu lacrimile tale. Nu mai plânge, aşadar, mamă dragă." Doamna Alexandre plecă de la această şedinţă foarte tulburată, foarte îngândurată: „Să fie oare aşa? Să trăiască dulcea mea copilă?"

în curând este invitată la un alt cerc familial, unde între alte persoane intelectuale erau un arhitect şi un medic distins. La acest cerc ea văzu cum nişte cartoane dreptunghiulare acoperite cu un strat de sulfura de zinc - care are proprietatea de a lumina la întuneric - se ridicau singure prin aer, se plimbau pe deasupra capetelor asistenţilor, atingeau pe unul

sau pe altul în semn de mângâiere şi apoi se aşezau din nou pe locul de unde au pornit. în tot acest timp păreau că au fost purtate de fiinţe nevăzute. în zilele următoare, tot la acest cerc, în mijlocul căruia era şi un medium de încorporare, o fiinţă a spaţiilor scrise pe o foaie de hârtie numele Madelena, care era o reproducere perfectă a semnăturii fiicei doamnei Alexandre, de pe când era în corp de carne. Privind această semnătură, doamna a recunoscut că era întru totul identică cu semnătura copilei sale. Din momentul acesta ea este convinsă că fiinţa care a scris acest cuvânt e fiica sa şi deci că ea nu a pierit prin faptul că şi-a părăsit corpul de carne. Se întoarce acasă foarte bucuroasă şi arată soţului său semnătura fiicei sale. Soţul o priveşte, rămâne uimit de admirabila asemănare, dar nu-i vine totuşi să creadă că această scriere vine de la fiica sa. Această necredinţă stârneşte însă o discuţie între soţi, care se agravează din zi în zi, până ce îl împinge pe bietul negustor să spună: „Nu mi-a fost destulă durerea ce am

încercat-o prin pierderea scumpei mele copile; iată, acum constat că şi soţia mea începe să înnebunească". Discuţiile merg până acolo că soţul interzice soţiei să mai frecventeze cercurile spiritiste, ceea ce - fireşte - soţia refuză, întrucât în aceste şedinţe ea primea comunicări, un balsam care vindeca rănile sufletului ei. în fine, lucrurile ajung până în pragul divorţului, doamna Alexandre preferând să-şi piardă soţul decât să nu stea de vorbă cu copila sa. La auzirea acestei decizii, ca sub impulsul unui ordin divin, soţul mai priveşte semnătura copilei sale şi, fără să vrea, îl podidesc lacrimile. Curând însă îşi revine şi se decide să asiste şi el la o şedinţă, pentru a se încredinţa de adevăr. într-o seară domnul Alexandre îşi însoţi soţia la cercul ei. Şedinţa începe, mediumul cade în transă şi la un moment dat începe să cadă dinspre plafon o ploaie de petale şi de flori. Un ecran, un carton luminos, porni de la locul său, veni şi se alipi de obrazul doamnei Alexandre şi o voce de copil se se auzi în cameră: „Eu sunt fiica ta, Madelena, care am purtat acest ecran, iar aceste flori sunt pentru tine, iubite tată". Soţul, din acest moment, se convinse şi el că fiica sa nu murise, ci îşi schimbase numai existenţa din cea fizică, terestră, în cea spirituală, Doi ani de zile soţii Alexandre au asistat la şedinţele spirituale ale acestui cerc, unde cu dragoste se ofereau pentru demonstrarea adevărului că sufletul e nemuritor patru persoane, patru mediumi, şi anume domnii Blaise, Delhotel, Mage şi Germaine. într-o seară de mai, în anul 1920, se produse la acest cerc un fenomen-uimitor. între cei doi soţi Alexandre se interpuse un ecran, se ridică prin faţa lor, urmat de o dâră de ceaţă albastră-alburie, asemănătoare unui fum de ţigară, acest fum s-a îndesat şi a crescut, conturându-se din el încetul cu încetul o fiinţă omenească, fiinţă care semăna întru totul cu copila soţilor Alexandre, exact aşa cum fusese ea pe pământ. Era îmbrăcată într-o rochie albă cu cute şi avea pe cap o beretă. Apariţia era fluidică şi rămase vizibilă fără să vorbească timp de câteva minute. Şedinţele se urmau regulat de două ori pe săptămână, miercurea şi duminica, şi apariţiile deveneau din ce în ce mai consistente, până ce într-o seară ea deveni un om în carne şi oase. La această şedinţă memorabilă erau adormiţi doi mediumi - domnul Delhotel în dosul încăperii şi domnul

Blaise după paravan. Acesta din urmă, după apariţia materială a Madelenei, spuse cu glas tare către asistenţi: „Aduceţi o foarfecă pentru că Madelena vrea să vă dea un suvenir din părul ei. Se oferi foarfecă, iar Madelena ridică bereta, îşi apucă şuviţă din păr şi o tăie. Conducătorul acestui cerc, arhitectul, dădu s-o ia, dar Madelena făcu un gest de negaţie, se apropie de mama ei, o apucă de mână şi îi puse între degete şuviţa de păr. Acest păr a rămas materializat până în ceasul de faţă, ca o dovadă vizibilă a neuitatei şedinţe din acea seară. Cu această ocazie se constată că domnul Blaise era mediumul prin care Madelena se poate manifesta omeneşte. Vestea despre puterea mediumică a domnului Blaise se departe şi, ca totdeauna, unii doritori de a-lacapara doar pentru ei i-au oferit marea cu sarea. Astfel că el a părăsit Mantes şi s-a dus la Versailles, cercul din Mantes fiind privat pentru câteva luni de contribuţia lui. în curând însă Blaise se văzu înşelat în promisiunile pe care Ie-a primit şi s-a reîntors la Mantes, s-a pus din nou la dispoziţia cunoştinţelor şi prietenilor Blaise era un om sărac şi, de mila lui, soţii Alexandre îl luară în casa lor, oferindu-i adăpost împreună cu soţia şi copilul său bolnav. Ceva mai târziu au primit un împrumut din

şi-au cumpărat o căsuţă, unde soţia lui Blaise făcea comerţ ca să poată trăi. Graţie acestui ajutor din partea soţilor Alexandre, domnul Blaise s-a pus cu toată dragostea la dispoziţia lor. După mai multe peripeţii, dificultăţi omeneşti stârnite din sentimental de gelozie, soţii Alexandre primesc într-o seară de la o entitate, prin graiul mediumului, indicaţia că „şedinţele de acum înainte vor avea loc la voi acasă".

într-adevăr, în ultimele zile ale lunii martie 1922 are loc prima şedinţă în casa soţilor Alexandre, în prezenţa a şapte persoane. Mediumul Blaise este aşezat pe un fotoliu comod, în spatele unei perdele negre, în aşa-numitul „cabinet negru". Se face semiîntuneric şi după câteva minute mediumul cade în transă. în curând, în dosul perdelelor se formează o fiinţă omenească, O dată bine constituită, depărtează perdelele, păşeşte în mijlocul asistenţei şi se îndreaptă către părinţii săi, pe care îi îmbrăţişează. Cu această ocazie, vorbi şi spuse: „Bine aţi făcut ceea ce aţi aranjat. De acum în fiecare sâmbătă veţi ţine câte o şedinţă, pentru ca a doua zi, fiind duminică, cei ce au stat aici târziu la şedinţă să aibă vreme să se odihnească". Apoi Madelena se retrage în cabinet şi mediumul începe să se deştepte. în şedinţa următoare apare din nou Madelena, se întreţine câteva minute cu asistenţa şi apoi se retrage, dar apare de această dată şi un bărbat îmbrăcat milităreşte în costum de comandant de marină. Asistenţa recunoaşte în el pe fostul guvernator al Guyanei Franceze din America de Sud, fostul pensionar şi mare vindecător din oraşul Mantes, Campana. El salută asistenţa şi apoi se adresează doamnei Alexandre: „Doamnă, veţi urma de acum înainte şedinţele tot aici. Dumneavoastră veţi fi directorul acestor şedinţe. Nici o altă persoană decât dumneavoastră să nu atingă mediumul vostru. La şedinţele dumneavoastră va veni să prezideze din spaţiu însuşi Allan Kardec. Fiica dumeavoastră se va materializa mereu, iar eu voi conduce nevăzut şedinţele. Aceasta este prima şi ultima oara când mă mai vedeţi materializat. Acum, doamnă, priviţi la mine cum se deşteaptă un medium." în acel moment comandantul se apropie de medium şi execută pase magnetice cu mâinile într-un anumit mod. După câteva minute comandantul se retrage după perdele, unde se

dematerializează, iar mediumul curând după aceea se deşteaptă. Şedinţa se ridică în uimirea asistenţei. Astfel au urmat în fiecare sâmbătă şedinţele, din 1922 până azi (1933 - n. ed.), la soţii Alexandre, în strada Maurepas numărul 23. Ele durează regulat timp de două luni de zile, după care urmează o pauză de două luni de zile. Merită să fac în continuare o descriere mai amănunţită a unei şedinţe la soţii Alexandre. Mai întâi e necesar să prezint puţin camera unde se ţin şedinţele. Această cameră e aşezată la etaj şi are o lungime de 4,15 m şi o lăţime de 3,50 m. Pe latura unui perete, cel îngust, are o fereastră mascată de o perdea groasă şi o pianină în dreptul ei. La un colţ al camerei este uşa de intrare, iar în colţul opus atârnă de tavan două perdele negre ce se mişcă în dreapta şi în stânga pe o vergea de metal, constituind în colţul acela cabinetul negru. Lângă acest cabinet se află o masă mică, pe care stă totdeauna un coş cu flori proaspete. Pe peretele opus ferestrei se află o masă de stejar pe care este aşezat un gramofon. în faţa pianinei

este o banchetă lungă, unde pot încăpea mai multe persoane, iar pe pianină se află o statuetă a Maicii Domnului şi un crucifix.

Alături de pian, pe perete, se află un tablou mare, cu fotografia Madelenei. în cabinetul negru se află un fotoliu comod pe care stă mediumul. în fine, în faţa pianinei şi a cabinetului sunt două rânduri de scaune pentru 12-18 persoane. în fiecare sâmbătă, la ora 20 şi 30 de minute, sunt sosiţi toţi participanţii, prieteni cunoscuţi mai de mult, oameni cu toată credinţa şi dragostea de a veni să stea de vorbă cu cei de dincolo, cu fraţii noştri, care au fost aici printre noi, oameni, şi acum îşi duc existenţa ca oameni spaţiali, ca oameni cu corp fluidic. Unii dintre participanţi vin de la o distanţă de peste 60 de kilometri, fie vreme bună, fie vreme rea. Fiecare asistent îşi ia locul desemnat de mai înainte, apoi o dată aşezat nimeni nu se mai ridică, nu-şi mai schimbă locul. Se aprinde smirnă şi tămâie pentru a se parfuma aerul camerei cu emanaţiile acestor produse vegetale. Se face apoi tăcere. Doamna director se ridică în picioare şi cu o voce tare şi magistrală spune: „Rog tăcere absolută. Nu uitaţi, nimeni nu are voie să atingă materializarea." în acest timp mediumul stă în mijlocul sălii pe bancheta din faţa pianinei, cu spatele la asistenţi. Se stinge apoi lumina electrică şi se face pentru câteva minute întuneric complet. Urmează o tăcere ca de mormânt. Mediumul, deşi este în stare de veghe, fiind un clarvăzător vede totuşi prin întuneric spiritele. El anunţă că e de faţă şi medicul egiptean. Acest medic este un spirit care a fost încarnat acum 3.000 de ani în Egipt, unde a făcut mult bine omenirii, vindecând mulţi oameni prin ştiinţa lui înaltă. Se face din nou lumină. De acum Blaise trece în cabinetul negru şi se aşează pe fotoliul său. Se sting din nou luminile becurilor albe şi se aprind trei becuri mai slabe şi de culoare roşie. Urmează iar o pauză, într-o desăvârşită tăcere. Doamna Alexandre se ridică din nou în picioare şi anunţă că o anumită persoană - o numeşte şi îi dă adresa - e bolnavă şi nu-şi găseşte până acum leac. O voce se aude din sală recomandând răbdare. „Mă voi duce acolo să văd ce are". E vocea medicului egiptean. Doamna Alexandre roagă imediat pe cei asistenţi să-şi îndrepte gândul către bolnavul necunoscut şi

din toată fiinţa lor să dorească vindecarea lui. După câteva minute de aşteptare, medicul egiptean se anunţă din nou şi spune: „Am fost, am văzut şi am făcut cele de trebuinţă, de azi în atâtea zile va fi bine". După două sau mai multe consultaţii de acest gen, începe şedinţa de materializare. La un moment dat se aud din unul din pereţi trei lovituri făcute de comandorul Campana. E semnul că şedinţa începe şi deci să fie pornit gramofonul. Dinainte a fost pregătită placa cu cântecul „Cerul a vizitat pământul", cântată de un tenor, după care urmează „Berceuse de Joselyn", cântată la vioară. Aceste două melodii vor fi repetate mereu tot timpul cât va ţine şedinţa. Mediumul Blaise, aşezat pe fotoliul său, după câteva tuse, gemete şi suspine, adoarme profund, rămânând într-o deplină nemişcare şi linişte timp de două sau trei ore. Spiritele - căci sunt o ceată întreagă de spirite - colaborează la fenomenele ce vor urma. Spiritul fiicei soţilor Alexandre, fosta Madelena, se materializează cu ajutorul materialului procurat de la medium - un fel de materie vâscoasă, albă, lucitoare şi umedă, numită ectoplasmă, cave iese din corpul mediumului sau prin gura lui - şi a fluidelor pe care le atrage

din atmosfera fluidica înconjurătoare şi cu ajutorul fluidelor emise de toţi asistenţii. Deci cu ajutorul acestui material - ce provine din trei surse: medium, atmosferă şi asistenţi - spiritul îşi creează prin intermediul forţei de care dispune şi după ideologia care rezidă în el un corp omenesc, absolut identic cu cel pe care l-a avut în viaţa trecută, corp - repet - absolut la fel cu al meu, al dumneavoastră şi cu al oricărui om. O dată ce corpul a fost bine constituit, dă la o parte cele două perdele ale cabinetului negru şi îşi arată mai întâi numai capul, spre a se obişnui cu lumina din cameră. în fine, depărtează de tot perdelele şi se arată în faţa cabinetului, înclinându-se, dând bună seara şi surâzând asistenţei. Graţios, păşeşte prin faţa asistenţilor, îndreptându-se către părinţii ei, îşi îmbrăţişează şi sărută mama, apoi pe tatăl său, sărut omenesc, sonor ca al oricăruia din noi. Părând că nu are putere destulă, se retrage în cabinet, unde îşi adună din nou forţe şi fluide şi astfel refăcută apare din nou. De astă dată ia în braţe coşuleţul cu flori, îl aduce la nas şi miroase, culege câteva garoafe sau trandafiri şi, privind la asistenţi împarte la unii şi la alţii după inspiraţie. După o vreme se duce la pianină şi ca un copil care nu ştie să cânte poartă degetele peste claviatură sau loveşte deodată mai multe clape. Sonoritatea pianului pare a fi un întăritor al corpului său fraged şi efemer. Astfel „galvanizată", se aşează pe banchetă şi cu graţie îşi potriveşte faldurile rochiei. Am uitat să vă spun că rochia sa e totdeauna albă, ca un voal de mireasă, dispusă simplu şi în numeroase cute. La bust are o bluză decoltată, iar pe cap de cele mai multe ori un voal care cade în lături pe umeri. De sub voal se văd numeroase şuviţe de păr care la fiecare mişcare ondulează şi se revarsă peste sân, în diferite direcţii. Rochia atârnă jos, astfel că picioarele nu i se văd. Stând pe banchetă se întreţine cu părinţii săi sau cu o persoană din sală despre diferite probleme. De la o vreme, părând că oboseşte, că slăbeşte vitalitatea corpului său, se îndreaptă către părinţi, îi îmbrăţişează şi îi sărută din nou, salută asistenţa, spunând: „Mă retrag, căci mediumul meu a început să obosească", şi deodată piere din văzul asistenţei rămasă în uimire. în unele şedinţe, căutând să împartă flori şi persoanelor din rândul al doilea, se întinde peste cei din primul rând şi atunci se desface puţin voalul şi bluza şi cu

această ocazie i se văd braţele goale, roze, cu o carne fragedă, o piele catifelată şi de un alb impecabil, ba chiar pare că - cu oarecare cochetărie în mişcări se desenează şi sânul său virgin, precum şi silueta şoldurilor ori a piciorului. După terminarea manifestării Madelenei, vine partea a treia a şedinţei, manifestările unor spirite care nu pot să-şi materializeze corpul întreg ca Madelena, ci numai o parte a corpului, de exemplu faţa sau o mână. Aşa apare materializarea parţială a tânărului pictor Daniel Fourier, materializarea mâinii primei soţii a mediumului Blaise, numită Josephina, ba în unele şedinţe chiar şi mâna negricioasă a medicului egiptean. Ele iau mai întotdeauna cu mâna lor vie, vizibilă, cărnoasă câte un ecran luminos şi îl poartă prin aer, ating cu el diferite persoane în chip de sărut, ori le închină în faţa unora în chip de salutare. Alteori se vede cum aceste mâini iau câte o floare din coş şi o oferă unui asistent. Se vede bine mâna, dar restul corpului lipseşte, ca şi cum spiritul a vrut să facă economie de putere şi de material. De multe, ori această mână te mângâie, o simţi caldă, umană, ca a oricărui om. Mâna fostei soţii a lui Blaise, care a fost o biată femeie muncitoare de

la ţară, e osoasă, cu pielea crăpată, aspră de muncă. Una din persoane căreia i se întinsese această mână a reţinut-o puţin, dar curios, ea în loc să se retragă, s-a topit, a pierit, rămânând acea persoană cu mâna goală. în fine, cum şedinţa s-a terminat, un ecran special se ridică, trece prin faţa asistenţilor ca şi când un comandant trece în revistă compania sa. Se ridică apoi în tavan şi de acolo se aude vocea gravă a ghidului Campana care spune: „Bună seara. Sunteţi mulţumiţi? Pentru azi şedinţa s-a terminat, faceţi lumină". Se aprinde lumina albă şi lumea începe să-şi facă reflecţiile, apoi rând pe rând se retrage, pentru a se reuni în şedinţa din sâmbăta viitoare.

Multe condiţii se cer pentru ca să aibă loc o asemenea materializare:

1. Temperatura camerei trebuie să fie caldă. La frig nu este posibilă nici o
materializare, pentru că mediumul, prin faptul transei, pierde din căldura corpului
său, iar dacă mai e nevoie să dea fluide umanizate din corpul lui, nu o mai poate
face decât dacă temperatura camerei e ridicată.

2. Trebuie să fie întuneric sau, în orice caz, o lumină redusă, pentru că lumina albă e
prea puternică şi împiedică concentrarea fluidelor. în plus, lumina zilei, lumina
becurilor electrice conţin raze violete care ionizează atmosfera, făcând-o bună
conducătoare de electricitate şi punând în pericol viaţa trupească a mediumului.
Aceşti ioni aerieni lucrează asupra particulelor care constituie atomii şi în loc să-i
adune la un loc, îi dispersează, lată de ce spiritul - cu toată dorinţa, cu toată
cunoştinţa ce o are de a manipula particulele electronice şi protonice - nu mai are
posibilitatea de a le aduna şi deci să facă un corp de carne. Şi când te gândeşti la
ignoranţa celor mulţi care cer şi argumentează ca aceste manifestări să se facă în
plină ziuă sau în plină lumină electrică. Desigur că ei afirmă

că aceste manifestări,
făcându-se la o lumină obscură, sunt un subterfugiu al spiritiştilor. în şedinţele de
materializare se întrebuinţează o lumină mai redusă, aceea a unor becuri electrice
cu sticlă roşie sau învelite cu hârtie roşie, pentru motivul că razele luminii roşii au
aproape acelaşi număr de vibraţie cu cele ale fluidelor emanate din corpul omenesc.
Şi zămislirea copilului în pântecele mamei se face tot la întuneric. Numai cu trecerea
timpului, numai după şedinţe repetate, spiritul se antrenează, se obişnuieşte încetul
cu încetul, învaţă să manipuleze fluidele, particulele extrafine ale spaţiilor, spre a le
concentra şi a face cu ele mai întâi o arătare fluidică mai apoi una cvasi-umană şi,
în fine, una perfect omenească. Numai când spiritul a ajuns la o abilitate perfectă,
numai atunci poate permite să fie atins sau fotografiat corpul materializat, atunci
poate să stea în lumina zilei, cum a fost cazul materializării cu Kate King, făcută în
casa marelui savant W. Crooks.

3. Camera unde se ţine şedinţa trebuie să fie departe de zgomotul străzii,
pentru că vibraţiile dezordonate ale vuietului produse de circulaţie, de zgomotul
străzii, împiedică gruparea particulelor care se dispun după anumite linii, în mod
armonic.

4. Persoanele care participă să fie puţine şi întotdeauna aceleaşi. Motivul
acestei cerinţe este următorul. Fiecare persoană are o emanaţie proprie de fluide.
Vibraţiile acestor fluide vor fi deci variate. Dacă vor fi puţine persoane, ele se vor
putea cunoaşte repede, se vor îmrurieteni, se vor simţi apropiate sufleteşte.
Această concordanţă psihică, această simpatie face cu vremea ca să se stabilească
şi o armonie de fluide, adică întreaga asistenţă va emite fluide cu aceaşi tărie, cu
aceaşi amplitudine, cu acelaşi număr de vibraţii, creându-se o armonie ce va
contribui admirabil la producerea materializării.
5. Oricare ar fi rangul şi dorinţa celor ce ar dori să ia parte la asemenea şedinţe,
se recomandă să se introducă la fiecare şedinţă numai câte una sau două persoane
străine, pentru că noua persoană din curiozitate va fi mai atentă, va privi cu ochii
celui care n-a mai văzut şi din fiinţa lui vor ieşi fluide care nu sunt la acelaşi numitor
cu al celorlalţi asistenţi.
6. Starea de umiditate a aerului din cameră sau din atmosfera ambiantă să nu
fie prea mare, căci în acest caz nu mai poate avea loc manifestarea. Astfel, în zilele
ploioase manifestările sunt foarte slabe sau reduse cu totul, din cauză că umiditatea
împrăştie ca şi lumina particulele eterice. într-o zi doamna Alexandre a primit nişte
flori frumoase, pe care Ie-a stropit şi Ie-a pus într-o carafă cu apă. Ei bine, în acea
seară materializarea nu a avut loc. Ghidul Campana a explicat atunci: „Doamnă,
florile ce le-aţi primit sunt foarte frumoase, parfumul lor e prielnic materializării, dar
ele fiind prea umede, vaporii din carafa plină cu apă au împiedicat producerea

corpului materializat".
7. E nevoie ca în timpul acestor şedinţe să fie muzică. Undele, sonore, armonice,
înlesnesc totdeauna fenomenele spirituale. Astfel, la începutul fiecărei şedinţe,
oriunde pe pământ, se cântă de cineva din asistenţi la un instrument muzical,
câteva bucăţi melodioase, de preferinţă religioase. Se pot asculta şi înregistrările pe
suport magnetic (gramofon). Aceste vibraţii armonice înlesnesc adunarea
particulelor eterice cu care entitatea poate sa-şi creeze corpul său de carne efemer.
8. în fine, între alte multe condiţii este şi starea sănătăţii mediumului, precum şi a
asistenţilor, dar mai presus de toate este liniştea, calmul lor sufletesc şi
concentrarea lor mentală. într-adevăr, omul pe pământ are două euri - eul inferior,
personalitatea şi eul superior, spiritul. Se ştie că eul inferior, sub influenţa corpului
dorinţei şi a celui carnal, emite din sânul său unde electro-magnetice. La rândul său,
şi eul nostru superior, cel spiritual şi nemuritor, emite valuri de energie electrică.
Aşa fiind, se înţelege de ce e nevoie ca atât mediumul, cât şi asistenţii să fie pe
deplin sănătoşi şi în acelaşi timp calmi, senini sufleteşte, adică nesuferinzi,
neîndureraţi, eliberaţi de patimi, pentru că ei trebuie să emită din corpurile lor, din
eul lor extern şi intern, energii ce vor ajuta sforţările spiritului dornic de a se
materializa într-o haină de ocazie. în zilele când aceste condiţii nu au fost
îndeplinite, manifestarea nu a fost pe deplin posibilă. Această manifestare ştirbită
se traduce printr-o nesimetrie a corpului, lipsa frumuseţii figurii, o ezitare a
materializării, care luptă cu dificultăţi şi care se arată prin

greutatea de a umbla şi a

vorbi. De aici concluzia care s-a tras: în afară de împlinirea acestor condiţii, e nevoie şi de o mare atenţie a celor prezenţi şi o dorinţă vie ca materializarea să fie clară, puternică, în toate aspectele ei.
O recomandare generală pentru toate cercurile de pe pământ unde se formează asemenea creaţii temporale, este ca acestea să nu fie atinse, pentru că e posibil ca ele să dispară ca fulgerul, iar dispariţia lor bruscă să producă o traumă atât de puternică mediumului încât poate surveni moartea. Un asemenea caz s-a - produs şi la Mantes. Pe când tânăra fată se îndrepta către dreapta primului rând de asistenţi unul din ei, din curiozitate, o pipăi discret pe braţ. Acest contact neaşteptat, nepermis al unui om cu corpul materializat, a produs o disociere fulgerătoare a materializării, care s-a transformat cât ai clipi din ochi într-un nor de mărimea unei portocale şi care, ca fulgerul, s-a îndreptat către cabinetul negru. în acelaşi timp din cabinetul negru se auzeau gemetele mediumului şi tot de acolo se auzea glasul ghidului Campana, care spunea: „Doamnă, v-am recomandat să nu vă atingeţi de materializare. De ce nu aţi ascultat?" Doamna Alexandre protestează că nu a dat niciodată nimănui o asemenea autorizaţie şi-l rugă să-i spună cine este indiscretul care a făcut acest gest nenorocit. Ghidul nu a indicat pe îndrăzneţul neascultător, care desigur că a făcut acest act ca să se încredinţeze şi mai bine de natura reală a manifestării, uitând că aici e vorba de o creaţie gingaşă şi efemeră, făcută după alte legi decât cele fizice.
în anul 1926, în ziua de 5 septembrie, s-a văzut un fapt de o importanţă şi mai covârşitoare. Din cauze neprecizate, dar în special din cauza unei involuntare depresiuni de energie psihică a asistenţilor, s-a întâmplat că materializarea a slăbit din vioiciune, corpul său s-a înmuiat, figura i s-a zbârcit, ofilindu-se ca aceea a unei bătrâne, iar corpul a început să i se turtească, afundându-se cu picioarele în planşeul casei, până în genunchi. La vederea acestei scene, mama îi adresă câteva cuvinte de încurajare şi în acelaşi timp le recomandă asistenţilor să voiască puternic mental ca materializarea să aibă toată puterea spirituală de a se menţine. La aceste cuvinte părinteşti, încurajatoare, şi a valului de energie mentală primită de la asistenţi, fetiţa s-a ridicat şi şi-a reluat

forma completă, cu toată frăgezimea tinereţii ei. Din cele expuse se trage concluzia că la formarea unei fiinţe de ocazie, a unei materializări, contribuie întâi spiritele prin forţa lor spirituală, în al doilea rând mediumul, iar în al treilea rând cei ce asistă la şedinţă.

Cu cât anii au trecut, cu cât şedinţele s-au înmulţit, cu atât acest spirit, Madelena, a putut să-şi creeze un trup din ce în ce mai bine organizat şi deci cu o durată mai mare de timp. în anii din urmă aşa de bine se perfecţionase în a-şi face haina sa de carne, încât în 1926, luna iunie, la o şedinţă Madelena se adresă domnului Alfonso Costa, fostul prim-ministru al Portugaliei şi azi (1933 - n. ed.) membru delegat al Portugaliei la Societatea Naţiunilor, căruia îi oferi graţios braţul ei. Domnul Costa a declarat că a simţit lângă sine căldura corpului şi frăgezimea braţului.

0. Doamne, cum să-Ţi mulţumim că ai permis această manifestare, această demonstraţie că sufletul nostru nu piere o dată cu distrugerea lutului în care zace o scurtă vreme omul cel veşnic!

Ce minunate simt operele Tale! în mod normal, omul se zămisleşte, se dezvoltă până la punctul de a vedea lumina zilei în nouă luni, iar spiritele pot - dacă li se îngăduie - să-şi fabrice un corp de carne în câteva minute. Vezi înaintea ta o fiinţă creată dintr-un fum, un om întru totul asemenea cu toată lumea, care se mişcă, vorbeşte, ridică obiecte, dansează, cântă la un instrument sau din voce, mănâncă bomboane, bea apă şi deodată, ca o nălucire, piere din faţa asistenţilor. „Ce minune!" Parcă aud cum gândiţi în mintea dumnea->voastră şi cu toate acestea tot ce v-am spus sunt fapte reale, naturale, dar necunoscute de majoritatea oamenilor.

Cine dispune de mijloace băneşti merită să facă un sacrificiu şi să se ducă în Franţa, spre a vedea asemenea fenomene. în acest scop e necesar ca în prealabil persoana care doreşte să asiste la asemenea şedinţe să scrie doamnei Alexandre, pentru a supune din vreme această cerere la aprecierea maestrului nevăzut, comadantul Campana, şi el dacă aprobă, vi se va fixa o zi hotărâtă pentru a lua parte la şedinţă. Până în prezent Madelena s-a arătat de peste 200 de ori. Faima acestor fenomene s-a răspândit în toată Franţa, în toată Europa, peste tot globul. Din toate punctele pământului se îndreaptă militari, episcopi, medici, savanţi, oameni cu preocupări şi cu ranguri sociale diferite. Pe lista persoanelor care au vizitat acest cerc spiritist sunt trecuţi oameni din America, Australia, Noua Zeelandă, ca să vadă cu ochiul lor acest uimitor fenomen, care demonstrează până la deplina convingere că sufletul este nemuritor. Au fost şi din ţara noastră multe persoane care au fost la Mantes şi au participat la şedinţe dintre care cităm pe doamna Radovici, domnul locotenent colonel Gosianu, domnul inginer Stănulescu, doamna farmacist Benţe, domnul inginer Capri şi alţii. Va veni vremea când şi în ţara noastră se vor forma mediumi de materializare şi arunci mulţi din necredincioşii noştri vor avea ocazia să vadă această sublimă operă divină.

Terminând, aş dori să reţineţi aceste puncte cardinale:

1. Corpul carnal pe care îl vedem, îl pipăim, îl îngrijim, îl adorăm şi cu care ne mândrim este un simplu instrument trecător al spiritului.
2. Adevăratul om este o mică scânteie, nevăzută de ochii omului, care se află aşezată în mjlocul creierului nostru. El este conducătorul corpului nostru. El este nemuritor şi menit ca în decurs de miliarde de ani să prospere mereu, până va ajunge o forţă infinită a cosmosului.
3. Pe pământ existăm noi, oameni, animale, vegetale şi minerale, iar în Cer - spiritele lor. Lumea de Sus conduce lumea de jos.
4. Câteodată, când se permite de marile spirite conducătoare ale pământului, unele fiinţe umane ale spaţiilor se pot arăta aici pe pământ. în acest caz ele au de obicei forma şi limbajul uman al ultimei lor încarnări.

într-o zi, aflându-mă la cofetăria Riegier într-un cerc de colonei şi generali pensionari şi venind vorba despre om, de sufletul lui, mă întrebă una din persoanele asistente de la masa aceea dacă mai fac studii asupra nemuririi sufletului. Am răspuns că acest subiect mă pasionează din ce în ce mai mult. O altă persoană, din tabăra celor sceptici, declară că el nu crede în asemenea fapte. La această afirmaţie, un domn maior pensionar, cu numele Ştergeanu, afirmă că rău face de se îndoieşte, căci de ar vedea un caz, două, nu ar mai avea asemenea păreri. „Eu am trecut printr-o asemenea probă şi de aceea afirm că spiritul omului continuă existenţa şi dincolo de moartea corpului. Şi pentru convingerea dumneavoastră, am să vă povestesc o întâmplare petrecută în anul 1900, pe când eram căpitan la regimentul de geniu din Focşani. La vremea aceea aveam în compania mea ca sublocotenent pe un oarecare Ion Grigoraru. Tot în Focşani pe vremea aceea exista o familie germană - consulul Germaniei în acest oraş, al cărui nume îmi scapă acum. El avea două fete foarte frumoase, cea mai mică fiind şi o admirabilă pianistă. Grigoraru a văzut-o, a plăcut-o şi ca umbra se ţinea de ea. La grădina publică, la concerte, la balul de la Prefectură, unde veneau şi aceste fete, Grigoraru era nelipsit. Toată lumea observase înclinarea lui pentru fata cea mică a consulului. Păreau doi porumbei ce se iubesc, încât făcea plăcere şi celor ce au observat această iubire. în fine, sublocotenentul se decide să se însoare. Se prezintă părinţilor fetei şi o cere de soţie. Deşi neamţul ar fi dorit să aibă de ginere un german, totuşi faţă de tinereţea băiatului, frumuseţea lui bărbătească, situaţia lui socială şi simpatia fetei pentru el, acceptase această căsătorie. Dar a intervenit o problemă: consulul nu avea altă avere decât o casă şi un loc vast în jurul casei. El dădea ca zestre fetei lui jumătate din acest loc, atât. Cum cota de zestre era de 60.000 lei, rămânea să se stabilească dacă acest loc valora această sumă. Soţia colonelului de la regimentul din Focşani, care urmărise dragostea celor doi tineri, aflând de această situaţie rugă pe soţul ei să facă tot posibilul ca să înlesnească unirea acestor două suflete, care se iubesc atât de mult. Pentru acest lucru, colonelul numi o comisie de trei ofiţeri din sânul regimentului, care să vadă locul şi să-l estimeze. Aceşti camarazi, ca să vadă unirea efectuată, au

declarat că locul valorează 60.000 de lei. Raportul a fost înaintat de colonel Ministerului de Război, care a dat un răspuns afirmativ. Pe baza acestei aprobări s-a făcut nunta şi s-a întemeiat o căsnicie de mai mare dragul. Curând sosi şi un copilaş. Când copilul avea trei luni a venit un ordin de la regiment ca să se detaşeze un pluton pentru unul din forturile din jurul Bucureştilor, care la acea dată se terminase de construit şi fusese înzestrat cu tot materialul de apărare în caz de război. Colonelul, neştiind care unitate să o detaşeze, decise să tragă la sorţi. A scris pe bilete companiile, le puse în chipiul unui ofiţer şi de faţă cu toţi ofiţerii a tras un bilet. A ieşit compania a treia a căpitanului Ştergeanu. Prin acelaşi sistem a fost tras la sorţi din această companie un pluton cu ofiţerii săi. Destinul a ales să plece la Bucureşti sublocotenentul Grigoraru. A fost jale mare pe familia lui şi a germanului, pentru că se despărţeau unii de alţii. Şi totuşi ordinul trebuia executat. S-a îmbarcat în tren acest pluton, cu toată zestrea lui şi cu toată gospodăria lui Grigoraru, şi au pornit cu toţii spre Bucureşti. Trenul militar ajunse între staţia Brazi şi staţia Prahova, de pe linia Bucureşti-Ploieşti, unde din cauza ploilor abundente

terasamentul se înmuiase, slăbind linia. Trenul, ajuns în acest punct, a început să oscileze. Era o zi caldă, cu zăduf. Soţia ofiţerului ieşise pe culoar cu copilul în braţe, privind la dreapta şi la stânga. La un moment dat vagonul oscilă brusc într-o parte. Doamna îşi pierdu echilibrul şi, într-o uitare de sine, căută să se rezeme de peretele vagonului; prin această mişcare, copilul din braţele sale a fost proiectat pe fereastra deschisă a vagonului. Mama, văzând acest lucru, inconştientă, se repezi la uşă şi se azvârli afară. în acelaşi moment vagonul se înclină şi se răsturnă, târându-se câţiva metri, până la oprirea trenului. Copilul şi mama au fost zdrobiţi şi prefăcuţi într-o masă de carne şi sânge. Sublocotenentul Grigoratu în acest timp se afla în compartimentul vagonului şi citea nişte note. Când vagonul s-a răsturnat, a ieşit pe o fereastră, căutând şi întrebând unde e soţia şi copilul său. Soldaţii toţi exclamau: „O femeie şi un copil sunt sub vagon". Grigoraru înţelese drama. O lovitură de trăsnet îi trecu prin creier şi o luă la fugă peste câmp. Ajunse în comuna Brazi, la han, obosit, cu tunica fluturând, cu părul dezordonat şi plin de noroi pe ghete şi pantaloni. Se opri şi cu un aer dement exclamă: „Săracii, sunt sub vagon! Vai, soţia mea, sărmanul meu copil!" Ţăranii au înţeles imediat că au de-a face cu un nebun. Dar în curând a venit vestea de la gară că s-a întâmplat o nenorocire. Un tren a deraiat. S-a strâns lumea, au sosit ajutoare de la Ploieşti şi au repus trenul pe linia ce s-a reparat. Soldaţii au fost dirijaţi mai departe la Bucureşti, iar masa de carne strivită a copilaşului şi a soţiei lui Grigoraru a fost aşezată într-un coşciug provizoriu, preparată spre a nu se strica şi înapoiată cu sublocotenentul la Focşani, unde s-a făcut o înmormântare la care a luat parte tot oraşul. A fost o jale nemaivăzută în capitala judeţului Putna. Toate ziarele de la acea vreme au scris despre această nenorocire. în locul lui Grigoraru a fost trimis la fort un alt ofiţer, iar el a căzut într-o completă prostraţie. Avea mintea tulbure, dar era liniştit. Colonelul a dispus să nu facă nimic, să fie lăsat în pace, să vină când vrea, să facă ce vrea, până îşi va reveni din groaznica lovitură a soartei.

într-adevăr, încetul cu încetul el se însenină, deveni din ce în ce mai conştient şi îşi îndeplinea cât se poate de bine rolul de militar, dar era sjnguratic, tăcut, totdeauna trist de moarte. A

trecut un an. într-o seară de iulie mă întorceam cu soţia mea de la grădina publică şi în drum spre casă trecem pe strada unde locuia sublocotenentul Grigoraru. Când ajungem în dreptul ferestrelor casei sale auzim o melodie superbă interpretată la pian. Cum soţia mea era o cunoscătoare a muzicii, urmase conservatorul din Bucureşti - mă opri şi-mi spuse: „Ce splendidă interpretare, ce digitaţie admirabilă! Dar cine să cînte la Grigoraru? Şi mai ales cum de cântă pe întuneric? Ei, bietul băiat, îi plăcea muzica! în fiecare seară soţia sa, care era o excelentă pianistă, îi cânta la pian. Se vede, spuse soţia mea, că a început să se consoleze. O fi având o prietenă ca să-l distreze puţin." A doua zi, spre seară, fiind prin oraş cu soţia, îl vedem pe trotuarul opus pe sublocotenentul Grigoraru; Soţia îmi spuse: „Uite pe Grigoraru, ia cheamă-l să ne spună cine cânta aseară aşa de frumos". Imediat îl şi chemai. După ce s-a apropiat şi ne-a dat bună seara, soţia mea îl întrebă: „Domnule sublocotenent, aseară trecând pe sub ferestrele locuinţei dumneavoastră am auzit o muzică frumoasă, splendid executată. Dacă nu suntem

indiscreţi, cine cânta?" La această întrebare sublocotenentul şi-a plecat ochii, s-a întunecat şi a tăcut. Eu am intervenit: „Ei, dragul meu, eşti tânăr, eşti supărat, îţi este permis ca o persoană tânără şi drăguţă să îţi cânte la pian". La aceste cuvinte sublocotenentul ridică capul şi cu ochii holbaţi spuse; „Domnule căpitan, memoria iubitei mele soţii şi a îngeraşului meu nu se vor şterge din acest creier. Sufletul lor îl voi cinsti cât voi trăi. Altă femeie nu voi mai atinge!" După, aceste cuvinte se cuvenea ca subiectul să fie închis, dar femeia tot femeie, şi soţia mea reveni: „Respectăm sentimentele dumneavoastră şi totuşi te rugăm să ne spui cine cânta aşa de măiestrit?" La această întrebare nepermisă, el răspunse: „Eu". Soţia mea răspunse: „Ştiu că dumneata cunoşti notele, că plimbi degetele pe claviatură, dar de cântat şi mai ales de o interpretare atât de artistică nu eşti în stare. Acolo a fost o altă mână." Presat, constrâns într-un mod nepermis de insistenţa soţiei mele, el răspunse după un lung oftat. „Doamnă, v-aş spune un secret, dar vă rog, vă conjur să nu-l divulgaţi nimănui." Amândoi am răspuns că deoarece se face apel la
onoarea noastră, nu vom spune la nimeni. Asigurat de fagăduiala noastră, el spuse: „în fiecare seară vine soţia mea şi îmi cântă o oră, două şi apoi pleacă. Dumneavoastră aţi auzit-o cântând pe iubita mea soţie." La această afirmaţie am rămas amândoi înmărmuriţi. Cum o să vină o moartă să cânte la pian? Corpul ei era la cimitir. Şi soţia mă atinse cu cotul, dându-mi de înţeles că sărmanul este tot nebun. Dar ca şi cum ar fi înţeles starea noastră spirituală, gândul nostru, spuse: „Dacă doriţi să vă încredinţaţi de acest fapt, poftiţi, veniţi la mine şi vă veţi convinge, lată, puteţi veni astă-seară, la ora zece." La această propunere am răspuns afirmativ şi ne-am despărţit.

Abia aşteptam să se facă ora zece seara. La această oră ne-am îndreptat către casa lui Grigoraru. Când să intrăm în casă, uşa se deschise şi o bătrână ne întâmpină: „Bine aţi venit. Mi-a spus fiul meu de venirea dumneavoastră, dar nu ştiu dacă a făcut bine de a divulgat faptul că soţia lui vine în fiecare seară, să ne cânte câte o oră şi apoi pleacă." Auzirea acestor cuvinte din gura unei bătrâne ce nu trecuse prin focul sufletesc ca fiul său, deci în toate facultăţile mintale, ne-a făcut să reflectăm că în toată această poveste trebuie să fie ceva serios. Ne-au primit în salon şi discuţia se urmă despre mulţumirea ce i-a acordat-o Dumnezeu fiului ei, de a şti că soţia şi copilul său trăiesc, dar nu într-un corp de carne. La un moment dat intervine în discuţie sublocotenentul, care ne rugă să-i permitem să stingă lampa cu petrol, căci lumina face rău soţiei sale (aşa i se ceruse din primul moment al apariţiei sale). Negreşit, pentru a fi părtaşi la marea minune de a vedea o moartă vie, am primit această propunere. Curând ochii noştri s-au obişnuit cu întunericul şi vedeam bine obiectele din interiorul camerei. Deodată sublocotenentul spuse: „Iat-o! Vine!" Ne-am îndreptat privirile spre uşă, dar aceasta nu se deschise şi nici nu se vedea cineva. Facem ochii mari, ne concentrăm privirea şi tot nu vedem nimic. Sublocotenentul ne spune după un minut: „Soţia mea vă salută. S-a aşezat la pianină şi vă întreabă ce doriţi să vă cânte." La această întrebare, cum era la modă pe atunci şi se cânta de către toate orchestrele valsul lui Strauss „Dunărea albastră", soţia mea propuse să cânte acest vals. Deodată auzim vibrând aerul din cameră de notele pianinei şi un vals divin ne atrase privirile spre pianină. Simţeam cum notele se ridicau şi coborau, vedeam scaunul din faţa

pianinei, dar nu vedeam pe nimeni cântând la pianină. Cântecul ne fură gândurile şi ne-am pomenit când s-a teminat că sublocotenentul ne întreabă ce dorim să ne mai cânte soţia sa. Atunci soţia mea, o cunoscătoare a muzicii, ca să descopere eventuala şarlatanie, propuse să cânte „Fuga" de Bach. Abia termină de spus şi pianina răsună într-o execuţie impecabilă cu această piesă muzicală. în fine, soţia mea a propus şi alte lucrări din compoziţia lui Liszt şi Bethoven. După câteva interpretări fără cusur, sublocotenentul anunţă: „Acum soţia mea pleacă, vă salută". Am privit adânc să străpungem cu privirile noastre şi pereţii, ne-am plimbat privirile prin toată camera şi spre uşă, dar nici de data aceasta nu am văzut pe nimeni altul decât pe Grigoraru şi pe mama lui. A aprins lampa, dar privirile noastre se întorceau mereu spre pianină. Ca şi cum ar fi citit gândul nostru, Grigoratu se repezi la pianină, îi apucă mânerul lateral şi o trase pe roţile ei departe de zid, zicându-ne: „Priviţi, este o pianină obişnuită, nu are nici rulou cu foaie, nici dispozitiv electric": (De fapt, la acea vreme lipsea electricitatea în Focşani). L-am privit şi ne-am, încredinţat că nu avea nici o adaptare pentru o execuţie mecanică. în orice caz, chiar de ar fi avut, acest dispozitiv nu putea să răspundă atât de prompt la comenzile soţiei mele, care a cerut fragmente din diferite opere ale mai multor compozitori. Am mulţumit pentru onoarea şi fericirea de a lua cunoştinţă de un asemenea fenomen şi am plecat acasă. N-am dormit toată noaptea. Am discutat despre această minune ca pianul să cânte, ca o fantomă nevăzută a soţiei sublocotenentului să vină să cânte, şi ca el, sublocotenentul, să o vadă şi să înţeleagă vorbirea ei, noi nevăzând-o şi neauzind-o. Ni se părea o minune pe care nu am fi putut-o crede dacă nu am fi auzit melodiile acelea, execuţia aceea divină, nu umană. Această comunicare dintre un pământean şi un spirit aduse curând o schimbare, o linişte, o seninătate şi o bunătate în fiinţa sublocotenentului, de nu mai era de recunoscut. Era iubit de toată lumea, era respectat pentru nobleţea caracterului său. Afirma colegilor săi că e fericit că ştie că omul nu moare, că spiritul trăieşte în jurul nostru sub alte stări, că îşi cunoaşte rostul vieţii sale şi că va părăsi această lume prin înecare. într-adevăr, destinul i s-a împlinit aşa cum

i se spusese de cei de Sus. în anul 1912 se execută o mică manevră navală a flotilei noastre fluviale pe Dunăre cu concursul geniştiior (pontonieri). într-unui din aceste vase, în şalupa „Trotuş" se afla şi locotenentul Ion Grigoraru. în dreptul oraşului Hârşova un vas austriac ce trecea în josul Dunării, lovi în coastă această şalupă, o sparse şi în câteva minute s-a dus la fund cu locotenentul Ion Băncilă, maiorul Stoenescu, plutonierul Tănăsescu şi locotenentul Grigoraru, care imediat când s-a spart vasul a îngenunchiat şi a zis: „Acum, Doamne, slobozeşte pe fiul tău amărât în această existenţă pământească". Nu a putut scăpa decât sublocotenentul Gheorghe Petreşcu, azi colonel, şi plutonierul lancovache, azi căpitan pensionar. Cei ce sunt mai în vârstă în Focşani pot mărturisi de aceste evenimente şi personaje."

Consemnat de mine, prof.
Scarlat Demetrescu Bucureşti,
16 mai 1926

*S-a afirmat că omul este coroana creaţiei lui Dumnezeu pe pământ. Această aureolă dată omului o merită pe drept cuvânt când vezi la ce înălţime de gândire s-a putut ridica. Rămâi uimit în faţa calculelor lui minunate, a analizelor lui profunde, a cercetărilor şi descoperirilor sale. Azi el scotoceşte fundul oceanelor pentru a reprezenta contururile sale geografice, încearcă să conserve razele calorice ale soarelui spre a le utiliza iarna sau spre a le transforma în alte genuri de energie necesare în industrie. Azi se cercetează compoziţia atmosferei în păturile ei cele mai înalte ori se studiază posibilitatea utilizării forţei motrice a mareelor. Omul scrutează cu telescoape uriaşe abisurile infinitului ori analizează prin bombardarea cu razele alfa ale toriului atomul de radiu, pentru a afla constituţia lui, a electronului, protonului şi neutronului său. Omul nesăţios de a cunoaşte caută mereu să fure secretele naturii, ale infinitului mare, macrocosmosul, ca şi ale infinitului mic, microcosmosul, dar mai presus de toate se străduieşte sa afle ce este viaţa.
Când te gândeşti că acum o sută de ani dacă ar fi afirmat cineva că stând culcat în patul tău, vei putea asculta orchestra simfonică din Washington, Opera din Milano, pe tenorul Cormai din Londra sau pe conferenţiarul din Viena, l-ai fi crezut nebun. Nici în descrierile lui Jules Verne nu ai fi putut bănui că vom putea ajunge să călătorim ca păsările prin aer.
Mâine-poimâine veţi putea vorbi prin telefon şi veţi privi în placa de sticlă mată figura celui care îţi vorbeşte de la Praga ori de la Londra. Cine ştie ce ne rezervă viitorul!
Există o lege în universul întreg care sileşte ca mineralii, vegetalul, animalul, omul, planetele, stelele, toate şi totul să se transforme, să avanseze spre forme mai bune, superioare, E legea evoluţiei, legea progresului.
Omenirea, graţie acestei legi, prin aleşii ei a făcut studii, observaţii, experienţe asupra materiei tangibile, analizabile în laborator, şi a stabilit forţele care o animă, a găsit normele legile după care aceste forţe lucrează asupra ei.
*în jurul nostru se petrec şi fenomene ce se desfăşoară în cadrul altor categorii de materii, ce nu se pot cerceta în laborator. Ele par a fi animate de alte forţe şi după alte legi

decât cele ale materiei fizice. Acestor fenomene li s-a dat numele de paranormale, hiperfizice, metapsihice. Dar în goana cea mare după cercetările lumii fizice s-a neglijat cercetarea acestor fenomene şi energii.

De vreo 70 de ani încoace, mari inteligenţe, mari savanţi ai lumii, din seria celor care au adus lumină asupra datelor ştiinţifice ce le posedăm azi, au început să-şi îndrepte ochii şi asupra acestor fenomene ciudate pentru ei, dar foarte normale şi naturale, căci nimic nu se produce în univers care să nu fie natural. Dintre aceştia vă citez pe William Crookes, Russel Wallace, Charles Richet, Schrenk Notzing, Oliver Lodge, William James, Ernest Bozzano, Ochorowitz, Morseli, William Barrett, Lombroso, Camille Flammarion şi mulţi alţii, unul mai strălucitor decât altul.

Vă reamintesc că Crookes este descoperitorul thaliului, al materiei radiante, al tuburilor fără aer care au condus la descoperirea becului electric de azi. El a lăsat o cale luminoasă în urma sa, plină de descoperiri şi în domeniul fizicii şi a chimiei. Wallace, marele naturalist, emulul lui Darwin, ne-a făcut cunoscută flora şi fauna Oceaniei şi a Africii, regiuni necercetate până atunci de naturalişti. Richet este membru al Academiei de Ştiinţe din Franţa, profesor de fiziologie şi cercetător neobosit al fenomenelor vieţii umane. Cine nu cunoaşte pe Oliver Lodge, profesor de fizică la Facultatea de Ştiinţe din Birmingam, unul din autorii descoperirii acţiunii ionilor în natură? întreaga Americă îl cunoaşte pe eminentul psiholog şi filosof William James, fost profesor de psihologie la Universitatea Harvard din New York. Lucrarea profesorului şi neobositului cercetător Ernest Bozzano din Italia este tradusă în multe limbi şi cunoscută în întreaga lume. Şi aşa, rând pe rând, tot mai mulţi din oamenii de seamă ai omenirii încep să se ocupe şi să experimenteze problemele transcendentale, probleme care până ieri erau desconsiderate ori batjocorite, iar cei ce se îndeletniceau cu ele erau socotiţi minţi obosite, autosugestionaţi, şarlatani ori candidaţi pentru balamuc. Seria acestor fenomene ciudate, uimitoare prin natura lor, e nespus de mare, dar pentru că nu dispun decât de o oră, mă voi mărgini la cele mai importante: scrierea unui creion singur, scrierea proiectată, telekinezia, levitaţia, proiecţii cryptestezia, moniţia, premoniţia, telepatia, ectoplasmia. Presupunând că nu toată lumea cunoaşte această nomenclatură ştiinţifică, sunt dator a da câte o mică explicaţie referitor la fiecare din ele. Sunt cazuri când în prezenţa unor persoane numite mediumi, din fiinţa cărora iese mai uşor decât de la o persoană obişnuită o materie eterică numită fluid, se vede cum un creion pus pe masă se ridică singur, ziua în amiaza mare, şi începe să scrie pe o coală de hârtie albă. E un fenomen ce stârneşte admiraţia şi e socotit pe nedrept ca fiind un fapt nenatural, ca rezultatul unui truc. Pare ciudat, dar acest fenomen este tot atât de natural ca şi când acest creion ar fi ţinut şi condus de o mână umană. Dar uimirea întrece limita şi în mintea necunoscătorului încep să se nască bănuieli când asistenţii stând în semi-iobscuritate trei-patru

minute, după aprinderea becurilor electrice constată una-două pagini de hârtie scrise cu cerneală în limba maternă a asistenţilor ori într-o limbă străină sau chiar într-o limbă vorbită cu mii de ani în urmă. E ceea ce se numeşte scrierea proiectată, scrierea aplicată direct pe hârtie, fără nici un condei. Şi astfel sunt lucrurile orânduite în lume, ca omul în viaţa lui să afle, să audă şi să vadă lucruri ce pentru moment îi tulbură mintea, Iată un caz. Stând într-o cameră mai puţin luminată, dar mai ales seara pe întuneric, asistenţii văd pe un perete din faţa lor o mână care scrie un text format din litere luminoase. Pare că ar fi reclamele luminoase ale cinematografelor ce în bezna nopţii anunţă trecătorului subiectul filmului ce rulează în acea seară, la acea sală de spectacol. Amintiţi-vă de scrierea cuvintelor „Mane techel fares", pe peretele palatului lui Nabucodonosor. în alte împrejurări se observă cum obiecte diferite - scaune, lămpi, statuete, călimări, se ridică din locul lor, călătoresc pe deasupra asistenţilor şi se aşează uşor pe un loc depărtat de locul de plecare. Acesta este fenomenul denumit telechinezie. Dacă dispui de un medium puternic, scrii un text pe mai multe bilete, pe care le introduci pe fiecare într-un plic bine

închis. Le amesteci până ce nici tu ca autor nu mai ştii în care ce scrie. La întâmplare alegi unul din ele şi mediumul de aproape sau de la distanţă citeşte -mai mult sau mai puţin corect - cele scrise în biletul închis. Aceasta este citirea prin corpuri opace, fenomen cunoscut sub denumirea de cryptestezie. Cred că citesc în mintea dumneavoastră mirarea şi neîncrederea: „Cum să fie posibile asemenea lucruri? Până nu voi vedea şi eu, nu voi crede." E firească această îndoială şi e natural să doriţi să vedeţi pentru ca să puteţi crede. Alteori obiecte foarte grele, ca de exemplu o masă mare de sufragerie, ce abia poate fi ridicată de doi oameni, se ridică singură în aer 10-12 centimetri. în multe tratate se citează cazuri când însuşi mediumul s-a ridicat până la tavan, unde a scris cu creionul, ca o amintire, ca o probă rămasă spre a demonstra şi în viitor că a fost un fapt real şi nu o halucinaţie. Acesta este fenomenul numit levitaţie. Cred că aţi auzit şi dumneavoasatră de persoane care, conversând cu alţii despre lucruri ale vieţii, deodată se opresc din vorbă şi exclamă: „Ce foc mare, văd cum arde o casă la un colţ de stradă dintr-un oraş plin de fabrici, parcă ar fi rafinării". Ziarele ce apar în următoarele ore anunţă că în oraşul Ploieşti un mare foc a mistuit o clădire din colţul străzii cutare. Acest fenomen a fost vederea din senin a unui eveniment ce are loc în acelaşi timp, dar la depărtare. Alteori, pe când eşti ocupat cu o lectură sau cu o activitate oarecare, îţi apare o fiinţă aeriformă a unui prieten sau rudă. Ştiinţa populară spune că acela care s-a arătat moare. într-adevăr, dacă notăm data şi ora când a apărut acea arătare, aflăm ulterior că exact la acea dată şi oră a avut loc decesul celui ce s-a arătat. Acest fenomen de percepere vizuală a evenimentelor actuale se numeşte, moniţie. în alte împrejurări, o persoană care are daruri deosebite de ale noastre, ale multora dintre noi, privindu-te în ochi ori privind în paharul din care ai sorbit puţină apă, îţi spune fapte, împrejurări, bucurii ori necazuri prin care vei trece în viitor. E ceea ce se numeşte în limbajul comun o prezicere sau, ştiinţific, premonitie. Cum? în ce fel? Nu vă lăsaţi nici dumneavoastră până nu veţi afla. Dar cum să nu te miri când ai ocazia să auzi ori să citeşti despre faptul că o persoană gândind la ceva, un altul privind în jurul capului său şi mai ales între sprâncene - îi spune cuvânt cu cuvânt

tot ceea ce gândeşte. Mulţi oameni care au avut acest minunat dar, pentru că n-au ştiut să şi-l ascundă, au fost socotiţi ca asociaţi cu diavolul. Acesta e fenomenul numit telepatie. Dar toată gama fenomenelor ce-i sunt date omului să vadă e întrecută de arătarea în carne şi oase, parţială sau totală, a unei fiinţe iubite sau străine care a părăsit lumea noastră materială. Fenomenului i s-a dat numele de ectoplasmie sau materializare. Acest fenomen a fost studiat trei ani de zile în faţa a tot ce a avut Anglia mai savant la epoca respectivă şi anume Wiiiiarn Crookes - prin intermediul medimnului Florence Cook, Charles Richet, în oraşul Alger, la Vila Carmen, cu mediumul Alice, Schrenk Notzing şi doamna Bisson - prin mediumul Marta Eva, la Paris, şi mulţi alţii.

Când auzi sau citeşti că un om care a trecut pragul morţii şi al cărui corp a putrezit de mult într-un colţ de cimitir, a apărut undeva în carne şi oase, cu un corp cald, cu respiraţie şi puls omenesc, care vorbeşte, se mişcă, cântă vocal sau la un instrument şi apoi piere dintr-o dată, nu poţi să crezi, nu poţi să accepţi acest lucru.

De ar veni toată lumea de pe acest pământ să-ţi afirme acest lucru, tot nu te poate convinge, pentru că asemenea fenomene trec de puterea judecăţii omului dedusă din cele văzute din copilărie până acum şi din cele deduse din datele ştiinţei pozitive pe care o cunoaştem. Este dar normal să zici ca şi Toma necredinciosul: „Nu, cred până ce nu voi pune mâna să pipăi, până ce ochii mei nu vor vedea, spre a mă încredinţa de realitatea faptului". Da, numai în aceste condiţii vă recomand şi eu să credeţi. Eu ca profesor de ştiinţă pozitivă, vă fac această recomandare, vă rog, vă rog mult, vă invit să doriţi din toate puterile sufletului dumneavoastră să citiţi, să vedeţi şi să experimentaţi. Să nu afirmaţi că este imposibil şi să vă pierdeţi vremea cu nimicnicii trecătoare, căci este imprudent să spui „imposibil". Imposibil nu există în natura, aşadar nu refuzaţi să citiţi despre aceste fenomene, să le vedeţi, să studiaţi legile care le guvernează, să le acceptaţi ca fiind foarte normale. De ce vă fac această recomandare? O fac ca să nu CREDEŢI pur şi simplu, deoarece credinţa este ceva subiectiv şi subiectivitatea diferă de la om la om, după natura sufietească, după cultura fiecăruia. Deci ea nu are o bază sigură. Azi trăim într-o epocă când totul trece prin filtrul observaţiilor şi experienţelor de laborator. Nu ne mai e îngăduit să credem pur şi simplu, ci trebuie să procedam cu metodă şi imbold ştiinţific, mai ales când e vorba de fenomene metafizice şi metapsihice. Numai procedând astfel vom putea întrevedea cauzele lor şi legile care prezidează la producerea lor. Graţie acestei norme de conduită, azi în America, Anglia, Franţa şi Germania s-au creat instituţii care fac diferite experienţe prin aceşti mediumi, creând o ştiinţă nouă, numită metapsihica.
Şi acum, după ce am făcut această lungă introducere, pentru ca să nu vin în faţa dumneavoastră numai cu simple afirmaţii, vă voi descrie unele experienţe făcute de cercetători din domeniul manifestărilor psihicului nostru. Dintre aceştia citez pe Baraduci Darget, colonel de Rochas, profesorul Karl du Prel, baronul Reichenbach şi în ultimul timp, doctorul H. Durville.
Şi acum vă rog să mă urmăriţi cu atenţie în expunerea următoarei experienţe. O persoană - care, din dragoste pentru descoperirea adevărului, se oferă gratuit la dispoziţia

experimentatorului - este aşezată pe un fotoliu comod cu spătarul înalt. O altă persoană, numită magnetizor, se aşează în faţa acestei persoane şi face cu mâinile pase magnetice de la cap până în dreptul pântecelui. Pentru că ochii de carne ai experimentatorului, fiind de natură fizică, nu pot vedea la rândul lor decât lumea fizică, deci nu au posibilitatea să vadă fluidele şi fenomenele ce vor avea loc în timpul experimentului, sunt invitaţi în această cameră un somnambul în stare hipnotică şi un lucid, sau doi mediumi în stare de transă. Prin urmare experimentatorul va şti ce se va întâmpla, pentru că va vedea prin ochii sufleteşti ai celor doi lucizi. Şi acum, pentru că nu toată lumea ştie ce e un magnetizor, vă voi spune că aceşti oameni au facultatea de a acumula din mediul înconjurător, ca şi un acumulator electric, mari cantităţi de materii eterice, de fluide, şi le revarsă prin pasele lor asupra unei alte persoane. Este ceva asemănător cu ceea ce se petrece în fizică între două elemente cu potenţial deosebit între care, în virtutea legii echilibrului, se produce o descărcare de energie sau de materie, de la cel supraplin

la cel mai sărac. Din cauza acestui transfer de fluide se produce un proces intim în această persoană, care va avea ca rezultat fenomenele ce vor urma. Din primul moment la stânga persoanei de pe fotoliu se aşează, la distanţa de un metru, un alt fotoliu. După o jumatare de oră de pase magnetice se observă că persoana aşezată pe fotoliu, deşi a dormit bine noaptea precedenta, deşi nu este obosită de vreun efort, simte că i se împăienjeneşte privirea, că pleoapele i se lasă în jos ca de plumb, că încetul cu încetul pierde conştiinţa locului unde se află şi în fine, adoarme profund. Nu mai aude, nu mai vede, nu mai simte nimic. A adormit perfect trecând în faza cunoscută în ştiinţă de stare hipnotică, mai exact magnetică. în acelaşi timp, pe măsură ce se continuă pasele, se observă cum din această persoană adormită, la dreapta şi la stânga sa, iese un fel de fum, o ceaţă puţin nuanţată la dreapta în albastru iar cea din stânga în portocaliu. De la o vreme, pasele continuând, coloana din dreapta începe să se mişte, îndreptandu-se spre coloana din stânga. Mişcarea acestei coloane drepte se poate face prin faţa subiectului, dar de cele mai multe ori trecerea se face pe la spatele corpului fizic al subiectului. La un moment dat, cele două coloane fuzionează, se topesc una în alta, formând o singură coloană verticală alburie. Se cere mare atenţie din partea experimentatorului, mare prudenţă şi mai ales multă răbdare, fiind în joc sănătatea, ba chiar viaţa mediumului. în minutele următoare coloana începe să se concentreze şi ca urmare să se micşoreze, dar în aceeaşi măsură ea devine din ce în ce mai clară, mai luminoasă şi în acelaşi timp din informă începe să se contureze, luând tot mai mult o formă umană. Şi lucru uimitor, această imagine fluidică e identică cu persoana care doarme profund pe fotoliu. E dublul său, este fantoma fiinţei lui. O dată ce acest dublu s-a desăvârşit până la a semăna perfect cu subiectul adormit, el se aşează pe fotoliul al doilea, luând aceeaşi poziţie ca originalul. Orice mişcare a omului de pe primul fotoliu este reprodusă de fantoma de pe al doilea fotoliu. Acest dublu se poate reflecta într-o oglindă aşezată în faţa sa şi se poate şi fotografia, mai mult sau mai puţin corect, după împrejurări. Subiectul, deşi adormit începe să vorbească şi să spună că vede pe cineva la stânga sa care seamănă foarte mult cu el. Ceva mai mult,

dacă experimentatorul ridică mâna dreaptă în faţa subiectului, acesta spune că şi celălalt a ridicat mâna dreaptă. Repet, orice mişcare a capului, mâinilor, corpului, picioarelor subiectului e în acelaşi timp reprodusă de dublul său, de fantoma sa. Acum se procedează la următoarea experienţă. Se ia o batista, se desface şi cu ea se acoperă mâna subiectului. I se ridică braţul în sus şi el spune: „Văd pe dublul meu că a ridicat braţul său drept, nu-i văd decât braţul, mâna lui nu ştiu de ce, dar nu o văd. Atât somnambulul, cât şi clarvăzătorul de faţă vor vedea corpul fizic al subiectului, precum de asemenea şi dublul său. Şi curios, dacă mâna subiectului a fost acoperită de batistă, nici ei nu vor vedea mâna dublului fiuidic. De aici s-a tras concluzia că materia fizică ce acoperă un corp fiuidic nu lasă să se vadă acest corp fiuidic. Dar dacă această materie fizica e bine îmbibată cu materie fluidică, atunci ea, asemeni unui geam lasă să se vadă corpul fiuidic. lată şi experienţa convingătoare. Se ia acea batistă şi se aşează pe fotoliul unde a stat fantoma. Atunci batista se va îmbiba de materia fluidică a fantomei. De această dată, punând batista pe mâna subiectului, atât el cât şi somnambulul ori clarvăzătorul de faţă

spun că văd podul palmei şi degetele fantomei. Prin urmare, concluzia de mai sus este bine stabilită. Să urmărim acum experienţa mai departe. Luăm un obiect oarecare - un buton, un ceas, o carte - şi îl punem în mâna subiectului. I se ridică braţul cu mâna ce ţine acest obiect şi el, asemenea celor doi lucizi de faţă, spune: „Văd că fantoma ţine în mâna sa o carte." Toţi trei văd obiectul fluidic în mâna dublului, lată iar un fapt de o importanţă deosebită: orice corp, fie el viu, fie neanimat are totdeauna în masa sa un dublu fluidic care este văzut de lucizi. Să nu uitaţi acest fapt de o importanţă capitală: corpurile fizice împiedică vederea corpurilor eterice.

Tot ce v-am spus până acum nu se obţine de la prima încercare. în acest domeniu e nevoie mai mult ca oriunde de multă răbdare şi consecvenţă, atât de necesare mediumului, ca şi experimentatorului, pentru câştigarea abilităţii şi uşurinţei de a lucra cu acest material subtil. Astfel se face că pe când la început experienţele erau greoaie şi variabile, instabile, cu vremea devin rapide, sigure şi clare. Continuând să se facă pase asupra persoanei din fotoliu, se constată că fantoma începe să-şi piardă conturul, forma de om, încetează să mai reproducă mişcările subiectului şi de la o vreme, devenind iar o masă alungită, se ridică vertical şi se depărtează de pe fotoliul său. Să denumim această formaţiune care începe să se mişte fantoma numărul doi. Ajuns la acest punct, operatorul trebuie să fie atent şi să-şi impună verbal sau mental voinţa sa puternică, ca să dirijeze fantoma acolo unde doreşte el, căci altfel în primele zile de experienţă, fantoma se va mişca instabil, se va lovi de obiecte, neavând o deplină conducere proprie şi ca urmare subiectul se va plânge că s-a lovit la picior, cap sau braţ, deşi nu s-a mişcat de pe fotoliul său. începutul e greu, ca în toate. Cu timpul, acel ceva ce ştiinţa psihologiei îl denumeşte suflet, purtătorul de conştiinţă, pare a părăsi trupul aşezat pe fotoliu şi trece în fantomă. Din momentul acesta trupul devine un simplu instrument, o masă de carne absolut inconştientă. Acum toată conştiinţa a tot ceea ce se petrece în jurul său e trecută în fantomă, de unde întreţine mişcarea şi vorbirea corpului carnal. După aceasta, i s-a cerut fantomei cu toată delicateţea posibilă, să treacă printr-o uşă deschisă în

camera alăturată. Ea răspunde la această solicitare şi porneşte, alunecând pe parchet sau plutind puţin deasupra parchetului, ajungând în camera alăturată. Dar experienţa a fost plină de un înalt învăţământ când s-a văzut că, la cererea experimentatorului, fantoma a putut trece prin perete, geam sau prin uşile închise în camera alăturată. Deci fantoma, având un corp supraeterat, are facultatea de a trece prin orice materie fizică, fie ea piatră, metal, zid, lemn sau sticlă. Tot din experienţele de mai sus s-a degajat şi următoarea concluzie: fantoma poate să asculte de experimentatorul său, să execute anumite comenzi sau poate să le refuze. Cu alte cuvinte, fantoma are voinţa sa proprie. Reţineţi acest fapt, pentru că are importanţa sa, dovedind că aici nu este vorba de o sugestie şi nici de o voinţă exterioară care manevrează pe adormit şi pe dublul său, ci este o conştiinţă şi o voinţă proprie care pot lucra după liberul lor arbitru. în fine, se prezintă forme noi de fenomene. Astfel, domnul Durville a observat că o dată ce s-a ajuns la faza ca fantoma să fie capabilă de a se deplasa la distanţă, dacă se continuă să se facă

pase magnetice pe mai departe asupra subiectului, fantoma pare că absoarbe, pompează din atmosfera înconjurătoare materii fiuidice grosolane, cvasi-fizice, care intrând în corpul său o fac mai puţin transparentă, nemaipermiţând să se vadă lucrurile ca până acum prin corpul ei. în schimb devine mai vizibilă şi capabilă de a executa acte fizice. S-a observat că trupul fizic al subiectului este legat de fantomă printr-un cordon fluidic, aşa după cum copilul este legat de placenta mamei sale. Prin acest cordon, care pleacă de regulă din dreptul ombilicului corpului carnal, circulă doi curenţi: unul pe partea inferioară, dinspre pământ, de la corp la fantomă, şi altul pe la partea superioară, de la fantomă la corp. Aşa că orice impresie asupra fantomei se transmite corpului sub formă de senzaţie. Această dedublare de corp în fantomă nu trebuie să depăşească două ore. La sfârşitul acestui timp se impune, ca magnetizorul, prin alte genuri de pase magnetice, să determine fantoma să reintre în corpul său fizic, prin partea dreaptă a acestuia. Subiectul trebuie lăsat liniştit, nemişcat şi în acelaşi timp nimeni să nu se aşeze pe fotoliul ocupat de fantomă, cel puţin 15 minute, pentru că fantoma a lăsat o anumită cantitate din fluidul său pe fotoliu şi se cere un timp pentru ca pe cale magnetică, tot acest fluid să se reîntoarcă în corpul subiectului. Prin urmare, din această experinţă deducem că omul este alcătuit din două părţi: corpul de carne şi dublul său fantomatic.

Dacă aveţi ocazia să întâlniţi în viaţa dumneavoastră o persoană înzestrată cu vederea lucidă, puneţi-o să vă privească în întuneric şi ea vă va spune totdeauna că vede în jurul corpului dumneavoastră o aureolă luminoasă, de diferite culori, de la negru, gri, albastru şi până la albul strălucitor, totul depinzând de gradul de moralitate al celui observat. Această aureolă este expansiunea fantomei la exteriorul corpului carnal. Azi avem certitudinea că între fantoma închisă în corpul carnal şi mediul înconjurător se face mereu un schimb de materii fiuidice. Din afară, acest eter - care nu este altceva decât energie - este absorbit în interior, vitalizează corpul fizic, după care iese afară. Această ieşire de fluide din interiorul corpului nostru se face pe toată suprafaţa corpului carnal, dar mai ales prin extremităţile acestuia, vârful degetelor şi a capului. însă prin ochi aceste raze ies mai

puternice şi mai lungi decât pe oriunde, Iată secretul ochilor care te farmecă, te magnetizează. Aceste efluvii emise de toate corpurile din natură - dar mai ales de corpul uman - se pot şi fotografia. Nu trebuie decât să ţinem mâna deasupra unei plăci fotografice câteva minute într-o cameră obscură şi apoi prin developarea clişeului obţinem fotografia mâinii. Examinând această fotografie vom vedea cum din vârful degetelor pleacă o infinitate de raze. Când corpul nostru fizic se dedublează în corpul carnal şi fantomă, luminozitatea corpului carnal observată de orice clarvoiant nu se mai vede, pentru că ea aparţine dublului care s-a depărtat de corp. Se procedează în continuare la o altă serie de experienţe. Se ia un ziar şi este prezentat subiectului adormit. El va declara că nu vede nimic. Se ia ziarul şi se prezintă fantomei. în orice parte i se va aşeza ziarul - fie deasupra capului, fie la spate, fie la abdomen sau vârful degetelor - fantoma va citi cele scrise în ziar. Dar curiozitatea e şi mai mare când corpul carnal adormit de la distanţă va citi şi el cele scrise în ziar. Abia acum spune că vede şi el. Se ia apoi un ceas, se aşează la urechea mediumului adormit şi

este întrebat ce aude. El răspunde că nu aude nimic. Se ia apoi ceasul şi este dus la fantomă, care este la trei-patru metri de corpul carnal, şi deodată mediumui adormit spune: „Ei da, acum aud tic-tac-ul unui ceas". Deci şi în cazul de faţă percepţia auditivă nu s-a făcut de corp, ci de fantomă, ca şi în cazul văzului. Se poate face o experienţă şi mai uimitoare. Aşezăm într-o cameră mai îndepărtată două-trei persoane şi pentru interesul cercetării le spunem să facă ceea ce vor ele. După aceea, fantoma este rugată să se ducă şi să vadă ce se petrece în acea cameră, dar experimentatorul rămâne lângă subiect, lângă corpul carnal, ca să-l audă vorbind. Mediumui spune că vede în a treia cameră trei persoane care se învârt în jurul unei mese şi repetă tot ceea ce vorbesc acele persoane. Ca şi pentru cele două simţuri (văzul şi auzul) experimentate mai sus, mirosul, gustul, simţul tactil nu aparţin corpului fizic, ci tot corpului eteric fantomal. Astfel, dacă se pune sub nasul mediumului un flacon cu un lichid puternic odorant, de exemplu amoniac, nu simte absolut nimic. Dar dacă experimentatorul se duce la fantomă şi îi prezintă acel flacon, atunci vedem cum mediumui îşi întoarce capul şi îşi acoperă nasul.

Acelaşi rezultat ni-l dă şi experienţa cu simţul gustativ şi cel tactil, lată, de exemplu, punem în mâna mediumului o bucăţică de sare şi îl rugăm să o guste şi să o scuipe afara, dar să ne spune ce gust are, dacă e bună sau rea. El o pune în gură, o scuipă imediat afară, dar afirmă că nu are nici un gust. Se face apel apoi la fantomă ca să deschidă gura, introducem în ea cu o pensă o bucată mică de sare şi de această dată vedem cum mediumui scuipă şi se plânge că i s-a dat sare. Cât priveşte simţul tactil, acest fenomen e mai apropiat de cunoştinţa dumneavoastră. Ştiţi şi dumneavoastră că un om căzut în stare profundă de somn magnetic devine insensibil la pipăit (este anesteziat). Ei bine, dacă înţepăm cu un ac pielea acestui medium, elnu simte absolut nimic, dar dacă înţepăm cu acelaşi ac fantoma ori punem un mic cărbune aprins pe ea, fantoma se dă înapoi, iar omul de pe scaun ţipă că l-am înţepat sau ars; după deşteptarea subiectului constatăm că pe locul corespondent are pe corpul său carnal o arsură sau o urmă de înţepătură. în cazul în care camera unde s-a făcut şedinţa a fost rece, fantoma fiind

impresionată, se constată că mediumui când se va deştepta va avea guturai. De aici concluzia că mai întâi se îmbolnăveşte fiinţa noastră fluidică şî după aceea corpul carnal, că orice boală a fost precedată de îmbolnăvirea dublului nostru fluidic. Din cele expuse până acum reiese că fiinţa noastră este compusă dintr-un corp material, carnal - un instrument orb, prin natura lui insensibilă, neştiutoare, şi un corp tot, material -dublul omului de carne, care simte şi care posedă inteligenţă. Dacă se fac pase magnetice nu asupra subiectului, ci asupra fantomei, se constată că fantoma se desparte în două părţi, una care se depărtează de fotoliul numărul doi, şi devine mai strălucitoare, şi alta care se reîntoarce pe calea cordonului în corpul carnal, făcându-l din obscur din nou luminos. Acestei părţi care s-a reîntors în corpul de carne i s-a dat numele de corpul vital. El are rolul de a întreţine viaţa corpului de carne, de a pune în funcţiune şi conduce activitatea tuturor organelor. Din această cauză i s-a mai zis şi corpul vitalizant. Privind acum cea de a doua formaţie fantomală, se constată că are forma unei sfere alungite (un ou cu vârful în jos), care

poartă în partea ei superioară o sferulă mai mică, dar foarte strălucitoare. întrebat mediumul ce reprezintă a doua fantomă, după reintrarea corpului său vital, el răspunde: „Acesta este sufletul meu, acesta sunt eu cel adevărat, căci corpul meu de carne nu este decât un sac în care locuieşte acest suflet". întrebat ce este sfera cea luminoasă, el răspunde: „Sfera de sus e omul veşnic, e corpul meu spiritual, iar cea mare, inferioară, nu este decât instrumentul corpului spiritual, cu care el se poate deplasa şi manifesta în spaţiile din jurul pământului după ce va părăsi definitiv trupul meu de carne". Acestei sfere inferioare i s-a dat numele de corpul astral.
Deci din totalitatea acestor experienţe s-a ajuns la concluzia că fiinţa omenească se compune din trei părţi: corpul fizic, corpul astral şi corpul spiritual.
Iată date ştiinţifice care au fost obţinute de oameni învăţaţi, înzestraţi cu o voinţă de fier, cu o dragoste nesfârşită pentru adevăr, care ani de-a rândul au lucrat cu o răbdare îngerească pentru ca să afle ce este viaţa, ce este omul, de unde vine el şi care e scopul existenţei sale.
Având în vedere aceste cunoştinţe, am alergat şi eu din casă în casă, uneori chiar şi prin alte oraşe, şi unde auzeam că se produce un fenomen ce iese din cadrul vieţii obişnuite, mă duceam să-l văd şi eu.
Cu această ocazie am întâlnit persoane care, fără să fie adormite de vreun magnetizor, adormeau singure şi în această stare - numită transă - mi-au citit gândurile şi am primit sfaturi şi explicaţii foarte interesante. Am avut ocazia să aud pe un om sărac, cu o cultură destul de modestă, care în stare de transă mi-a vorbit de teorii ştiinţifice, a vorbit în limba arabă sau vechea egipteană şi ne-a scris cuvinte în limba sanscrită, de care nu avea nici o cunoştinţă.
Prin intermediul unor astfel de mediumi căzuţi în transă, de pe tot cuprinsul globului pământesc, s-a primit aceeaşi revelaţie: fiinţa voastră, se compune din trei părţi: corpul pieritor - lutul cu care sunteţi învelit la exterior, corp născut din materialul planetei voastre, animat de corpul vital eteric, dar şi el ţinând tot de Terra voastră. Când muriţi, pe amândouă le lăsaţi pământului de unde au fost luate. Al doilea este corpul astral, sau perispiritul, corp care poartă în el simţirea, ura, iubirea,

dorinţele, patimile etc. Ele aparţin materiilor eterice ale sistemului vostru solar şi al universului. Şi în fine, al treilea, corpul spiritual, spiritul, creat de Tatăl nostru, Creatorul tuturor celor văzute şi nevăzute. El este fiinţa veşnică, e spiritul nostru ce va ajunge prin iubire şi cunoaştere un înger, slujitor al Luminii lumilor, al Spiritului Suprem ce cuprinde în sânul Său tot infinitul. El, spiritul, şi numai el este sediul inteligenţei, voinţei şi memoriei.

Corpul fizic, după moarte, îl veţi lăsa aici pe pământ şi veţi pleca în spaţiu numai cu corpul astral şi spiritual. Acolo, după o şedere mai lungă sau mai scurtă, reveniţi la naştere pe pământ, pentru a învăţa la şcoala vieţii terestre. Şi aşa, din viaţă în viaţă, prin numeroase încarnări, prin numeroase suferinţe, deveniţi mai buni, mai înţelepţi,

mai ştiutori de cele din jurul vostru. Destinul vostru devine din viaţă în viaţă mai frumos, pe măsura silinţei voastre de a împlini legile morale, legile divine.

Iată în esenţă cele aflate prin mediumii de transă.

Profesor Scarlat Demetrescu.